உ
சிவமயம்

துவிதசைவரே மாயாவாதிகள்

DVAITA SAIVAS THEMSELVES ARE MAYAVADINS.

இஃது
“ஓர் இந்து”
முதலிய பலரால் எழுதப்பட்டு,

சென்னை:
மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1894

இதன் விலை அணா 6.

இதிலுள்ள விஷயங்கள்.

(இதில் சில மகுட மில்லாமலு மிருக்கும்

* † இவ்விரண்டும் மாயாவாத சைவசண்டமாருதத்திலிருந்து சேர்க்கப் பட்டன.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

துவிதசைவரே மாயாவாதிகள்.

சிதம்பரம் ப்ரம்ம வித்தியாவில் ஓர் நாவலரென்பவர்: ஞானாமிர்த பத்திராதிபரான ஸ்ரீ சபாபதிநாவலரை மாயாவாத விஷயமாய் ஒரு கேள்வி கேட்டார். அவர் உத்தரஞ் சொன்னாரில்லை. அதன் பேரில் ஸ்ரீ சூளை. சோமசுந்தரநாயகர் அதைப் பற்றி 1892ஞ ஜூன்மீ 20உ நாகைநீலலோசனி பத்திரிகையில் சில எழுதினார். அதை மறுத்து "ஓர் இந்து" என்பவர் எழுதியது வருமாறு: -

ஸ்ரீ சூளை. சோமசுந்தர நாயகரவர்களும், மாயாவாதமும்.

சிதம்பரம் ப்ரம்மவித்தியா பத்திரிகை ஆறாவது புத்தகம் 4-வது பத்திரிகை 42-வது 43-.வது பக்கங்களில் "ஞானாமிர்த பத்திராதிபரை வினவும் வினாக்கள்" என்னும் மகுடத்தின் கீழ் "ஓர் நாவலர்" வினவிய வினாக்களில் 11-வது வினாவில் "உலகத்துக்கு முதற்காரணம் காலமே என்பார் காலவாதிகள் என்றும், பூதமே என்பார் பூதவாதிகள் என்றும், பிரதானமென்னு முக்குணமே யென்பார் பிரதானவாதிகளென்றும் அழைக்கப்படுதல் போல, மாயையே முதற்காரணமென்பாரன்றோ மாயாவாதிகளெனப்படுவார்? சங்கராசாரியர் பிரமமே முதற்காரணமா மென்பவரன்றோ? அங்ஙனமாக அவர் தம்மைப் பிரமவாதிகளென்னாது மாயாவாதிகளென்றது யாது காரணம் பற்றி? இனி, மேற்கூறிய முறைபற்றி ஆராயப்புகின், சைவர் மாயையே முதற்காரணமெனக் கூறுவோராதலின் அவரன்றோ மாயாவாதிகளாகின்றார்?" என்று கேட்டிருக்கின்றார். இதற்கு ஷை ஞானாமிர்த பத்திராதிபர் இதுகாறும் யாதும் பதில் கூறினாரில்லை.

பிறகு சூளை. சோமசுந்தரநாயகரவர்கள் 1892ஞ ஜூன்மீ 20உ நாகை நீலலோசனி பத்திரிகையில் "சைவசித்தாந்திகள் மாயையை உலகத்துக்கு முதற்காரணமென்று ஒப்பியது சத்தியம். அம்முதற்காரணமாகிய மாயைக்கு ஜடத்வம் பிராப்தமாகையால், அதனை ஸ்வதந்திர வஸ்துவாக அவரங்கீகரியார். அதனால், அவர் பரமகாரண வஸ்துவாகக்கொண்டு வழிபடும் மெய்ப்பொருள் அம்மாயையாகாது. அவர் வழிபடும் பரம்பொருளாயுள்ளது சிவமொன்றேயாம். வழிபடுகின்ற அதிகாரியாகிய சேதனனுக்கே மாயை குறைந்திடுமாயின், அந்த மாயை அவனுக்கு உபாஸ்யப் பொருளாயிடுதல் யாங்ஙனம்? அங்ஙன மாகாமையால், அம்மாயோபாஸகனாகாத சைவசித்தாந்தி மாயாவாதியாக மாட்டான்" என்று தீட்டியிருக்கின்றார்.

இதன்பேரி லெமக்குத் தோன்றும் அபிப்பிராயத்தைச் சொல்லக்கடவோம். ப்ரம்மவித்தியா நாவலரவர்கள், மாயையை முதற்காரணமாகக் கொள்ளுவது பற்றி மாயாவாதியெனத் திருட்டாந்த பூர்வமாய்க் காட்டியதை நாயகரவர்கள் ஏதும்

மறுத்தனரில்லை. நாயகரவர்கள், தம்மதத்திற்கு எவ்வளவு சிறப்புக்கூறினும் மாயையை முதற்காரணமாகக் கொண்டது வரையில் மாயாவாதியென்பதற்குத் தடையுளதோ? உலகிற்கு முதற்காரணங் காலமென்பாரும், பூதமென்பாரும் தங்கள் மதங்களுக்கு வேறு எவ்வகைச் சிறப்புகள் கூறினும் முதற்காரணஞ் சொல்லுகிற வரையில் முறையே காலவாதிகளும் பூதவாதிகளுந்தானே. அவ்வாறே மற்ற வாதிகளுமாம். அங்ஙனமே மாயையை முதற்காரண மென்கிறவரையில் மாயாவாதிகளென்று சொல்லத்தானே வேண்டும். நாயகரவர்களும் மாயையை முதற்காரணமாகவொப்பியது சத்தியமென்று சொல்லுகிறாரே. அதன்மேல் மாயைக்குச் சடத்துவம் பிராப்தமென்றும், அதை ஸ்வதந்திர வஸ்துவாக அங்கீகரிப்பதில்லை யென்றும், பரமகாரணமான வஸ்துவாகக்கொண்டு வழிபடும் மெய்ப்பொருள் அம்மாயை ஆகாது என்றும் வரைகின்றார். இது பொருத்தமில்லா வாக்கியம், இதற்கும் அதற்கும் சம்பந்தமொன்றுமில்லை. நாயகரவர்க ளிப்போது சொன்னது மாத்திரமல்ல; இன்னும் கோடி மடங்கு அதிகமாகத்தானிருக்கட்டும். அவைக ளுள்ளனவென்றாவது இல்லனவென்றாவது பிரமவித்தியா நாவலரவர்கள் பேசவில்லையே. அங்ஙனமாக அசந்தர்ப்பமான விஷயங்களை யேனோ உள்ளே கொண்டுவந்து நுழைக்க வேண்டும்? இவைகளெல்லாம் மாயாவாதி யென்பதைத் தடுக்குமா? எந்தக் காரணத்தால் காலவாதியென்றும் பூதவாதி யென்றும் நாமமிடப்படுகின்றதோ, அதே காரணத்தைக்கொண்டு மாயாவாதியென்று சொல்லப்படுகின்றது. தேசத்தை அரசாட்சி செய்வது காரணமாக அரசனென்று பேர்படைத்த வொருவனுக்கு வேறு பேரிருந்தாலும் அரசனென்னும் பேர் ஒழிந்திடுமோ? அதுபோல் மாயையை முதற்காரணமாகப் பெற்ற மதஸ்தர்க்கு வேறு பேரிருந்தாலும் மாயாவாதியென்னும் பேர் ஒழிந்திடுமோ? மாயாவாதியென்னும் பேர் வேண்டாமென்பாராயின் உலகத்துக்கு முதற்காரணம் மாயையென்று சொல்வதைவிட்டு, தங்களுக்கு எது இஷ்டமோ அதை முதற்காரணமாக வைத்து அம்மதப்பேர் பெறலாமே.

இனி மேலே செல்வோம். நாயகரவர்கள் மாயையைப் பொருளென்கிறாரா? குணமென்கிறாரா? பொருளென்கிறாரென்னில் சிவமாகிய பொருள் பரிபூரணமென்றிவர் ஒப்பியிருக்கின்றமையாலும் அச்சிவமில்லாதவிட மில்லாமையாலும் மாயையென்னும் பொருளிருக்க விடமில்லாமற்போம். குணமென்கிறாரென்னில் இக்குணத்திற்குக் குணி யெது? மாயையைப் பரிக்கிரகசத்தி யென்றும் பின்னாசத்தி யென்றுங் கூறுகின்றமையாலும், சத்தியென்பது குணமாகின்றமையாலும், இதற்குக் குணி சிவமன்றி வேறு பொரு ளில்லாமையாலும் சிவத்தைக் குணியாகவும் மாயையைக் குணமாகவு மொப்பவேண்டியவராகின்றார். இதைவிட வேறுவழி அவருக்கில்லை. அவ்வாறாயின் மாயை சித்தா? சடமா? சித்தாயின் சிவத்துக்கு ஞானங் குணமாகலின் ஒத்துப் போகும். நாயகரவர்கள் மாயையைச் சடமென்றாராகலின் ஞானமயமான சிவத்தினிடத்திற் சடமிருத்த லெங்ஙன மமையும்? ஒன்றுக்கொன்று பகைக்குணமாகலின் இரண்டு பகைக்குணங்க ளொருபொருளினிடத்திருத்தல் கூடாதே. சிவனிடத்துச் சித்திருந்தால் சடமிராது; சடமிருந்தால் சித்திராது. சித்திருக்கிறதென்றால் சிவஞ் சித்தாகின்றது. சடமிருக்கிறதென்றால் சிவம் சடமாகின்றது. சிவத்துக்குச் சித்திலக்கணஞ்சொல்லி, மாயையை வேறாக்கி அம்மாயைக்குக் குணம் சடமாகச் சொன்னால், சிவம், மாயை ஆகிய இரண்டு பொருளும் வேறாயும் கண்டமாயும் இருத்தல் வேண்டும். அவ்வாறானால் சிவம்

பரிபூரணமென்றும் அது இல்லாத இடமில்லையென்றும் சொல்வதற்கு மாறாகும். மாயையைக் குணமாக வொப்பிடின் மாயையாகிய குணம் சிவமாகிய குணியில் அடங்கிப்போம். அப்போது சிவமே முதலாய் உலகிற்கு சிவமே முதற்காரணமாகும். மாயை சடமாதலால் சிவத்தோடு அபேதமாய்க் கூறப்படாதெனின் வேறுபடுத்திக் கூறினால் சிவம் கண்டப்பொருளாகுமே. இரண்டு பக்ஷத்திலும் ஆபத்திருப்பதால் அவ்வாபத்தைத் தாம் நீக்கிக்கொண்டு பிறர்பேரில் தோஷ மேற்றப் புகுவாராக.

பின் அடுத்த 27உ பத்திரிகையில் அவரே கூறுவதாவது: 'இதனையோராது நமதன்பர் சைவசமயியே மாயாவாதியென்று பேசியது அவரதறியாமையாகவே முடிந்தது. இனி நமதன்பரது மதமே மாயாவாதமாதலை இனிது வெளிப்படுத்துவாம். இவரது மதத்தில் பிரமமே யுலகத்துக்கு முதற்காரணமென்று கூறுவதாக விவர் பிரஸ்தாபித்தாரன்றோ? அதனை யவ்வாறே கொள்வாம். அப்பிரமம் நிர்விகார மாயுள்ளது. அது உலகமாக விகாரப்படுதல் யாங்ஙனம்? அன்றியும் அப்பிரமம் ஞானவடிவமாயுள்ளது. அது உலகமாகிய சடப்பொருளாகக் காரியப்படுதல் யாங்ஙனம்? யாம் மாயையெனக்கொண்ட பொருளையே இவர் பிரமமெனக் கோடலால், இவர் மாயாவாதியாயின துண்மையறிக. எமது மாயையைத்தவிர விவருக்குப் பிரமமென்ப தொருபொருளில்லையாகையால் இவரை மாயாவாதி யெனவும்,' போலிப்பிரமவாதியெனவும் பெரியோர் கூறுவரென்க. அன்றியும் இவர் மதத்தில் எல்லாம் மிச்சையென்று கூறும் வழக்குண்மையா லிவரை மிச்சாவாதியென்று கூறுதலுமாம். மிச்சையென்பது பொய்யென்று பொருள் படும். இவர் மதத்தில் மாயையென்பதற்குப் பொய்யென்றே பொருள் கூறுவதுண்மையாகையால், மிச்சா வாதி மாயாவாதி என்பன வொருபொருளிலேயே நிலைபேறடையும். அதனாலும் இவர் மாயாவாதியாயிடுதல் தடை படமாட்டாது.

வேதாந்தமதத்தில் இவர் கூறிய தோஷங்களெல்லாம் இவர் மதத்திலிருப் பதை யறியாமலும் இவ்விரண்டினது ஒற்றுமையை யுணராமலும் தம்மதத்திலும் பிறர் மதத்திலுமுண்டாகும் தோஷங்களைப் பரிகரித்துக்கொள்ளும் வகை தெரியா மலும் எழுதுவதோடு, பிறர் மதசித்தாந்தம் இன்னதெனவும் பூர்வபக்கமின்ன தெனவும் உணராது, ஒன்றிருக்க வொன்றுகூறி யிடர்ப் படுகின்றமையால் அதனுண்மையை இவர்க்கும் இவர் போன்றார்க்கும் எடுத்துக்காட்டுவ தத்தியாவசி யமாயிற் றென்க. இவர் பிரமத்தை முதற்காரணமாய்க் கூறுதல் கூடாதென்கிறார். கூடாதென்ற இவர்: எதை முதற்காரணமாகக் கூறுகின்றாரென்னின், மாயையை. அம்மாயை பிரமத்திற்குப் பின்னமா? அபின்னமா? பின்னமெனின் பிரமமொரு பொருளும், மாயை யொரு பொருளுமா யிரண்டாகி, கண்டப்பட்டுப் போவதுமன்றி, பிரமப்பொருள் அபரிபூரணமென்று கூறவரும். இந்தத் தோஷம் வராதபடி யொன்றெ ன்று சொல்லின் மாயையானது பிரமத்திலடங்கி யுலகிற்குப் பிரமம் முதற்காரண மாகின்றது. இதற்கென்ன சமாதானஞ் சொல்லுகின்றார்? அதன்பின் பிரமம் நிர்விகாரமா யுள்ளதென்றும் அது விகாரப்பட்டு உலகாதல் யாங்ஙனமென்றும் கூறி, வேதாந்த வாசனையே யில்லாதவரென்று காண்பித்துக்கொள்ளுகின்றார். கயிறு பாம்பாகிறதரனால் கயிறு விகாரப்பட்டுத்தானோ பாம்பாக வேண்டுவது. இப்பி வெள்ளியாகிறதானால் இப்பி விகாரப்பட்டுத்தானோ வெள்ளியாகவேண்டுவது? சூரியன் பிரதிபிம்பிக்கிறதானால் சூரியன் விகாரப்படாமல் பிரதிபிம்ப மாகாதோ?

கானல் வேறு தன்மை யடைந்துதாறே நீராகவேண்டுவது? ஆரம்ப பக்ஷமான காரண காரியங்களிலேயே கடத்தினிடத்தில் மண் விகாரப்படுதலைக் காட்டமுடியாதபோது விவர்த்தவாத பக்ஷத்திலா விகாரமிருக்கப்போகிறது? வேதாந்திகளுக்குரியது விவர்த்தபக்ஷமென்றிவர் தெரிந்திருப்பாரானால் விகாரமில்லாத பிரமம் உலகாய் விகாரப்படுதல் யாங்ஙனம்? என்கிற கேள்வியை மறந்தும் கேட்கமாட்டார். 'பிரமம் ஞானவடிவாயுள்ளது; அது உலகமாகிய ஜடப்பொருளாகக் காரியப்படுதல் யாங்ஙனம்?' என்பதற்குஞ் சமாதானங் கூறுவாம். அறிவாகிய மனத்தினின்றும் சொப்பனவுலக முண்டாவதும், சன்னிதோஷத்தினால் புத்தியினின்றும் பொருள் தோன்றுவதும், பித்தம் பிடித்தவனுக்கு அவன் புத்தியினின்றும் பொருள்கள் தோன்றுவதும் இன்னு மிவ்வாறு பல பிரத்தியக்ஷ அனுபவங்கள் இருப்பதால் இவரது ஆக்ஷேபம் பயன்படாமையறிக. ஞானத்திலிருந்து சடங் காரியப்படா தென்பதனால் சடத்திலிருந்தே சடங் காரியப்படுமென்பதிவர் பக்ஷம்போலும், இவர்பக்ஷத்தில் மாயை சடம்; அன்றிக் காரணமுமாகும். சடமும் காரணமுமான மாயையினின்றும் உலகமுண்டாதல் இவர்க்குத் தோஷமில்லைப்போலும். அங்ஙன மாயின் இதைத் திருஷ்டாந்தவாயிலாகப் பார்ப்போம். மண் சடம்; குடமும் சடம்.; மண் காரணம்; குடங் காரியம். மண்ணினின்றும் கடமுண்டாவதுபோல் மாயையினி ன்றும் உலக முண்டாயிற்றென்பது இவர் பக்ஷம். மண்ணினிடத்துக் குடம் தோற்றமே யன்றி யுணமைப்பொருளன்று. சித்திலிருந்தேனும் சடத்தி லிருந்தேனுந் தோன்றும் பொருள்கள் யாவும் போலிப்பொருள்களாம்; உண்மையன்று. இதற்குச் சாக்ஷி மனத்திலிருந்து சொப்பன வுலகுண்டாவதும் மண்ணிலிருந்து குடமுண்டா வதுமேயாம். இதனால் ஞானமயமான பிரமமானது உலகாகக்காரியப்படுதல் யாங்ஙனமென்று கேட்ட கேள்வி பயனில் கேள்வியாயிற் றென்பதாம்.

இதன் மேல் உலகத்தைப் பொய்யென்று பௌத்தர் கொள்வதுபோல் வேதாந்தி களுங் கொள்ளுகின்றமையால் வேதாந்திகளைப் பௌத்தரென்று கூறி "இவ்வெல்லா ப் பெயர்களும் நாஸ் திகத்திலேயே பரிவசானமாம்" என்கின்றார். ஒருவித வொப்புமை கொண்டு வேதாந்திகளைப் பௌத்தரென்றால் உலோகாயுதரைப்போல் இச்சித்தாந்திகளும் உலகையுண்மை யென்கின்றார்களாதலால் இச்சைவசித்தாந்தி களும் உலோகாயுத ரென்னலாமே. அங்ஙனம் உலோகாயுத ராகுங்கால் இவர் நாஸ்திகராகா தொழிவரோ? இதன்மேல் 'யாம் மாயையெனக்கொண்ட பொருளையே யிவர் பிரமமெனக் கோடலால் இவர் மாயாவாதியான துண்மை யறிக' என்கிறாரன்றா? இதனால் இவரது புத்தி கலங்கி மருண்டு எழுதுவதின்னதென்றும் இன்னாருடைய சித்தாந்தமின்னது என்றுந்தெரியாமல் மயங்குகிறதாய்த் தெரிகிறது. வேதாந்திகள் பிரமத்துக்கிக்கணம் சத்து, சித்து, ஆனந்தம், நித்தியம், பரிபூரண மென்றும், அதற்கெதிர் மறையாக மாயைக்கு அசத்து, ஜடம், துக்கம், அநித்தியம், கண்டம் என்றுங் கூறியிருப்பதை யறியாது அவ்வாறு பேசுவது நன்றன்றே. இவர் வேதாந்திகள் மாயையை யின்னவகையாகக் கொள்ளுகின்றார்க ளென்றறியா மையால் ஒன்றிருக்க வொன்று பேசி ஏமாந்துபோகின்றார்! இவர் மாயையைச் சடமேன் றொப்புக்கொள்வதோடு ஓர்வித சத்தியாகவும் அங்கீகரிக்கின்றார். சத்தி குணமாதலின் சிவத்துடன் அபேதமாக வேண்டும். அப்போது மாயையினது சட குணஞ் சிவத்துக்கேறும். அப்போது சிவஞ் சடமாக வேண்டும். இவ்வளவு குற்றம் தமது மதத்தில் வைத்துக்கொண்டு இதர மதங்களில் தோஷங் கண்டுபிடிக்க

வருகிறார். சிவத்தினிடத்திலுள்ள மாயைக்குச் சரியான அருத்தமிருக்க அதை யுணராது வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்கிறார்களென்றும், ஆதலால் வேதாந்திகள் மாயாவாதிகளென்றும் கூறுகின்றார். இவர் சொல்வதுபோல் வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்பவர்கள் தான். இச்சைவ சித்தாந்திகளோ மாயையை மெய்யென்கிறவர்களே. இப்படியானால் மாயை யென்பதொன்று இல்லவேயில்லையென்பவர்கள் மாயாவாதிகளா? அது நான்கு காலத்திலும் சத்தா யுள்ள தென்கிறவர்கள் மாயாவாதிகளா? மாயையை யில்லையென்கிறவரே மாயாவாதிகளாகிறபோது அதைப்பலமா யுண்டென்கிறவர் என் மாயாவாதிகளாக மாட்டார்? இவர் சமபுத்தியுடன் பேசுகிறவரல்ல. இவர் தமதழுக்கைச் சலவைத்துப் பட்டியால் மூடிப் பிறர் குற்றத்தைப் பூதக்கண்ணாடியால் விரித்துக் காண்பிப்பானாப் போன்றவ ரென்க. இவர் சொல்வதுபோல் வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களோ வென்னில் அவ்வாறு சொல்வது கிடையாது. அவர்கள் மாயையை மெய்க்கும் பொய்க்கும் விலட்சணமென்றும், அதோடு இன்ன தன்மைத் தென வுரைக்கப்படாதென்று பொருள் கொள்ளும் அநிர்வசனீய மென்றுஞ் சொல்லு கிறார்கள். இவர் "எல்லசெட்டிலக்க ஏகலக்க" என்கிறபடி யெல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்துப் பொய்யென்கிறார்கள் என்கிறார். வேதாந்திகள் அவ்வாறு சொல்வதில் லை. பொய் நான்கு வகைப்படும். வந்தியா புத்திரனும் பொய்தான், ரச்சு சர்ப்பமும் பொய்தான், கானற்சலமும் பொய் தான், கனாவுலகமும் பொய்தான். இவ்வாறு பொய்யில் பலவிதபேதங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொன் றுபயோகமாகும். உலகம் பொய்யென்பது வரையில் வந்தியாபுத்திரன் திருட்டாந்தம். பொய்யானால் தோன்றாமலிருக்கவேண்டுமே என்னும் போது ரச்சுசர்ப்ப திருட்டாந்தம். சர்ப்பம் பொய்யென்றறிந்தால் தோற்றுகின்றதில்லையே யென்றும், உலகம் காரிய காரண முதலிய விசாரணையில் பொய்யென்றறிந்தாலும் தோற்று கின்றதே யென்றும் வினா நிகழும்போது கானற்சல திருட்டாந்தம். கானசலம் பொய்யென்றறிந்த பின்னரும் தோற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் நீரருந்துகிறதற்குதவு வதில்லையே யென்னும் கேள்வியுண்டாம்போது கனாவுலக திருட்டாந்தமாம். கனாவுலகம் பொய்யென்று ஒருவிதத்தில் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லப்படுகிறதே யன்றிச் சித்தாந்தமல்ல. பொய்யானால் வந்தியாபுத்திரன் போல் தோன்றாம லிருக்க வேண்டும். மெய்யானால் முக்காலத்து மிருக்க வேண்டும். பொய் மெய் யென்னலா மெனில் எதிர்மறையான இரு இலக்கணமுள்ள பொருள் இராது. ஆதலால் கனாவுலகம் பொய்க்கும் மெய்க்கும் வேறான அநிர்வசனீயமென்றே சொல்லத்தகும். இந்த இலக்கணத்தையே மாயைக்குச் சொல்லுகின்றார்கள் வேதாந்திகள்.

இனி மாயை இப்படிப்பட்டதென வுவமான பூர்வமாய் வரைந்து காட்டுவாம். கடத்துக்கு முதற்காரணம் மண்ணென்று சொல்லப்படுகின்றது. ஆயினும் மண் முதற்காரணமென்று முற்றுங் கூறப்படாது. மண் முதற்காரணமாயின் கடல்மண், ஆற்றுமண், தெருமண், களர்மண் முதலிய மண்ணினால் கடஞ் செயப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு செய்ய இயலாமையால் மண்ணே முதற்காரணமென்று கூறல் பொருந்தாது. அம்மண்ணிலுள்ள சத்திவிசேஷமே கடத்திற்கு முதற்காரணமென்று கூறல்வேண்டும். அந்தச்சத்தி கண்ணுக்குப் புலப்படுவ தன்று. அது உண்டென்பது அனுமானமே. அனுமானம் பிரத்தியக்ஷமின்றி நிகழாது. பிரத்தியக்ஷமான புகை யில்லாவிடில் அப்பிரத்தியக்ஷமான நெருப்புண்டெனக்கோடல் எங்ஙனம்? இதனால்

அனுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷம் இன்றியமையாதென ஏற்படுகின்றது. அந்தப்பிரத்தியக்ஷம் சத்தாயிருத்தல் வேண்டுமா? அசத்தாயிருத்தல் வேண்டுமா? என்னுங் கேள்விக்குச் சத்தாகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்று உத்தரஞ் சொல்ல வேண்டும். அசத்து அல்லது சத்துப்போலியாயிருந்தால் அநுமானம் சித்தியாது. சத்தான புகைக் குப்பதில் அசத்து அல்லது சத்துப்போலியாகத் தோற்றும் பனி அல்லது மேகமாசு காணப்பட்டால் நெருப்புச் சித்திக்குமா? சித்தியாதன்றோ? இதனா லென்ன தெரிகிற தென்னில் பிரத்தியக்ஷப்பொருளுண்மையாயிருந்தால்தான் அநுமானப்பொருள் சித்திக்கு மென்கின்றது. இங்ஙனமே கடமென்னும் பொருளுண்மையாயிருந்தால் தான் கடசத்தியென்ப தொன்றுண்டெனத் தீர்மானமாகும். இனிக் கடமென்னும் பொருள் சத்தா அல்லவாவென்பதைப்பற்றி விசாரிக்கின் அது மண்ணைத்தவிர முக்காலத்து மில்லாமையால் கடம் அசத்தாகும். அசத்தான கடத்தைக்கொண்டு சத்தி யுண்டெனக் கொள்வது கூடாது.. பிரத்தியக்ஷமான சத்தைக்கொண்டு அப்பிரத்தியக்ஷமான சத்தையறிவது அனுமானம். கடமோ பிரத்தியக்ஷம்; சத்தியோ அப்பிரத்தியக்ஷம். கடமோ அசத்து. இந்தப் பிரத்தியக்ஷமான அசத்தைக்கொண்டு சத்தியுளதெனல் அமையாது. பிரத்தியக்ஷம் அசத்தானால் இதுகாரணமாகக் கொள்ளும் அப்பிரத்தியக்ஷமும் அசத்தாய்ப்போமென்பதற் கியாதும் ஆக்ஷேபமின்றென்க. இதனால் கடமும் அசத்து; அதுகாரணமாகக்கொள்ளும் கடசத்தியும் அசத்தாம். இவ்வாறே யுவமேயத்தை நோக்குவோமாயின் உலகமும் அசத்து; அது காரணமாகக்கொள்ளும் சத்தியாகிய மாயையும் அசத்து. கடசத்தியும் கடமும் அசத்தாய்ப் போனாலும் மண்ணொன்று முக்காலத்துமுள்ள சத்தாம். அவ்வாறே மாயாசத்தியும் உலகமும் அசத்தாய்ப் போனாலும் பிரமமொன்று முக்காலத்துமுள்ள சத்தாம். இனி அசத்து இப்படிப்பட்டதென ஆராயின் அது வந்தியாபுத்திரனும் அசத்து, ரச்சு சர்ப்பமும் அசத்து, கானற் சலமும் அசத்து, சொப்பனவுலகமும் அசத்து. யாவும் அசத்தாயினும் மாயை சொப்பன வுலகம் போன்ற அசத்தாம். மற்றவுவமானமெல்லாம் பூர்வபக்ஷமென்றறிந்திடுக. மாயையானது முற்றுமில்லை யென்றுரைத்தல் கூடாது; இருப்பதாய்க் காணப்பட்டு விவகாரத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் இயைந்திருப்பதாகி வருதலாலென்க. அதுபற்றியே சொப்பனவுலக திருட்டாந்தஞ் சொல்லப்படுகின்றதென்க. சொப்பன வுலகம் முற்றும் மெய்யென்றுரைக்கப்படாமையாலும், முற்றும் பொய்யென்று முரைக்கப்படாமையாலும், மெய் பொய்யென்று சேர்த்துச் சொல்லலாமென்னில் நேர்விரோதமான இரண்டு தருமம் ஒருபொருளினிடத்திராமையாலும் மாயையென்பது மெய் பொய் இரண்டுக்கும் வேறானதென்றும் இன்னதன்மைத் தென்று கணிக்கப்படாதென்று பொருள்கொள்ளும் அநிர்வசனீயமென்றும் சொல்லப்படுகிறதென்பதாம். இவ்வாறு மாயைக்கு இலக்கணம் சதசத்விலக்ஷணம் என்றும், அநிர்வசனீயமென்றும் வேதாந்த நூல்கள் கோஷித்தும் அத்வைதிகள் பிரசங்கித்தும் அனேக பத்திரிகைகளி லெழுதியும் இந்தச் சோமசுந்தரநாயகரென்பார் அவைகளையெல்லாங் கவனியாமல் “தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்" என்பதற்கினமாய்த் தாம் பிடித்த முரட்டுப்பிடியை விடாமல் வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்கிறார்களென்றும், உலகைப் பொய்யென்கிறார்களென்றும் எல்லாம் பொய்யென்கிறார்களென்றும் சொல்வதுடன் வாயில் வந்தபடி திட்டியும் வருகின்றார்.

சித்தாந்த சாஸ்திரங்களு மிதற்கு மாறாகச் சொல்லவில்லையென்பதைத் தெரிவிக்கின்றோம். சித்தாந்த நூல்களும் வேதாந்த நூல்கள் சொல்லுகிறபடி

பிரமஸ்தானத்தில் சிவத்தையும் மாயைஸ்தானத்தில் மாயையையும், உலகஸ்தான த்தில் உலகத்தையும் வைத்துப்பேசுகின்றன. வேதாந்த நூல்கள் மாயையைப் பின்னாசத்தியென்கின்றன; சித்தாந்த நூல்களும் மாயையைப் பின்னாசத்தியென் றும் பரிக்கிரகசத்தி யென்றுங் கூறுகின்றன. பின்னாசத்தி யென்றாலும் பரிக்கிரக சத்தி யென்றாலும் ஒன்றுதான். வேதாந்திகள், பிரமத்திற்கு மாயை யோர்வித சத்தியாதலால் சத்தியைச் சத்தனான பிரமத்தினிடத்தில் அடக்கி ஒரு பொருளாக்கி, உலகத்திற்குப் பிரமம் முதற்காரணமென்று சொல்லுகிறார்கள். சித்தாந்திகளோ சிவத்தையும் மாயையும் வேறு பிரித்து உலகத்துக்கு மாயையே முதற்காரண மென்று சொல்லுகிறார்கள். வேதாந்திகள் பிரமத்தையும் மாயையும் பிரித்து உலகிற்கு மாயையை முதற்காரணமென்றுஞ் சொல்லுவ துண்டு. சொன்னாலும் அது பூர்வ பக்ஷந்தான். சித்தாந்தம் பிரமமே முதற்காரணமென்பதே யாம். சித்தாந்தி கள் எக்காலத்தும் சிவம் முதற்காரணமென்று சொல்வதேயில்லை. இந்த இரண்டு சித்தாந்தங்களும் சொற்களில் பேதமே யன்றிப் பொருளிலில்லை. கடத்துக்கு முதற் காரணம் மண்ணென்பவர் போல வேதாந்திகள்; கடத்துக்கு முதற்காரணம் கடசத்தி யென்பவர்போலச் சித்தாந்திகள். ஆனாலும் மாயை யொருபொரு ளல்ல. பொருளெ ன்று சொல்வோமாயின் சிவம் ஒருபொருளும் மாயை யொருபொருளுமாகி இரண்டுக்கும் பின்னத்துவ முண்டாய்க் கண்டப்பொருளாய் விடும், ஆதலால் அது பொருந்தாது. சிவத்தினிடத்தில் அவாந்தரமாயுள்ள ஓர்வித சத்தியென்றே சொல்ல வேண்டும். இவ்விதமான சத்தியொன் றிருப்பதில் சிவத்துக்கு யாதொரு பாதகமு மில்லை. சொப்பன வுலகத்திற்கு முதற்காரணம் மனம்.. அம்மனத்தினின்றே சொப்பனவுலக முண்டாயது. மனம் காரணம்; சொப்பன காரியம் உண்டாதற்குமுன் காரியம் காரணத்தில் சத்திரூபமா யிருந்திருக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சத்தி யில்லாவிடில் காரியந் தோன்றுதற் கிடமில்லை. மண்ணினிடத்துக் கடசத்தி யில்லையாயின் கடந்தோன்றா. பழுதையின்கண் பாம்புபோல் தோற்றுஞ் சத்தி யொன் றிருந்தமையானே பாம்புதோன்றுதற் கிடனாயிற்று. எந்தப்பொருளின்கண் எந்தச் சத்திக ளிருக்கின்றனவோ அவைதான் தோன்றும். அவ்வாறே மனத்தினிடத் துச் சொப்பன வுலகந் தோன்றுதற் கேதுவான சத்தி யொன்றிருக்கின்றது. அந்தச் சத்தி அவாந்தரமா யிருக்கிறது. அது இருப்பதால் மனத்திற்கு யாதொரு பாதகமு மில்லை. அந்தச்சத்தி பின்னா சத்தியாகும். பின்னா சத்தியாயினமையின் அதனா லுண்டான சொப்பன வுலகத்தில் பல ஜீவர்கள் படும் சுகதுக்கங்கள் மனத்தைத் தாக்கவில்லை. எது பின்னாசத்தி அல்லது பரிக்கிரகசத்தியினது காரியமோ அதற்கு வரும் நயநஷ்டங்கள் காரணத்தை யணுகா. அவ்வாறே சிவத்தினிடத்துள்ள பின்னாசத்தியான பரிக்கிரகசத்தியின் காரியமான வுலகால் அதாவது ஜீவர்களால் வரும் நயநஷ்டங்கள் சிவத்தைச் சாருவதில்லை. சொப்பனவுலகில் பல ஜீவர்கள் அனுபவிக்கும் நயநஷ்டங்கள். ஏன் மனத்தைச் சாருவதில்லை யென்னில் சொப்பன வுலகம் பரிக்கிரகசத்தியின் காரியமாதலால் வேறாகவே யிருக்கின்றது. வேறா யிருக்கிறபடியால் அதனால் வரும் நயநஷ்டங்கள் காரணத்தைச் சாருவதில்லை. அப்படியே சிவத்தினிடத்துள்ள பரிக்கிரசத்தியின் காரியமான இவ்வுலகு சிவத்திற்கு வேறாயிருக்கிறபடியால் இவ்வுலகிலுள்ள ஜீவர்கள் படும் சுகதுக்கங்கள் சிவத்தைச் சாரா. சிவமில்லாவிடத்தி லிவ்வுலகமிருந்தாலல்லவா உலகத்தின் நயநஷ்டங்கள் சிவத்தைச்சாராம லிருக்கலாமென்று சங்கைபண்ணக்கூடும். அது உண்மைதான். சிவத்தைப்போல் இவ்வுலகம் சத்தாயிருந்தால் அந்த ஆக்ஷேபம் மணஞ் செய்யும்.

இவ்வுலகம் தோற்றல் மாத்திரமா யிருப்பதால் அது ஆக்ஷேபமாகாது. கயிற்றிற் பாம்பு தோன்றுவதால் கயிற்றுக்கு என்ன நஷ்டம்? காரணத்துக்கும் காரியத்துக்கும் அபேதமே. காரணத்தைத் தவிரக் காரியம் ஒரு அணுக்கூடப் பிரிந்திராது. மனத்தினிடத்துச் சந்திரத்தியான முண்டாமாயின் சந்திரன் ஆகாயத்திலிருப்பதாய்ப் புலப்படுகிறது. தியானிப்பவன் பூமியிலும் தியானப்பொருளான சந்திரன் ஆகாயத்திலுமிருப்பதாய்த் தோன்றினாலும் உண்மையில் சந்திரன் மனத்திலேயே யிருக்கிறான். சந்திரன் பேதமாய்த் தோற்றினும் உண்மையில் அபேதமேயாம். அவ்வாறே சொப்பன வுலகம் மனத்துக்குப் பேதமாய்த் தோற்றினும் அவ்வுலகிலுள்ள பல ஜீவர்களுடைய லாப நஷ்டங்கள் மனத்திற்குச் சம்பந்தமில்லாதிருப்பினும் அபேதமேயாம். அங்ஙனமே சிவத்துக்கு இவ்வுலகம் பேதமாய்த் தோற்றினும் ஜீவர்களுடைய லாநஷ்டங்கள் சிவத்தைச் சாராதிருப்பினும் சிவத்துக்கு இவ்வுலகம் அபேதமே. இவ்வித ஆக்ஷேபத்துக்கெல்லாம் சமாதானஞ் சொல்வதற்குக் காரணம் உலகத்தைச் சத்துப்பொருளா யொப்பாமையே. சத்தாய்ச் சொல்லுவோமானால் ஆக்ஷேபங்கள் ஆக்ஷேபங்கள் தான். இனி மாயையினிடத்து உலகமுண்டாவதைப் பற்றி ஆலோசிப்பாம், மாயை யொரு பொருளல்லவென்று முன்னரே கூறியுள்ளேம். சித்தாந்திகள் சொல்லுகிறபடி யொருமுதலாக வைத்துப்பார்த்தாலும் உலகம் தோற்றமேயன்றிப் பொருளல்ல. ஒருபொருளினிடத்து மற்றொருபொருள் உண்டாமென்று சொல்வது பிரயோசனமற்றதாயிருக்கிறது. மண்ணினிடத்துக் கடமென்னும் பொருளுண்டாயிற்றென்று விவகாரமாய்ச் சொல்லினும் உண்மையில் ஒரு பொருளிடத்து வேறொரு பொருளுண்டாத லில்லவேயில்லை. காரணத்தின் மாறுதலையான குணத்தையே காரியப்பொருளென்று சொல்லிக்கொள்ளுகின்றார்கள். மண்ணினிடத் துண்டான சில மாறுதலையே கடமென்று சொல்வது கண்கூடு. மண்ணின் மாறுதலையன்றிக் கடமென்னும் மொழிக்குப்பொருளில்லை. மாயையினிடத்திலிருந்து உலகமுண்டாயிற்றெனின் மாயை பால் தயிர் போல் தன் வடிவங்கெட்டு உலகாயிற்றா? தன் வடிவங்கெடாது ஆயிற்றா? இக்கேள்விக்குக் கெட்டு ஆயிற்றெனின் பின்பு மாயையே யில்லை யென்று சொல்ல நேரிடும். மண் கடம் போல் கெடாமல் ஆயிற்றெனின் மண்ணைத் தவிரக் கடத்துக்குப் பொருளில்லையாகலின் மாயையைத் தவிர வுலகத்திற்குப் பொருளில்லையென்று சொல்லவரும். ரச்சு சர்ப்பம் போலென்னின் சர்ப்பம் பொய்யாம். இவ்வுவமானப்படி உலகு பொய்யென்பதி லாக்ஷேபமே யில்லை. வேதாந்தப்படி பார்த்தாலும் சித்தாந்தப்படி பார்த்தாலும் யுக்தி அநுபவங்களாகப் பார்த்தாலும் உலகம் பூர்வபக்ஷமாக அசத்தும் சித்தாந்தமாக அநிர்வசனீயமுமாம்.

(நந்தன௵ ஆடிமீ 102 ப்ரம்மவித்தியா)

பிரமம் சத்து, சித்து, ஆநந்தம், நித்தியம், பூரணமென்றும்; மாயை அசத்து, சடம், துக்கம், அநித்தியம், கண்டமென்றும், அம்மாயை பிரமத்தினிடத்துப் பின்னா சத்தியென்றும் முன்னர்க்கூறினாம். இவ்வாறாக நாயகர், 'யாம் மாயையெனக் கொண்ட பொருளையே இவர் பிரமமெனக் கோடலால்' என்று கூறுவதென்னோ! அதன் மேல் ‘எமது மாயையைத்தவிர விவருக்குப் பிரமமென்ப தொரு பொருளில்லை' யென்றுங் கூறினார். இவ்வாறு இவர் கூறி விட்டதினாலே அவ்வாறு அத்வைதிகள் வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமாக்கும். இலர் கூறும் மாயை சடம்; அன்றி ஓர்வித சத்தி; அன்றிக் குணமுமாம். வேதாந்திகள் கூறும் பிரமம் ஞானவடிவா

யுள்ளது; அன்றிச் சத்தியை யுடையது; அன்றிக்குணியுமாம். சத்தியினிலக்கணத்தை முன்னரே திருட்டாந்த வாயிலாக விளக்கிக் காட்டினோம். அன்றி வேதாந்த சித்தாந் தத்திற்குள்ள வொற்றுமையையும் பகர்ந்தாம். இவ்வனமாக 'எமது மாயையைத் தவிர விவருக்குப் பிரமமென்ப சொருபொருளில்லை' என்று வரைவது நியாயமா மோ! இது கலியாண காலத்தில் எங்கள் உப்புப்பானைக்கும் உங்கள் பருப்புப்பானை க்கும் சரியென மைத்துனர்மார் சொல்வதுபோல் இருக்கின்றதே யன்றி நியாயத்தோடு பேசுகின்றதாய்த் தோன்றவில்லை. நாயகர் 'மாயோபாஸகனாகாத சைவசித்தாந்தி மாயாவாதியாகமாட்டான்' என்று கூறியது ஒருவித மொவ்வுமே யன்றி முற்றுமல்ல. மாயையை உபாஸியாதபோது மாயாவாதியாக வேண்டுவதில்லை யென்பது நியாயமேனும், மாயையை முதற்காரண மென்று கொள்ளும் போது மாயாவாதியாகவேண்டுவது நியாயமன்றோ? கொள்ளென்றால் வாயைத் திறப்பதும், கடிவாளமென்றால் வாயை மூடிக்கொள்தும் சரியன்றே. நாயகரவர்கள், மாயாவாதம் “தோலோ தோலோ வேண்டாம் வேண்டாம்" என்று ஓடினாலும் அது அவரது நிழல்போல அவரைப் பின் றொடர்கின்றதே; யாது செய்யலாம்! அவ்வாறு வேதாந்திகளைச் சொல்வதற்கோ இடமில்லை. அவர்கள் பிரமத்தை யுபாசிக்கின்றார்கள். நாயகர் சொல்லுகிறபடி மாயையை யில்லை யென்றும் சொல்லுகின்றவர்களாகின்றார்கள்; அன்றி அவர்கள் உலகிற்கு மாயையை உபாதானகாரணமாகக் கொள்வதுமில்லை; பிரமத்தையே உபதானமாகக் கொள்ளு கிறார்கள். ஆதலால் வேதாந்திகள் மாயாவாதிகளாக நியாயமேயில்லை. அவர்கள் மாயாவாதிகளாக வேண்டுமென்று விரும்பித் தவம் புரியினும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கமாட்டாது. குதிரைக்குக் கொம்புண்டாகவேண்டுமென்று எவ்வளவு கோறி னாலும் எப்படிக் கிடைக்கமாட்டாதோ, அப்படியே வேதாந்திகளுக்கு மாயாவாதிக ளென்னும் பேர் கிடைக்கவேமாட்டாது. இயல்பாகவே வேதாந்திகள் பிரமவாதிகளா யிருக்க, அவர்களை மாயாவாதிகளென்றும் போலிப்பிரமவாதிக ளென்றும் பகர்ந்தது கிறிஸ்தவர், ஆரியர்களை அஞ்ஞானிகளே யென்று கூப்பிடுவது போலாம். அதனோடு 'பெரியோர்கூறுவரென்ப' என்றும் எழுதினார். இவர்கொண்ட பெரியோர் அங்கனம் கூறியிருப்பர். சில ஆண்டுகள் சென்றால் இவரும் பெரியோராவர். அக்காலத்தில் இவரைப் பெரியோராக வைத்துப் பெரியோர் கூறினாரென இவரைச் சார்ந்தார் பின்னர்க் கூறுவர். யாம் கூறுவதியாதெனின் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட்கு மாறின்றிக் கூறுவோர் யாரோ அவரே பெரியோரென்பதாம். அங்ஙன மல்லாதாரை யந்தந்தக் கொள்கையினர். பெரியோர் எனக் கூறுவதைப்பற்றி எமக்கேதுமாக்ஷேப மின்று. ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறாகக்கூறும் சித்தாந்தத்தைக்கொண்டவொவ்வொரு மதவாதியரும், தம் தம் மதக்கிரந்தங்க ளெழுதினோரைப் பெரியோராகக் கொள்ளு கின்றனர். மற்றையோர் அதனை'அங்கீகரியார். இது நியாயமே. அங்ஙனமாக அவரைப் பெரியோரென வாதசமயத்தில் வாதி: பிரதிவாதி யிடத்திலும், பிரதிவாதி : வாதியிடத்திலும் கூறிப் பெருமைப்படுத்திக் கொள்ள வருவது பயன்படாது. பயன்படாதிருப்பதும் நியாயந்தான். ஒவ்வொருவரும் தம் தம் சித்தாந்திகளைப் பெரியோரெனக்கூறின் யாரைப் பெரியோரென அங்கீகரிப்பது? ஒருவரைக்கூறினால் மற்றவர்க்குக் கோபமுண்டாகும். ஆதலால் அவரவர் தம் தம் பெரியோரைத் தம் தம் மட்டில் வைத்துக் கொண்டு, வாத சமயத்தில் எல்லோரு மொப்புக்கொண்ட பெரியோரையே பெரியோரெனப் பேசுவது அழகும் நியாயமுமாம். இது மாத்திர மல்ல; பிரமாணமாக எடுத்துக்காட்டு நூல்களும் அங்ஙனமே. எல்லோராலும் பொது

வாகப் பிரமாணமாகக் கொள்ளப்பட்டவைகள்: வேதம் 4, வேதாங்கம் 6, நியாய நூல் 1, மீமாம்சம் 1, ஸ்மிருதிகள் 1, புராணங்கள் 1 ஆகப் பதினான்கு வித்தைகலாம். இவற்றினுடனே உபவேதங்களைச் சேர்த்து 18 வித்தைகள் என்றும் கூறப்பட்டிருக் கின்றன. (புராணங்கள் 18 - ம் சேர்ந்து ஒன்று, ஸ்மிருதியு மங்ஙனமே.)

கூர்மபுராணம் திருக்கலியாணம்.

அங்கமாறுமறைநான்கு மீமாங்கியமென்றருள்கொழித்துத்
தங்குநீதி நூலொன்று புராணமொன்று தவறெறிந்து
பொங்குதரும நூலொன்று புகன்றவீரோழ்விஞ்சையினை
அங்கணுலகின் றவனளித்தா னிவற்றையுணர்ந்தோரறிவுடையோர். (43)

வாயுசங்கிதை புராணவரலாறு.

பொன்னவிர்சடையோனன்னவாகனனைப் படைத்துமுன்புரையறவகுத்த
மன்னிடுபதினெண்விஞ்சையுமறிய வழங்கினன்மற்றவன்விரித்துப்
பன்னியவகையாலெவர்க்குநன்குணர்த லரிதெனப்பால்விடையண்ணல்
கன்னவிறிரடோண்மாயனையழைத்துச் சுருங்கநீகழறுதியென்றான். (4)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் மூன்றாம் அம்சம் ஆறாம் அத்தியாயம் சாமவேத அதர்வணவேத புராணங்களின் வரலாறு.

"ஆத்துமகோடிகள் அறியவேண்டிய சகலதருமங்களையும் பிரதிபாதிக்கின்ற சாஸ்திரங்களெவையென்றால் முன் சொல்லப்பட்ட இருக்குமுதலான வேதங்கள் நான்கும், அவற்றின் அங்கங்களாகிய சிக்ஷை, வியாகரணம், சந்தம், நிருத்தம், சோதிடம், கற்பம் என்கிற ஆறும், மீமாஞ்சையும், நியாய நூலும், இதிகாசபுராணங் களும், தருமசாஸ்திரங்களுமாகிய இப்பதினான்குமாம். இவைகளுக்கு வித்தியாஸ் தானங்களென்றும் பெயர். அன்றியும் ஆயுர்வேதம் என்கிற வைத்தியசாஸ்திரமும் தனுர்வேதமென்கிற ஆயுதசாஸ்திரமும், காந்தருவவேதமென்கிற சங்கீத சாஸ்திர மும், அர்த்தசாஸ்திரமென்கிற இராஜநீதிசாஸ்திரமும் உபவித்தைகளென்று சொல்ல ப்படும். ஆகப்பதினெட்டு வித்தைகளுண்டென்பார்கள்"

இந்த வித்தைகள் தவிர, வாதிகள் பிரதிவாதிகளுக்குரிய நூல்களையும், பிரதிவாதிகள் வாதிகளுக்குரிய நூல்களையு மெடுத்துக்காட்டுவது மிக விசேஷமாம். அது அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகளுடன் வாதஞ் செய்யும் போது, இராமாநுஜர் முதலியவர்கள் சொல்லிய நூல்களை யெடுத்துப் பிரமாணமாகக் காண்பிப்பதும், விசிஷ்டாத்துவைதிகள், சங்கராசாரியர் முதலியவர்கள் சொல்லிய நூல்களை யெடுத்துப் பிரமாணமாகக் காண்பிப்பதுமாமென்க.

பிரமம் உலகத்திற்கு முதற்காரண மென்பதற்கும், பிரமத்தினிடம் உலகம் கற்பிதமென்பதற்கும், மாயை பொய் அல்லது அதிர்வசனீயமென்பதற்கும் பிரமாணங்கள் வருமாறு: -

மைத்திராயண்ணியுபநிஷத்.

ஜீவாத்துமாக்கள் பிர்மத்தினுடைய தேஜஸின் பிரதி பிம்பமாக விருக்கிறார்கள். (35)

சர்வசாரோபநிஷத்

மாயையானவள் அநாதிமுடிவையுடையவள்... இருக்கிறவளுமல்ல, இல்லாத வளுமல்ல, அவ்விரண்டுங் கலந்தவளுமல்ல... எவள் வாஸ்தவத்திலில்லையோ அவள் தான் மாயை. அவள் சொரூபம் அஞ்ஞானம். அதேதான் மூலப் பிரகிருதி.

மித்தையெது? இல்லாத பிரபஞ்சத்தைப் பிர்ம்மத்தில் ஆரோபிப்பது.

நிராலம்போபநிஷத்

பிர்ம்மம் சத்தியம்; ஜகத்பொய்.

ஆத்மபோதோபநிஷத்

பழுதையில் பாம்புமுதலியன போல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக்குக் காரணம் பழுதைபோல) பிரபஞ்சத்திற் காதாரரூபமாய்ப் பிர்ம்மசத்து மாத்திரமே சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. ஆகையால் ஜகத்தில்லை,

பைங்களோபநிஷத் 1 -வது அத்தியாயம்.

அதனிடத்தில் மரு பூமியில் (பாலை நிலத்தில்) ஜலம், கிளிஞ்சலில் வெள்ளி, கட்டையில் புருஷன், ஸ்படிகத்தில் வர்ண முதலியவைபோல் சிவப்பு, வெளுப்பு, கறுப்பு இந்தக்குணமயமானதும் ஏற்றக்குறைவின்றி ஒவ்வொன்றும் சமமாயிருக்கிற குணசுவரூபமானதும் வாக்குக்கெட்டாததுமாகிய மூலப்பிரகிருதியிருந்தது.

சூதசங்கிதை சமாதிவிதி.

மறைமுடியினடநவிலு மாதேவனொருவனே
யறைதரு நித்தியனுலகமவன துமாயாசொரூப
முறையுமிஃதவனிடத்தே யுதிக்குமொடுங்கிடுமெனவுட்
குறைவறவெண்ணுதலுடையோன் கூடுவான் முத்தியினை. (31)

ஷை வேதார்த்தம்.

மாயை, மாற்றருஞ் சதசத்திற்குப்பின்னமாய் வயங்குமாலோ, (6)

ஷை முத்திநிலை.

விரியுடலூழ்துய்த்தாகாமியமுறாதொழித்தெவர்க்குந்
திரிசியமாம்பவஞ்சந் தேய்ந்து சொப்பனம் போற்றோன்ற
வுரியவெம்பால் விழித்தோனொருவனேசீவன்முத்தன்
றுரியமேல்விளங்கு நம்மைத்தோய்ந்தவனவனென்றோர்தி. (32)

ஷை பஞ்சாக்கரமந்திரம்.

இத்தனையுமுயர்பரமசிவனுக் கியான்வணங்குகிறேனென்பதாகுஞ்
சித்தநிலவுறுபரமசிவசொருப முணரவவாஞ்செய்யசீவற்
குத்தமவப்பரசிவ சொரூபத்திற் கன்னியமாயுள்ளவெல்லா
மித்தையாவதினாலேயே யமுபாதேயமொன்றுமேவலில்லை (9)

பிரமகீதை கேனோபவுபநிடதம்.

ஆதலால் விஞ்சையாலறிவுறுதற் காவதன்றாகிலப்பரந்தா
னேதினாலறியப்படுமறிவுறுதற்கேவனாலாமிமையவர்காள்
காதலாற் பரத்திற் கற்பிதமாயை கழியுமேற்பரம்பரன்கண்ணோ
ரேதமாமாயையில்லையுண்டாதிலிருக்குமோ விரவிமுன்பிருடான். (24)

எப்பொருளுமாயையினா லெனச்சிலவரியம்புவர்கண்
மெய்ப்பரமன்றனையொழிய வேறொருமாயையுமில்லை
யொப்பரியபரனொழிய வொருமாயையுண்டாகி
லப்பரமன்றன் பெருமைக் கதுநேரேயழிவன்றோ. . (28)

இதுவே முடிந்த நிலமெல்லாத்தர்க்கங்களுக்குங்காட்சியே
முதலாம் பிரமாணங்களுக்கு மொழியும் வேதாந்தங்களுக்கும்
விதமாம்புராணமனைத்தினுக்கு மிருதிகளுக்கும் வேதத்தின்
மதமாம்விச்சையனைத்தினுக்கு மன்னுமாபாரதத்துக்கும். (29)

ஐயன்சைவாகமங்கட்கு மரியாகமத்துக்குமெனது
பொய்யின்றியவாகமத்துக்கும் புத்தாகமங்கட்குமருகன்
செய்யுமாகமத்துக்குஞ் சித்தரியக்கர்கந்தருவ
ருய்யும்பரிசுமற்றுள்ளோ ருரைத்தவாகமங்கட்கும். (30)

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகம்.

ஆதலாற் பிரமமொன்றே நித்தியமலகைத்தேரிற்
பேதுறத்தோன்று நீரிற் பிரபஞ்சமருண்டு தோன்றுந்
தீதுறுமனத்தர்தீய பிரபஞ்சம்பிரமம் வேறென்
றோதுவரொக்க நோக்கும் யோகியரொன்றாய்க்காண்பர். (25)

ஷை சம்பிரதாயம்.

அவ்வியத்தந்தனிற்காலம்பிரதானம்புருடனிவையமையத்தோன்றுஞ்
செவ்விபெறுமிவைகடமிற்சிறந்த சகந்தோன்றியிடும் தனாலந்த
வெவ்வமறுபிரமத்தினுருவாகுஞ்சகமிதனைச்சகமென்றெண்ண்
னொவ்வறுமென்சிப்பியினைவெள்ளியென மருண்டெண்ணுநோன்மைத்தாமால்.

காசிகாண்டம்.

கானலிடைத்தெண்ணீரும் கயிற்றினில்வாளரவும் அலைகட லிற்பட்ட
கூன்முதுகிப்பியிற்றோன்றும் வெள்ளியுமம்முதலுண்மைகுறிக்கிற்றீரு
மானவைபோனினையறியிற்றோன்று சகமனைத்துநில்லாதழியுமாற்றாற்
றேனவிழ்பூங்கடுக்கையணி செல்வநினதறைகழற்றாள் சென்னிசேர்ப்பாம்.

பதினாலுவித்தைக்கு மேற்பட்ட பிரமாணங்கள்.
திருவாசகம்.

மாயப்பிறப்பறுக்கும் மன்னனடி.போற்றி.
பொய்யாயினவெல்லாம் போயகலவந்தருளி.
இந்திரஞாலங் காட்டியவியல்பும்.
இந்திரஞாலம் போலவந்தருளி.
இருமுச்சமயத் தொருபேய்த்தேரினை.
பூத்தாரும் பொய்கைப் புனலிதுவேயெனக்கருதிப்
பேய்த்தேர்முகக்குறும் பேதைகுணமாகாமே தீர்த்தாய்.
மாயவாழ்க்கையை மெய்யென்றெண்ணிமதித்திடாவகை நல்கினான்.
இந்திரஞாலவிடர்ப்பிறவித்துய ரேகுவதாகாதே.

சிவானுபூதி விளக்கம்.

பரர்த்தேனுலகப் பரப்பெல்லாம்பார்த்தளவில்
பேய்த்தேர்போலில்லையாப் பேறறிவேகண்டனமே.

திருவம்மானை.

மெய்யானதொன்றுமே மெய்யானதம்மானை
மெய்யன்றிமற்றெல்லா மித்தைகாணம்மானை.

சிவாநந்தமாலை.

எங்குஞ்சிவமொழிய இல்லையவன்றன்னாணை
அங்கந்திரள்கருவி ஆணவமாம் - பொங்குமிருள்
மைசெய்தமாமாயை மாயைவினைமற்றனைத்தும்
பொய் பொய்பொய்பொய் பொய்பொய்பொய்.

பாடுதுறை.

பொய்க்கனவும் பேய்த்தேரும் போலுமுடல்போமளவும்
சிக்கெனவேநாதன் றிருவடியை - நெக்குருகிப்
பூண்டு விடாதே கிடந்து போற்றியிடுநெஞ்சே நி
மீண்பிெறவாதே விட.

பட்டணத்துப்பிள்ளை.

மையாடு கண்ணியும் மைந்தரும்வாழ்வு மனையும்செந்தீ
ஐயாநின்மாயை யுருவெளித்தோற்றம் அகிலத்துள்ளே
மெய்யாயிருந்தது நாட்செலநாட்செல வெட்டவெறும்
பொய்யாய்ப்பழங் கதையாய்க் கனவாய் மெல்லப்போனதுவே.

மாயப்பேய்த்தேர்போன்று நீப்பருமுறக்கத்துக், கனவே போன்று நனவு பெயர் பெற்ற மாயவாழ்க்கையை மதித்து.

போதரத்நாகரம்.

காயநீர்க்குமிழியதிலுறுமின்பங் கானலிற்பனலதுதனக்கிங்
காயவத்துயரமளவிலையது நீயாய்வுறாமையினழிந்தற்றாய்
நீயினிக்கவலை மயல்களைத்தவிர்ந்து நெஞ்சமேவந்தெனக்குடன்பட்
டாயவச்சொரூபறக்ன்பதே புரியிலரியதேதார் நமக்கெதிரே.

திருப்போரூர் சந்நதிமுறை.

பாம்பாகத்தோன்றிற் பழுதை சற்றுந்தோன்றாதாம்
பாப்பின்றாத்தோன்றிற் பழுதையே - மேம்பாடாய்ப்

பொய்தோன்றின் மெய்தோன்றா போரூராநின்னருளாம்
மெய்தோன்றிற் பொய்தோன்றாவீடு.

குமாரதேவர்.

இல்லாமாயைதானிருந்தென்னிறந்தென்னவைபந்தமதாகா
இல்லாமாயைதனை மெய்யாயெண்ணுமதியேபந்தமதாம்
இல்லாமாயைதனைப் பொய்யாயெண்ணுமதியேமுத்தியதாம்
இல்லாமாயையில்லையென்றே யியல்பாய்த் தோன்றுந்தன்னிலையில்.

அமிர்தசாரம்.

போதக்கண்பூதங்கள் பொய்யாமவைமெய்யாம்
பேதக்கடாதிப் பிறழ்வுகளிற் - பேதங்கள்
சுத்திகையின்வெள்ளியின் மெய்தோன்றப்படுங்கனவு
நித்திரையைப்பாரந்நிலை.

ஞானவாசிட்டம் கசன் கதை.

பிரம்மாஞ்சுத்தவேலை நுரைகளாம்பிறங்கலெல்லாம்
பரமவாதித்தன் முன்னர்க்கானலாம் பரவைஞாலத்
திரமதாமிதனைமுன்னே செப்பினன்வியாழன்றந்த
வரமகன்கசனாம்பேரோன் மற்றதுவள்ளல் கேட்பாய். (18)

சிவஞானசித்தியார் 9 - ம் சூத்திரம்.

பாசஞானத்தாலும் பசுஞானத்தாலும்
பார்ப்பரியபரம்பரனைப்பதிஞானத்தாலே,
நேசமொடுமுள்ளத்தே நாடிப்பாத
நிழற்கீழ்நில்லாதே நீங்கிப்போதி,
னாசைதருமுலகமெலாமலகைத்தேரா
மென்றறிந்தகலவந்நிலையேயாகும் பின்னும்,
ஓசைதருமஞ்செழுத்தை விதிப்படியுச்சரிக்க
வுள்ளத்தே புகுந்தளிப்பனூனமெலாமோட. (1)

வைராக்கிய சதகம்.

அகலுமிவ்வுடன்மினின்விரைந்தெனின் விரைந்தாற்றொழிதலதிங்கே
சகலமுஞ்செயநினைகுதறனையினித் தடப்புனலிதுவென்றே
பகலினால்விரிகானலைநெஞ்சமே கருதிநெற்பயிராதி
யிகலினாற்செயநினைபவர் நினைவையொத்திடுமெனவிடுவாயே. (17).

சிவாகமார்த்ததரிசனம்.

சட்டெனத்தெளிந்தான் சர்ப்பமிரச்சுவிற்காணாதாற்போற்
கட்டினபாசம்விட்டாற் கண்டிலன்பெத்தம்பின்பு
சிட்டநற்சுபாவமேயாஞ் சிவன்முத்தன்றேகத்தை
விட்டபின்பரமமுத்தன் வியோமம்போற்கடநாசத்தில்.

சித்தாந்தசிகாமணி.

கயிற்றரவிப்பிவெள்ளி குற்றியிற்கள்வன்மிக்க
வெயிற்படுகானற்றெண்ணீர் விண்ணிற்கந்தருவவூர்போல்
இயற்படுநித்தசச்சிதானந்த சிவத்தின்கண்ணே
செயப்படுபொருளாய்த்தோன்றுஞ் செப்பியவுலகமன்றே.

விருத்தாம்பிகை துதி.

பழுதையென்றுணரினதின்முன்ர்த்தோன்றும்பாம்புமப்பழுதையானதுபோன்,
முழுதுணர்ந்தறிவாந்தன்னையேகாணின் முரணுறுசராசரமெவையு,
மெழுதருமறிவாய்விளங்குமென்றிசைத் தென்னெழுபவந்துடைத்தெனையளித்தாள்,
கெழுமணிமுத்தாநதி செறிவிருத்தகிரியமர் பெரியநாயகியே.

கந்தரநுபூதி.

இல்லேயெனுமாயையிலிட்டெனைநீ
பொல்லேனறியாமைபொறுத்திலையே.

சிவஞானவள்ளலார்
பதிபசுபாச விளக்கம்.

இப்பியிற்பிராந்தியாலேயிரசிதந்தோன்றுமாபோல்
மெய்ப்படுமென்னிலிந்தவியன் சகமுதித்ததென்றே
யிப்படியாவனேனு மெழின்மறைமுடிவினாலே
யற்புதவறிவுணர்ந்தோன திலன்னாச்சிரமியாவான். (6)

ஷை பாசசங்கை.

ஒரு வேதம் பஞ்சபாசங்களும்
அநித்தியமென்று சொல்லிற்று,
பின்னொரு வேதம் கானற்சலம்போலத்
தோற்றரவுமாத்திரமேயென்று சொல்லிற்று,

பின்னொருவேதம் ககனாரவிந்தம்வந்தியா புத்திரன் சசவிஷாணம்போல
அநுபவத்திலே பஞ்சபாசமில்லையென்று சொல்லிற்று,
நாலாம்வேதம் மாயையேயில்லை, இருக்கிறதெல்லாம்
பிரமமேயென்று சொல்லிற்று.

தாயுமானவர் பாடல்.

இந்திரசாலங்கனவுகானனீரெனவுலகமெமக்குத்தோன்ற.
மணிமாடமாளிகைமேடை சதுரங்க சேனையுடனே
வந்ததோர்வாழ்வுமோரிந்த்ரசாலக்கோலம்.
ஐந்துபூதமொருகானனீரெனவடங்கவந்தபெருவானமே.
தேன்முகம்பிலிற்றும்பைந்தாட்செய்யபங்கயத்தின்மேவும்
நான்முகத்தேவேநின்னால்நாட்டியஅகிலமாயை
கான்முயற்கொம்பேயென்கோகானலம்புனலேயென்கோ
வான்முகமுளரியென் கோமற்றென் கோவிளம்பல் வேண்டும்.
கடத்தைமண்ணென லுடைந்தபோதோவிந்தக்கருமச்
சடத்தைப் பொய்யெனலிறந்தபோதோசொலத்தருமம்.
உண்டுபோலின்றாம் உலகைத்திரமெனவுட்கொண்டு
நான் பெற்றபலன் கூறாய் பராபரமே.
அண்டபகிரண்டமுமாயாவிகாரமே யம்மாயையில்லாமையேயாம்.

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

பொய்ம்மாயப்பெருங்கடலில் புலம்பாநின்ற
புண்ணியங்காடீவினைகாடிருவேநீங்கள்,
இம்மாயப்பெருங்கடலையரித்துத்
தின்பீர்க்கில்லை.

வேதாந்த சூடாமணிதிரிசியவிவேகம்.

விளங்குறுமான்மாவுருவுமல்லாமலான்மாவின்வேறாத்தோன்றா
துளங்கொள்வியோமாதிகாரியங்கடமைத்தோன்றாவாறொடுக்கிநின்று
துளங்கலகடிதகடனாசாமர்த்தியாகியுமேதோன்றாநின்ற
வளங்கடருகாரணமாமதுவாகுந்திரிசியமாமாயாசத்தி. (56)

பின்னமொடசத்துசாவயமுமெதிர்மறையுமவைபிரிந்துதம்மின்
மன்னியவுமொழிந்தநிர்வாச்சியமாகும்நவவிதமம்மாயையெய்து
முன்னலருஞ்சுருதிசம்பந்தமுத்திசம்பந்தமுலோகபந்த
மென்னவருஞானங்கண்முறையேயம்மாயைட்டுமியல்புகூறின். (58)

பொய்யாகிச்சத்துருவப்பொருளின்வேறாகியொருபொருளாய்த்தோற்றல்
செய்யாமையாலுளதில்சுதந்தரஞ்சான்றாயவொருசேதனன்பா
லுய்யாதசீவாதியாக்குதலாற்சுதந்தரமுமுளதுமாயை
மெய்யானதலதென்றல்விசும்பலர்போலில்லையெனவிளம்பலன்றே. (62)

புலனில்கனாக்கரியாதிபோற்றோன்றிவிசாரிக்கிற்பொன்றும்மெய்யா
நிலவுதல்செய்சுத்தசத்துவடிவமாயையோடுநிகழ்த்துகின்ற
மலினசத்துவடிவமாமவித்தைதமப்பிரதானவடிவமாகு
நலமில்பிரகிருதியெனவிருத்திமூன்றுடையது முன் நவின்றமாயை. (63).

கைவல்யம் தத்துவவிளக்கம்.

ஆரோபமத்தியாசங்கற்பனையாவவெல்லாம்
ஒரோர்வத்துவினில்வேறேயோரோர்வத்துவினையோர்தல்
நாரூடுபணியாய்த்தோன்றனரனாகித்தறியிற்றோன்றல்
நீரூடுகானற்றோன்நனிறந்தலம் வெளியிற்றோன்றல். (27)

கானனீர்கிளிஞ்சில்வெள்ளிகந்தர்ப்பநகர்கனாவூர்
வானமைகயிற்றிற்பாம்புமலடிசேய்முயலின்கோடு
பீனமாந்தறிபுமானிற்பிரபஞ்சமெல்லாம்பொய்யே
ஞானமெய்மகனேயுன்னைநம்மாணைமறந்திடாதே. (108)

ஷை சந்தேகந்தெளிதற்படலம்.

மாயையென்பதேதுடையராரெப்படிவந்ததுவருவானேன்
மாயையென்பதுபிரமத்தின்வேறெனின்வஸ்துவுமிரண்டாமே
மாயையென்பதும்பிரமமுமொன்றெனின்வஸ்துவும்பொய்யாமே
மாயையென்றமேகங்களுக்கொருசண்டமாருதகுருமூர்த்தி. (94)

அதனையின்னதென்றுரைத்திடப்படாமையாலவாச்சியவடிவாகும்
இதுதனக்குளதுடலியானுலகுமெய்யெனுயவருடையோர்கள்
கதையிலாதபொய்வந்ததிப்படியென்றுகண்டபேரிலைமைந்தா
விதனமாயையேன்வந்ததென்றாற்புத்திவிசாரமற்றதனாலே. (15)

அருவமாகுமாயாவிவித்தைகள்விளையாடுமுன்றெரியாவே
உருவமாம்பலகந்தர்ப்பசேனையாயுதித்தபின்வெளியாகும்
பிரமசத்திகளநந்தமாமதைக்கண்டுபிடித்திடல்கூடாதே
பரவுபூதங்கள்கண்டநுமானத்தாற்பலருக்கும்வெளியாமே. (66)

காரியங்களுஞ்சத்தியாதாரமுங்காணுமற்றதுமாயம்
பாரினின்றமாயாவியுஞ்சேனையும்பார்ப்பவர்கண்காணும்
வீரியந்திகழ்வித்தையாயினசத்திவெளிப்படாததுபோலே
பேரியற்பிரமத்துக்குமுலகுக்கும்பிறிதுசத்திகளுண்டே. (17)

சத்திசத்தனைத்தவிரவேறன்றுகாண்சத்தனாமாயாவி
வித்தைகாட்டியவிந்திரசாலம்பொய்வித்துவான்மெய்போலப்
புத்திமைந்தனேசத்திமானாகியபூரணவான்மாவின்
வத்துநிர்ணயஞ்சொன்னதிட்டாந்தத்தின்வழிகண்டுதெளிவாயே. (98)

இல்லையாகியசத்தியையுண்டென்பதெப்படியெனக்கேட்கில்
புல்லையாதியாமசேதனப்பொருளெலாம்பூத்துக்காய்ப்பளபாராய்
நல்லையாமகனேயதிற்சிற்சத்திநடந்திடாதிருந்தக்கால்
தொல்லையாய்வருஞ்சராசரவுயிர்க்கெலாஞ்சுபாவங்கள்வேறாமே. (99)

மெய்ம்மொழி.

மன்னுநற்சிவத்துச்சத்திமதித்திடினிருவகைத்தாம்
பின்னமற்றிருப்பதொன்றுபின்னயாயிருப்படதொன்று
மன்னியசிவத்தபின்னமாசில்சிற்சத்தியாகும்
பின்னமாவதுசடந்தான்பேர்சொலின்மாயையென்றே. (6)

சித்துடனசித்துமாயேசிவசத்தியிருப்பதென்றும்
சித்துடனசித்திடத்தேசெகத்தினுற்பத்திதானும்
சித்துடனசித்துமாகுஞ்செகத்தினிற்சராசரங்கள்
சித்துடனசித்தாயுள்ளசிவசத்திமயஞ்செகத்தே. (12)

பொதுவாய்ப் பதினான்கு வித்தைகளேவாதிப்பிரதிவாதிகள் எடுத்துப்பிரமாண மாகக்காட்ட வேண்டியவைகள். அவற்றுடனே எதிரிகளுடைய பிரமாண நூல்களை எடுத்துக்காட்டுவதுந் தகுதியாம். அங்ஙனமின்றி நாம் எடுத்துக் காட்டும் மற்றப்பிரமா ணங்கள் வேதாந்தத்திற்கு மாத்திரமுரிமையாம்.

(நந்தனஹு ஆவணிமீ 23உ ப்ரம்மவித்தியா.) **ஓர் இந்து**.

ஸ்ரீ சூளை சோமசுந்தர நாயகரவர்களும் மாயாவாதமும் எனப் பெயரளித்து, முன் ஆடிமீ 102 ஆவணிமீ 23உ ப்ரம்மவித்யர்க்களில் பலவித நியாயங்களால் அவரை மறுத்திருந்தோம். அதற்கு ஒருவித நியாயத்தை மாத்திர மெடுத்தக்கொண்டு சென்ற செப்டம்பர்மீ 17உ 24உ மகாவிகடதூதன் பத்திரிகைகளில் சில பேசினார். அவர் பேசியவையாவும் யாம் மறுத்த விஷயங்களே. "சொன்னதைச் சொல்லுங் கிளிப்பிள்ளை" யென்பது போல் சொன்னதையே சொல்லி இடத்தை வீணாக்கினார். அவர் வாய்மூடியிராமல் மேலேமேலே எழும்புவதில் பள்ளத்தில் கம்பத்தை நாட்டி அது நிலைப்படுமாறு அதைக் குத்திக் குத்திக் கெட்டிப்படுத்துவதுபோல் அவரது

மாயாவாதத்தை இன்னும் பல நியாயங்களால் மிகவுறுதிப்படுத்த வேண்டுவது எமது கடமையாய் முடிந்தது. மாயாவாதம் வேண்டாம் வேண்டாமென்று எவ்வளவு ஓடுகின்றாரோ, அவ்வளவுக்கும் அது அவர்க்கு முன்னே நிற்கின்றது.

இப்போது இது விஷயமாய் வாதஞ்செய்ய எழுந்தவை ப்ரம்மவித்தியா, ஞானாமிர்தம் ஆகிய இரண்டுமதப் பத்திரிகைகள். அவ்விரண்டில் ஒரு பத்திரிகை யின் கண் எழுதாமல் நாகை நீலலோசனியென்னும் சமாசாரப்பத்திரிகையிற் சென்றெழுதினார். அதை விட்டு இப்போது விகடதூதன் பத்திரிகையில் எழுதினார். இவரோடு வாதிப்பவர், இவரெந்தெந்தப்பத்திரிகையி லெழுதுகிறாரென்று விசாரித் துப் பார்த்து அந்தந்தப் பத்திரிகைகளை வாங்கி வாசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இது சாத்தியமாமா? ஒருவேளை எதிர்க்கக்ஷியினின்று பதிலெழுதுகிறவர் வாங்கிப் பார்த்துப் பதிலெழுதினாலும் இந்த விஷயத்தைத் தொடர்ந்து பார்த்து, "இதில் நியாயமிருக்கிறது, இதில் நியாயமில்லை" யென்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புபவர் எப்படித் தெரிந்து கொள்ளுவார்கள்? ஒருவர் ஒரு பத்திரிகை வாங்குவார், அல்லது இரண்டு பத்திரிகைகள் வாங்குவார், எல்லாப் பத்திரிகைகளும் வாங்குவாரா? இதை வாதஞ் செய்வோர் கவனிக்க வேண்டியதன்றா? இதை ஏன் ஷை நாயகர் கவனிக்கப்படாது? இவர் எவ்வளவு எழுதினாலும் ப்ரம்மவித்தியாவில் அல்லது ஞானாமிர்தத்தில் எழுதலாமே. அவ்விரு பத்திரிகைகளையும் வாங்கிப்படியாவிடில் அது கடிதக்காரர் குற்றமன்று. வாங்கி வாசியாதவர் குற்றமாம். அதற்கென இருபத்திரிகைகளும் ஆரம்பத்தில் தானே ஏற்பட்டு ஏற்பட்டு விட்டமையால் அவ்விர ண்டிலும் எழுதுவது நிருபக்காரர் குற்றமன்று. அதை விட்டுச் சமயத்துக் கொரு பத்தி ரிகையி லோடி யோடி எழுதுவது தகுதியன்று. பத்திரிகையி லெழுதுவது ஜனங்களுக்குத் தெரிவிப்பதற்காம். பலவற்றி லெழுதுவது அவ்வாறு தெரிவதற் கிடமில்லாது போகிறது. பல பத்திரிகையி லெழுதினால் அதது படிப்போர் அந்தந்தப் பத்திரிகையிலுள்ள விஷயங்களை மாத்திர மறிந்து கொள்வார்கள்; முன் பின் தொடர்பறியார்கள். இதிலென்னபயன்?

இந்த வாதத்தை யாரம்பித்தவர் ஓர் நாவலர் என்பவர். அவர் ப்ரம்மவித்தியா வில் ஞானாமிர்த பத்திராதிபரைக் கேள்விகேட்டார். அவர் பதில் பேசாமையால் இந்தச் சோமசுந்தரநாயகர் பேசினார். அதன்பேரில் ஷை பத்திரிகையை வாங்கிப் படிப்பவரான நாம், "ஓர் இந்து" எனப் பெயர் வைத்து கொண்டு மறுத்தெழுதினோம். அதைப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து எழுதவந்தார் இவர். அப்படி யெழுதவந்த விவர், எமது பேருக்குப் பதிலெழுதாமல், ஸ்ரீ சீநிவாசசாஸ்திரியாரும், அவரது மாயாவாத ஜாலமும்" எனப் பெயர்கொடுத்து, மேற்படி சீநிவாசசாஸ்திரியார் பேருக்கு எழுதுவதென்னகாரணம்? ப்ரம்மவித்தியா ஷை சாஸ்திரியார் பத்திரிகையாயிருப் பதால் அதிலுள்ள விஷயங்களெல்லா மவரேயெழுதினாரென மயங்கினாரோ? அப்படி மயங்கக் காரணமில்லையே. பத்திராதிப ரெழுதுவ திது வென்றும், கடிதக்கார ரெழுதுவதிதுவென்றும் பத்திரிகையைப்பார்க்கும்போதே தெரியுமே. அப்படி இவர்க் குத் தெரியுமென்பதற்குச் சாக்ஷி ப்ரம்மவித்தியாவில் "ஆரியன்" என்று கையொப் பமிட்டு ஸ்ரீ சபாபதி நாவலரவர்களைக் கேள்வி கேட்டதற்கு இவர் “ஆரியன்" என்றே பெயர் கொடுத்து நாகை நீலலோசனியில் ஆபாச பதிலளித்தாரே. ஓர் இந்து மாத்திரம் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியா ரானமைக்கும், ஆரியன் மாத்திரம் ஆரியன்

ஆனமைக்குங் காரணமென்னோ! இந்துவுக்குப்பதில் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாரை விளித்துப் பேசினால் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார் “இதுவிஷயத்தைப்பற்றித் தாம் எழுதவில்லையே; எழுதினவர் பதில் சொல்வாரென அவர் சும்மா இருந்துவிடுவார்; ஓர் இந்துவோ, நம்மை நோக்கிப் பேசவில்லையே, நாமிதற்குப் பதில் கூறவேண்டிய அவசியமென்ன வென்று சும்மா இருந்துவிடுவார்; இருவரும் மௌனஞ்சாதித்து வாளாவிருந்து விடின், நாம் எழுதியதே தாபிதமாகி விடும்" எனச் சூதான வெண்ணங் கொண்டு இங்ஙனம் வரைந்தனரோ? அல்லது இந்த விஷய மெழுதும்போது மொட்டைத்தலைக்கும், முழங்காலுக்கும் முடிபோடும் அகடிதகடனா சாமர்த்திய முள்ள மாயையானது அவரது புத்தியை மயக்கிவிட்டதோ? மூலபல ராக்ஷசர்க்கு எங்கும் இராமனாயிருந்தது போல் இவர்க்கு எங்கும் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாராய்த் தோன்றிற்றோ? அந்தத் தோற்றத்தில் ஓர் இந்துவும் அடங்கி அவரும் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாராய்த் தோற்றினாரோ? "இதுவரையில் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாரை எவ்வளவோ தூஷித்தோமே, அவர் வாயை மூடிப் பொறுமையோடிருக்கிறாரே, அப்படி ஓர் இந்து பொறுக்காமல் இராமாநுஜ நாவலரைப்போல் போலீசில் இழுத்து விட்டால் மறுபடியுமன்றோ தண்ட மிறுக்க வேண்டும்? ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரி யாரையே விளித்து எழுதிவிட்டால் எத்தனைத் திட்டுத் திட்டினாலும் போலீசு பயமில்லாமல் நிர்ப்பயமாயிருக்கலா” மென்றெண்ணினாரோ? “ஒரு பெயரைவிட்டு ஒரு பெயரை மாற்றி யெழுதுவது நமது ஜன்மசுபாவந்தானே, இப்போது புதிதன்றே” என்று கருதி யெழுதிவிட்டாரோ? "நாமெழுதிய விஷயங்களைச் சிற்றுளி போல் துளைத்துப் பலபிரகாரங்களாக ஓர் இந்து எழுதியிருக்கின்றமையால் அவருக்குப் பதிலெழுதினால் முற்று மறுப்பெழுதவேண்டும், சாஸ்திரியார் பெயரைவைத் தெழுதிவிட்டால் எல்லாவற்றுக்கு மெழுதவேண்டுவதில்லை, எல்லாம் எழுதினது போல் குழப்பிவிடலா" மென்றெண்ணினாரோ? "ப்ரம்மவித்தியாவைப் படிப்போர்க்க ன்றோ ஓர் இந்து எழுதினாரெனத் தெரியப்போகிறது, விகடதூதனைப்படிப்போர்க்குத் தெரியப்போகிறதா, ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார் தான் எழுதினாராக்கும், அவருக்குத் தான் இது பதிலாக்குமென வெண்ணிக்கொள்ளட்டும்" என்று நினைத்தாரோ? "ப்ரம்ம வித்தியாவில் வெளியாகும் நிரூபக்காரரெல்லாம் தம் சொந்தப்பெயரோடு வெளிவ ராமையால் அவர்களைத் தூஷிப்பதில் என்ன பயன்? ஸ்ரீநிவாஸசாஸ்திரியார் தான் தம் பெயரோடு வெளிப்படையாய் வந்திருக்கிறார், யாவரையும் அவராகவைத்து மொத்தமாய்த் தூஷித்து விடுவோ" மென நினைத்தாரோ? "ஓர் நாவலரோடு வாதஞ் செய்யும் போது, அவர் நாயகரை எவ்வகைப்பட்ட சைவராகவுஞ் சொல்லிக்கொள்ள இடம் வையாமல் அசைவராக்கி நியாயத்தால் கட்டுப்படுத்திவிட்டமையால், இனி, அசைவரினின்றும் தப்பிச் சைவராக யோசித்து, ஓர் இந்துவைப் பிராமணராக்கிக் கூப்பிடின், (கல்லாலெறிந்தவன் பேரில் குரங்கு விளாங்கனியால் அடிப்பதுபோல்) ஓர் இந்துவும் நம்மைப் பிராமணராக்கிப் பதில் கூப்பிடுவார், அப்போது அப்பெயரைத் தாங்கிக்கொண்டு, ஷை ஓர் நாவலரிடத்திற் சென்று, நீர் எம்மை அசைவராக்கினீரே, இப்போது என் செய்வீர்? நாம் பிராமணராய் விட்டோமே, இனி ஆதிசைவராகவாவது, மகாசைவராகவாவது ஆய்விடுகிறோ" மென்று சொல்லக்கருதி, எம்மை ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியாராக வைத்துப்பேசுகின்றாரோ? ஓர் இந்துவைச் சாஸ்திரியார் என்று கூப்பிடின், அவர் பதிலுக்குச் சாஸ்திரியார், பண்டிதர், நாவலர், வித்துவான், புலவர் முதலிய பெயர்களி லேதேனும் ஒன்றைவைத்துக் கூப்பிடுவார், பின் அப்பெயரிலொ ன்றைத் தம் சொந்தப் பெயராக்கிக் கொள்ளலாமென வெண்ணினாரோ? இன்னும்

விரிவஞ்சி நாம் சொல்லாதவற்று ளெதை நினைத்து இங்ஙனம் வரைந்தனரோ அறிந்திலம். இனி விஷயத்தின் மேற்செல்வாம்.

சமயிகளுக்குப் பேருண்டாவது அன்னோர் ஜகத்துக்குக் கூறும் முதற்காரண த்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டது என்று எங்கே கூறப்பட்டுள்ளது என்று கேட்டு, காலவாதிக்குக் காலத்தைத் தவிர வேறு கடவுளில்லை, பூதவாதிக்குப் பூதத்தைத் தவிர வேறு கடவுள் இல்லை யென்று கூறி, அதனால் தனது தெய்வமாகிய பூதத்தின் பெயரடியாகப் பூதவாதியும், தனது தெய்வமாகிய காலத்தின் பெயரடியாகக் காலவாதியும் பிரசித்தி பெற்றார்கள் என்கிறார். முதற்காரணத்தைச் சொன்னால், தாம் மாயாவாதியாக வேண்டுமென்றும், தெய்வத்தைச் சொன்னால் மாயாவாதியெ ன்னும் பேர் அடிபட்டுப்போம் என்றும் பார்க்கிறார். அவ்வாதிகளுக்குத் தெய்வமெ ன்பது கிடையாது. அவர்களுக்கு உலகத்துக்கு முதற்காரணமான பொருள்: காலமும், பூதமுமே. அவற்றினின்றே உலகமுண்டாயிற்றென்பது அவர்கள் கருத்து. மாயையி னின்றும் உலகமுண்டாயிற்றென இவர் கூறுவதுபோல் அவர்காலபூதங்களினின்றும் உலகுண்டாயிற்றெனக் கூறுகின்றனர். கூறுகின்றனர். இவர் உலகத்துக்கு முதற் பொருள் மாயையைவிட வேறே யொன்றுமில்லையென எங்ஙனம் பகர்கின்றனரோ அங்ஙனமே அவர் உலகத்துக்கு முதற்பொருள் காலமும், பூதமுந் தவிர வேறே யொன்று மில்லையெனப் பகர்கின்றனர். இவர்க்கும், அவர்க்கும் முதற்காரணப் பொருள் வரையில் ஒத்துப்போயிற்று. இவர் முதற் காரணப்பொருளான மாயையைச் சடமென்கின்றார், அவரும் முதற்காரணப்பொருளான கால பூதங்களைச் சடமென்கி ன்றனர். உலகத்துக்கு முதற்காரணம் காலம், பூதமென்று சொல்லுங் காரணத்தானே அவர் கால பூதவாதிகளென எல்லா மதத்தினரு மொப்பிப் பூர்வீகமாகச் சொல்லி வருகின்றனர். அதனால் அவர்க் கொரு குறைவுமில்லை. இவர் மாயையை உபதான காரணமாகக்கொண்டு, அதன்பேரில் சிவனை நிமித்தகாரணமாகக் கொள்ளுகின்றனர். அந்தச் சிவனை வணங்குங் காரணத்தான் சைவரென்கிறார். நிமித்த காரணனான சிவனை வணங்குங் காரணத்தான் சைவனாதல்போல் உபாதான காரணமாக மாயையைச் சொல்லுகிறவரையில் மாயாவாதியாக ஏனாகமாட்டார்?

தெய்வத்தின் பேரடியாகவே சமயிகளுக்குப் பேருண்டாவதுண்மையாயின் பாஞ்சராத்திரமதம், பாதஞ்சலமதம், நையாயிகமதம், மீமாமிசமதம், அருகமதம், பௌத்தமதம், மகம்மது மதம் முதலிய பலமதப்பேர் தெய்வத்தின் பேரடியாக ஏன் வரவில்லை? இதனால் சமயவான்களுக்குப் பேருண்டாவது தெய்வத்தின் பேரடியாக வேயென்பது பொய்த்துப்போகின்றதன்றா? ஆதலால் சமயிகள் பலகாரணங்களால் பலபேர் பெறலாமென்பதே திண்ணமா மென்க. ஒருவனே நியாயத்தை வாதிப்பதால் நியாயவாதியென்றும், கணக் கெழுதுவதால் கணிதனென்றும் பெயர் பெறுவது போன்று சிவனை யுபாசிப்பபதாற் சைவனென்றும், மாயையை முதற்காரணங் கூறுவதால் மாயாவாதியென்றும் பெயர்பெற யாது தடை? நாம் மாயாவாதியென்று மாத்திரம் சொன்னாலன்றோ இவர் தடுக்க வேண்டும்? மாயாவாதியென்றுஞ் சொல்லுகின்றோம்; சைவரென்றும் சொல்லுகின்றோம். இந்த விஷயத்தை முன் ப்ரம்மவித்தியா 11-வது பத்திரிகையிலேயே கூறியிருக்கின்றோம். இவர், "மாயை யொருபொருளும், சீவனொருபொருளும், சிவ னொருபொருளுமாக மூன்று பொருள்கள் ஒன்றி லொன்று விஜாதியாயிருப்பனவாக அங்கீகாரமாகை யாலும்

இவற்றுள் யாம் பெரிய பொருளாக மதித்து வழிபடுவது சிவ மொன்றேயாகை யாலும் சீவனாகிய எம்மையே யாம் வழிபடுவதும் எம்மிற் கீழிட்ட மாயையை யாம் வழிபடுவதும் அநாவசியமாகையாலும் காலவாதிகள் காலத்தையே பரமென்றும், பூதவாதிகள் பூதத்தையே பரமென்றும் வாதிப்பதுபோல், யாம் மாயையே கடவுளெ ன்று வாதிப்பதில்லை யாகையாலும் யாம் வழிபடத்தக்க சிவத்தின் பேரடியாகவே சைவர் என்னும் பெயர் எமக்குச் சிறந்ததென்க" என்றார். இது உண்மைதான். நாமு மிதை யங்கீகரித்தமையால் தான் மாயாவாதியென்று கூறுவதோடு சைவரென்றுங் கூறுகின்றோம்; இன்னும் பலகாரணங்களால் பல பேரு முண்டென்று கூறுகின் றோம். எல்லாப்பேருமங்கீகரித்து மாயாவாதியென்னும் பேர் மாத்திரங்கூடாதென்பது தான் பிசகு. இவர் 'சைவரென்னும் பேர் எமக்குச் சிறந்தது' என்பதனால் மாயாவாதி யென்னும் பெயர் சிறப்பல்லாததென் றேற்படுகின்றது. நாம் சிறப்பு, சிறப்பல்ல வென்பதைப்பற்றிப் பேசவந்தாமில்லை. சந்திரனைப்போல முகமென்னின் எந்தக் குணத்துக்காகச் சந்திர உவமானம் எடுக்கப்பட்டதோ அதுவரையில் சரியா அல்லவா வென்று பார்த்துக் கொள்வதை விட்டு, "சந்திர னாகாயத்திருக்கிறானே, முகம் பூமியிலிருக்கிறாத, சந்திரனுக்குக் களங்கமிருக்கிறதே, முகத்துக்குக் களங்கமிருக் கிறதா, சந்திரன் வரவரத் தேய்ந்து குறைவு படுகின்றானே, முகம் அவ்வாறு தேய்ந்து குறைவுபடுகின்றதா" வென இவ்வாறு பயனற்ற பிரசங்கங்கள் செய்வது நியாய மன்று. உவமான மெல்லாம் ஏகதேசமாகும். காலவாதி, பூதவாதிகள் கொள்கைக்கும், சைவர் கொள்கைக்கும் முற்றும் அதாவது இவரெழுதிய யாவும் ஒத்திருக்கவேண்டு மென்னும் அவசியமில்லை. உவமானம் ஏகதேசமென்றறிந்தும் வரை கடந்து பேசுதற்குக் காரணம் மாயாவாதி யென்னும் பேரினின்றும் விலகிக் கொள்வதற்கே போலும். காலவாதியையும், பூதவாதியையும் ஒரு புடையொப்பாகச்சமத்துவங் கூறுகின்றோமேயன்றி முற்றுமன்று. சைவருக்கும், கால பூதவாதிகளுக்கும் மற்ற விஷயத்தில் எவ்வளவு பேதமிருக்கின்றதோ, அவ்வளவு பேதம் காலவாதிக்கும் பூதவாதிக்கு மிருக்கின்றது. இருக்கினும் முதற்காரணங் கூறுகிறவரையில் இருவரும் ஒத்திருப்பதுபோல் மாயாவாதியான சைவரும், முதற்காரணங் கூறுகின் றவரையில் ஒத்திருக்கின்றனர். நிற்க, இந்தச்சைவத்தை மாயாவாதமென்று கூறுகின்றோமேயன்றி, நீலகண்ட சிவாசாசி யாருடைய சைவமதத்தை அவ்வாறு கூற வொருப்படோம். அவர் உலகுக்குச் சிவனை அபின்ன நிமித்தோபாதான காரணமாகக் கூறுகின்றார். சிவனைக் கேவலம் நிமித்தகாரண மாத்திரங் கூறுவது சுருதிவிருத்தமென்கிறார். இராமாநுஜ மதஸ்தரும் அவ்வாறே. வீரசைவமத சோமநாத பாஷியக்காரரும் அங்ஙனமேயாம். ஆதலால் அவர்களெல்லாம் மாயாவா திகளாக மாட்டார்கள்.

இனி அத்வைதிகளை மாயாவாதிகளென்று சொல்வதற்கு இவர் முன்னோர் வாக்கியங்களே பிரமாணமென்கிறார். இவர் கோர்ட்டில் ஒருநாளேனுஞ் சென்று வாதி சொல்வதையும் பிரதிவாதி சொல்வதையும் இருவருடைய வக்கீல்கள் நியாயவாதம் செய்வதையும் அதன் பேரில் ஜட்ஜி தீர்ப்பளிப்பதையும் பார்த்திருப் பாரேல் இவ்வாறு பேசமாட்டார். நமக்கு இவரும் பிரதிவாதி; இவர் முன்னோரும் பிரதிவாதி. எப்போதும் வாதிகள் தங்கள் குற்றங்களை மறைத்துப் பிரதிவாதிகள் பேரிலேயே குற்றங் கூறுவார்கள். அன்றித் தங் குற்றத்தையும் பிரதிவாதிகள் பேரில் கூறுவார்கள். பிரதிவாதிகளு மங்ஙனமேயாம். வக்கீல்களும் அவரவர் பக்ஷத்தையே

யுண்மையென்று வாதிப்பார்கள். இது என்றுமுள்ள சங்கதிதான். இதை யாராய்ந் பார்த்துத் தீர்ப்பளிக்க வேண்டியவர் ஜட்ஜி. இது சிறு பாலருக்குத் தெரிந்தவிஷயம். இதை விட்டு வாதிகள், அல்லது பிரதிவாதிகள் சொல்வதே மெய்யென்பவருளரோ? அங்ஙனமாயின் இருபாலாரும் நேர் விரோதமாகப் பேசுவார்களே. அவற்றிலெதை மெய்யென்றங்கீகரிப்பது? இவர் முன்னோர் கூறுவது இவர்க்குப் பிரமாணமாகுமே யன்றி மற்றவர்க்கன்றே. இவர் முன்னோர் கூறுவது மற்றவர்க்கும் பிரமாண மாமென்னின், மற்றவர் முன்னோர் கூறுவது இவர்க்குப் பிரமாணமாகவேண்டுமே. அங்ஙனம் மற்றவர் கூற்று இவர்க்குப் பிரமாணமாமாயின் இவரது துவித சைவமதம் நிலைபெறுத லெங்ஙனமாம்? வைணவமுன்னோர் கூறியபடி பார்க்கின் விஷ்ணு பரத்துவமேயாமன்றிச் சிவன் பரத்துவமாவரோ? அதை யிவரொப்புவாரா? ஆதலால் அவரவர் முன்னோர் வாக்கியங்களை அவரவர் மட்டில் வைத்துக்கொள்வது தகுதியாம். மற்றவரோடு வாதம் புரியுங்கால் மற்றவர்க்கும் இவர்க்கு முரிய பிரமாணங்களை மாத்திர மெடுத்துக் காண்பிப்பது நியாயம். அத்துவிதியான தத்துவராயர்: சைவர் மாயாவாதியென்று கூறவில்லை யென்றார். இவர் முன்னோர் உலகிற்கு மாயை முதற்காரண மல்லவென்றாவது மாயை அசத்தென்றாவது கூறினாரா? கூறியிருப்பின் தத்துவராயர் அவசியமில்லை. இவரை மாயாவாதி யன்றென நியாயமே கூறும். அவ்வாறில்லையே. தத்துவராயர் வேதத்தைப் படித்து அதன் பொருளை யுணர்ந்து அதன் பயனைப்பெறாதவர் மாயாவாதியென்று கூறினார். அதை யிவருமொப்பினார். அதனோடு மாயாவாத விவேகத்தையுங்கூறி மறுத்திருக்கிறார். இவர் முன்னோர் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிக ளென்றார். அத்து விதியான தத்துவராயர் மாயாவாதத்தை மறுத்திருக்கிறார், தாம் மாயாவாதி யன்றெனவுங் காட்டுகின்றார். இதனால் அத்துவிதிகள் மாயாவாதிகளல்லரென வாகின்றது. தத்துவராயர் இந்த விலையத்தில் தம்வரையில் தாம்பார்த்துக் கொண்டார். இதுவே போதும். இந்தச் சைவனா மாயாவாதிகளென்று சொல்ல அவருக்குச் சந்தர்ப்பம் நேரிடவில்லை. ஆனால் இவர் சித்தாந்தத்தை மாத்திரங் கண்டித்திருக்கிறார். நிற்க; இவர் முன்னோர் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகளென்று கூறியிருக்கின்றனரே யெனின், அது துவேஷத்தால் கூறியது. அதுவும் தங் குற்றத் தைப் பிறர்மேல் ஏற்றிக்கூறியது. அந்தந்த மதவாதியர் கூறுவதைக் கவனிக்கப் படாது. நியாயமொன்றையே நோக்கவேண்டும். நியாயப்படி இவரே மாயாவாதியா கின்றனர். அத்துவிதிகளே பிரமவாதிகளாகின்றனர்.

தத்துவராயர், "சைவநெறியே யுய்யுநெறியது" என்று “சைவ நலத்தையே பின்னர் வியந்து உபரதியடைந்தன" ரென்று கூறி, இவரது சைவத் சைத்தா னுய்யுநெறியெனச் சொன்னாரென்றார். இவரது சைவத்தை யுய்யும் நெறியென அவர் கூறியிருப்பின்,

“ஞானம் போலச் சில சொல்லி நாடற்கரிய முத்தியினும், தானுஞ் சிவமும் பாசமுமாஞ் சைவப் பேய்க்கும் வாரீரோ"

என்னும் செய்யுளையும் இது போன்ற வேறு பல செய்யுள்களையும் அவர் கூறியிருக்கமாட்டார். ஆதலால் அவர் பகர்ந்த சைவம் அத்துவிதசைவமாம் என்றறிக.

பின்பு "பிரமவாதியாகிய விவர், இவரது பிரமத்தை அப்படியே சுத்தமாக வையாமல், மாயையினுங் கீழிட்ட வுலகுக்கு உபாதானமாக்கியவா றென்னை" என்று ஒரு கேள்வி கேட்கிறார். இதற்குச் சமாதானம் ஷை 11-வது பத்திரிகை யிலேயே கூறியிருக்கின்றோம். இங்கும் கூறுகின்றோம். உபதானமாக்கியதால் என்ன தோஷமோ அறிந்திலம் பாம்புக்குக் கயிறும், வெள்ளிக்குக் கிளிஞ்சலும், கள்ளனுக்குக் கட்டையு முபாதானமானதினால் கயிறு, கிளிஞ்சல், கட்டை இவற்றினுக்கு என்ன நஷ்டம்? பாம்பு முதலியவற்றிற்குக் கயிறு முதலியன விவர்த்தோபாதான காரணமானதினால் காரணத்திற்கு யாதொரு குறைவு மில்லை. பால் தயிராவதுபோல் சொன்னால் தோஷமுண்டாம். பால் தயிராவதுபோலாயின் பால் கெட்டுத் தயிராக வேண்டும். அப்படியே பிரமங்கெட்டு உலகாகவேண்டும். பால் கெட்டுத் தயிராவதில் பின்னு மொரு தோஷமிருக்கின்றது. தயிர் பின்னும் பாலா காது. அவ்வகையே பிரமங்கெட்டு உலகாயின் பின்னும் பிரமமாகாது. இது பரிணாமவாதம். இது அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று. விவர்த்தோபாதான காரணமே சித்தாந்தம். மேல் பிரமம் நிர்மலத்துவங் கெட்டு ஜடவுலகுக் குபாதான மாயினதை நாம் ஒப்பியதாகக் கூறுகின்றார். பிரமம் விவர்த்தோபாதானமாக வொப்பியதால் நிர்மலத்துக் கொருகெடுதியும் வரமாட்டாதே. உலகு சத்துப்பொரு ளென்று சொல்லின் தோஷம் தோஷமே. கயிறு, கயிறாயிருக்க அதில் அரவு தோன்றுமானால் கயிற்றினிலைமைக்கு யாதொரு குறையுமின்றி யிருப்பது கண்கூடன்றோ? "பிரமத்தை யுலகமாக்கிய பீடைமதம் பிரமவாதமாவ தெங்ஙனம்" என்று துடுக்காகப்பேசி, நாயகர் தமது இயற்கைத் தன்மையைக் காட்டுகின்றார். பிரமம் உலகமாவது இன்ன விதமேன மேலே காட்டிய வகையை யறிந்துகொள்ளாத குறை தான் அவரை யப்படிப் பேச விடந் தந்தது. இவரைப்போன்ற ஆராய்ச்சியில்லாச் சிலர் எழுதிவைத்த நூல்களை மெய்யென மருண்டு நம்பி அதுபோல் பேசுகின்றனர். இதன்பேரில் துன்மார்க்கவார்த்தைகள் சில பேசிமுடித்தார். துன்மார்க்கர்கள் சண்டை போடும் போது பலசாலி அடித்தால் அடிபட்ட பலவீனன், தான் தோல்வி அடைந்த அவமானம் பொறுக்கமாட்டாமல் வாயில் வந்தபடி திட்டுவதைக் காண்கின்றோம். பலமுள்ளவன் கையால் வேலை தீர்க்கிறான். பலமில்லாதவன் கைவலியில்லாமை யால் திட்டுகிறான். அவ்வாறே விஷயங்களில் நியாயபலமுள்ளவர் விஷயத்தின் பேரிலேயே திருஷ்டி யுள்ளவர்களா யிருப்பார்கள். ஏனையோர், விஷயபலமில்லா மையால் தூஷணையிலேயே திருஷ்டியுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். இதுவரையில் பேசிவந்த விஷயங்களால் அத்துவிதிகள் பிரமவாதிகளேயாமன்றி மாயாவாதிகளன் றெனவும், இச்சோமசுந்தர நாயகரே மாயாவாதியெனவும் நியாயத்தால் சித்தாந்தமா யினமை யறிக.

ஷை பத்திரிகையில் "மாயையைப் பொருளென் கிறாரா? குணமென்கிறாரா? பொருளென்கிறா ரென்னில் சிவமாகிய பொருள் பரிபூரண மென்றிவர் ஒப்பியிருக்கின்றமையாலும் அச்சிவமில்லாதவிட மில்லாமையாலும் மாயையென் னும் பொருளிருக்க விடமில்லாமற்போம், குணமென்கிறா ரென்னில் குணத்திற்குக் குணியெது? மாயையைப் பரிக்கிரகசத்தியென்றும் பின்னாசத்தியென்றுங் கூறுகின்ற மையாலுஞ் சத்தியென்பது குணமாகின்றமையாலும் இதற்குக் குணி சிவமன்றி வேறு பொருளில்லாமையாலும் சிவத்தைக் குணியாகவும் மாயையைக் குணமாகவு

மொப்பவேண்டியவரா கின்றார். இதைவிட வேறுவழி அவருக்கில்லை. அவ்வாறா யின் மாயை சித்தா? சடமா? சித்தாயின் சிவத்துக்கு ஞானங் குணமாகலின் ஒத்துப்போம். நாயகரவர்கள் மாயையைச் சடமென்றாராகலின் ஞானமயமான சிவனிடத்திற் சடமிருத்த லெங்ஙனமமையும்.? ஒன்றுக்கொன்று பகைக்குணமாக லின் இரண்டுபகைக்குணங்க ளொரு பொருளினிடத் திருத்தல் கூடாதே"

என்றும்,

"அம்மாயை பிரமத்திற்குப் பின்னமா? அபின்னமா? பின்னமெனின் பிரம மொருபொருளும் மாயை யொருபொருளுமா யிரண்டாகிக் கண்டப்பட்டுப்போவது மன்றிப் பிரமப்பொருள் அபரிபூரணமென்று கூறவரும்"

என்றும்

இம்மாதிரிப் பலகேள்விகள் கேட்டு அவற்றிலுள்ள பெருந்தோஷங்களை யெல்லாங்காட்டி, பின் வேதாந்த சித்தாந்த வொற்றுமையைத் திருட்டாந்த பூர்வமாய்க் காட்டினோம். அவைகளுக் கெல்லாம் இவர் பதி லேதும் எழுதினாரில் லை. எழுதாதிருந்தும் தம்மதம் அதிசிரேஷ்டமென்று வாளாகூறுவதிலும் அத்வைத மதத்தைத் தூஷிப்பதிலு மாத்திரங் குறைவில்லை.

தொடக்கத்தில் மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் “மிண்டிய மாயாவாதமென்னுஞ் சண்டமாருதம்" என்று கூறியதாகக்கூறி, அதனால் தாம் மாயாவாதி யல்லாதது போல் பேசுகின்றார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பரமாத்வைதியானதால், அவர், பரமசிவனுக்கு ஏக சக்கராதி பதித்துவஞ் சொல்லும் அத்துவிதிகளான முழு ஆஸ்திகரை மாயாவாதியென மறந்துஞ் சொல்லார்; பரமசிவனுக்கு மூன்றிலொரு பங்கு இடத்தையும், ஜீவர்களுக்கு மூன்றிலொருபங்கு இடத்தையும், உலகத்துக்கு மூன்றிலொரு பங்கு இடத்தையும் கூறி, உலகுக்கு மாயையை முதற்காரணமாகக் கூறும் மூன்றிலொருபங்கு ஆஸ்திகரும் இரண்டு பங்கு நாஸ்திகருமான விவர் பக்ஷத்தாரையே மாயாவாதிகளெனக் கூறியுள்ளார். மற்றப்படி அருணந்தி சிவாசாரி யார், உமாபதிசிவாசாரியார் முதலானோர் எமது கக்ஷிக்கு இவரைப்போ லெதிர்க் கக்ஷியா ரானமையின் அவரை இவருடனே யொன்றாக்கிக்கொண்டோம் இவரது கொள்கையே அவரது கொள்கை, அவரது கொள்கையே இவர துகொள்கையாகலின் இருவரையு மொருவராகவே பாவித்து மறுக்கின்றோம்.

(நந்தனஹு புரட்டாசிமீ 22உ ப்ரம்மவித்யா) **ஓர் இந்து**.

இதன்பேரில் சோமசுந்தரநாயகர் ஒன்றும் பேசாது சும்மா இருந்துவிட்டார். சும்மா விருந்துவிட்டாலும் சமயம் சேர்ந்தபோதெல்லாம் அத்வைதிகளை “மாயாவாதிகள், மாயாவாதிகள்" என்று சொல்வதை மாத்திரம் விடுவதில்லை. இது இப்படியிருக்க, * "அரக்கோணவாசி" என்றும் “வீரபத்திரமூர்த்தி” என்றும் பெயர் கொண்ட வொருவர், பாநுமூர்த்தி யென்பவரோடு வாதஞ்செய்யும்போது, துவித சைவர் மாயாவாதி யல்லவென்றும், அத்வைதிகளே மாயாவாதிகளென்றும் நியாயத்

தால் நாட்டிக்கொள்ளாமல் மீண்டும் அத்வைதிகளை வீணாய் மாயாவாதிகளென்று தூஷித்தார். அப்படித்தூஷிப்பது நியாயமல்லவென ஷ "ஓர் இந்து" என்பவர், ஷ அரக்கோண வீரபத்திரமூர்த்தியார் கூறிய வாக்கியத்தை யெடுத்துக்காட்டி மறுக்கி ன்றார். அது வருமாறு காண்க: -

---

* அரக்கோணவாசி வீரபத்திரமூர்த்தி யென்பவரும் சோமசுந்தரநாய கர்தானெனக் கோயமுத்தூர்ப் புளியோரைக்கண்ட ரென்பவர், விஜய஌ கார்த்திகைமீ 18உயிற் பிரசுரமான காரைக்கால் திராவிடமந்திரி பத்திரிகையின் 187-வது இலக்கத்தில் முதல் காலத்தில் எழுதியிருக்கின்றனர்.

இவரே மாயாவாதியென்பது.

பின் "ஏகான்மவாதமே மாயாவாதமென்று சோம. நாய்க்கர் கூறியதாகவும் அதைத் திருப்பிச் சைவமே மாயாவாதமென நாம் கூறியதாகவும் பாநுமூர் தி யெழுதியதாகச் சொல்லியது உன் தலைமேல் காக்கை மலமென்றால் அதை மாய்க்கவறியாது திருப்பி உன் தலைமேல் காக்சைமலம் என்றுளறு முன்மத்தன் செய்கையோடு தானே சேர்ந்ததறிக" என்று கூறினார். ஏகான்மவாதிகள் என்பது: அத்துவிதிகள் மாத்திரமன்று, சித்தாந்திகளும் என்ற பொருள் விளங்க "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்துமவாதிகளே" என வொருவிஷயம் நந்தன஌ தைமீ 7உ ப்ரம்மவித்தியாவில் சுருதி முதலிய பிரமாணங்களோடு "வேதாந்தி" என்பவர் எழுதியிருக்கிறார். அதைத்தடுக்க எவரானு மாகாது; எவரும் தடுக்கவுமில்லை. அதனால் சித்தாந்தமும் ஏகாத்துமவாதமேயாக, அங்ஙன மல்லாதது போல் அதை வைத்து அத்துவிதிகளை யேசாத்துமவாதிகளெனக் கூறுவது இவர்க்குப் பெரியதோர் அவமானமாம்! அன்றி இவரது மாயாவாதசைவமே மாயாவாதமெனச் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களுட சூளை. சோமசுந்தர நாய்க்கரை நந்தன஌ ஆடிமீ 10உ நந்தன஌ ஆவணிமீ 8உ ப்ரம்மவித்யாவில் மறுத்ததற்கு, சோம. நாய்க்கர் அவரவர் மதத்திற்குப் பேர் வருவது அவரவர் கடவுள் காரணமாக என்று 1893஌ செப்டம்பர்மீ 17உ விகடதூதனில் கூறிட, அங்ஙனமாயின் பூதவாதி காலவாதி பூர்வ மீமாம்ஸவாதி சாங்கியவாதி முதலானவர்களுக்குப் பேர்வந்தது கடவுள் காரணமாக வா, அவர்கள் கடவுளே யில்லையென்கிறார்களே யென நந்தன஌ புரட்டாசிமீ 22உ ப்ரம்மவித்யில் அனேக நியாயங்களுடன் பேசி, மாயோபாதானரான சித்தாந்த துவித சைவரே மாயவாதிகளெனவும் சிவோபாதானரான அத்துவிதசைவர் மாயாவாதி களாகாரெனவும் வச்சிரத்தம்பமாய் நாட்டினோம். பின் சோ. நாய்க்கர் அது விஷயமாகப் பேச நாவின்றி அடங்கிப்போனதமன்றி இனி இவ்விஷயத்திற் றலையிடுவதில்லை யெனத் தந்திரமாய் முடிவுரையுங்கூறி யொளிந்து கொண்டார். இது அந்தரங்க சங்கதியன்று; பகிரங்கமாய்ப் பத்திரிகைகளின் வாயிலாக எவரும் அறிவார்கள். இங்ஙனமாக அதற்கு மாறிப். பேசுவது கற்றார்க்கழகாமோ! நாம் பூர்வபக்ஷம் பண்ணினதை மறுத்தெழுதாமலும் தாம் மாயாவாதி யல்லாச் சுருதி யுக்தி அனுபவங்களினால் தாபித்துக் கொள்ளாமலும் அக்கிரமமாய் அத்வைதிகளை மாயாவாதிக ளென வீண் வெற்றுரை புகல்வது நியாயம் வழுவினர்க்கே யுரியதாம். இது விஷயமாகச் சுந்தரன் பட்டபாடு இவரறிந்திலரோ? 'உன் தலைமேல்

காக்கைமலம்' என யாரை யார் சொல்ல வேண்டுவது? எவர் தலையில் காக்கை மல மில்லையோ அவர் காக்கைமல முள்ளவரைப் பார்த்து 'உன் தலையில் காக்கைமலம்' எனச் சொல்லவேண்டுவது நியாயம். காக்கை மலம் தலையிலுடை யவன், அதிலும் முற்று முடையவன் அங்ஙனம் இறையும் உடையனல்லானை நோக்கி 'உன் தலையில் காக்கைமலம்' எனலாமோ? உடையா னொப்ப வேண்டுமே யன்றி மற்றவன் ஒப்புவனோ? மற்றவன் தலையில் மலமில்லாமையினால் ஒப்புக் கொள்கின்றா னில்லை.. உடையவன் மற்றவனை அங்ஙனங் கூறுவது நியாயமன்று; மற்றவன் உடையவனைக் கூறினால் அங்ஙனம் ஒப்ப மாட்டேனென்று கூறுவதும் நியாயமன்று. இவரும் இவர் நண்பரான சோம. நாய்க்கரும் பிறரும் நியாயத்தாலும் சுருதி யுக்தி யனுபவங்களாலும் தங்கள் பக்ஷத்தை நாட்டிக்கொள்ளுகின்றார்க ளில்லை. வீண் தூஷணங்களாலும் வைதல் செய்வதனாலுமே நாட்டிக்கொள்ளப் பார்க்கின்றார்கள். மலத்தைப் பெறாதவன் பெற்றவனை நோக்கி உன் தலையில் காக்கைமலம் எனச் சொல்வதுபோல உலகிற்கு மாயை முதற்காரணமன்று, சிவனே முதற்காரணமெனச்சொல்லும் அத்துவித சித்தாந்திகள் மாயையை முதற்காரண மாகச் சொல்லும் துவிதசித்தாந்திகளை மாயாவாதிகள் என்கிறார்கள். தலையில் மலத்தைப் பெற்றவன் பெறாதவனை நோக்கி உன் தலையிற் காக்கைமலம் எனப் பகர்வது போல் மாயாவாதிகளான துவித சித்தாந்திகள் மாயாரகிதரும் சிவவாதிகளு மான அத்வைத சித்தாந்திகளை மாயாவாதிகள் என்கிறார்கள். பொளைப்பெறாத தரித்திரன் பொருளுடையவனைப் பொறாமையால் இகழ்வது போல் துவிதசித்தாந்தி கள் தாங்கள் மாயாவாதிகளாய்ப்போன வயிற்றெரிச்சலினால் அங்ஙனமல்லாதாரை அங்ஙனமுடையராக வைத்துத் தூஷிக்கின்றார்கள். அதைத் திருப்பி அத்துவிதிகள் சொன்னால் 'உன் தலையில் காக்கை மலம்' என ஈனச்சொல்லைச் சொல்லி யிகழ்கிறார்கள்.

(அத்துவித) மதத்தை மாயாவாதம் என்று எங்கள் முன்னோர்கள் கூறியவாறு எங்களது சைவசித்தாந்தத்தைப் பூர்வ பக்ஷியினது முன்னோர்கள் மாயாவாதமென்று கூறியிருக்கிறார்களா? என்றொரு கேள்வி கேட்கிறார். இந்தக்கேள்வி சோம. நாய்க்கர் கேட்டதற்கு நாமே பதில் சொல்லியிருக்கிறோம். மாயாவாத திமிரபாஸ்க ரன் என்பவரும் சுந்தரன் என்பவர்க்குப் பலவித நியாயங்களோடு மாயாவாத விஷய மாய்ப் பேசி துவிதசித்தாந்திகளே மாயாவாதிகளெனத் தாபித்திருக்கிறார். அவை களை யெல்லாம் பூர்வபட்சஞ்செய்து மேல் தமது கட்சியைத் தாபித்துக்கொள்ளாமல் இவர் பெறும் அவமானத்தை யிவர் முன்னோர் தலையிலும் ஏற்றப்பார்க்கிறார். இவர் முன்னோர் பொறாமையினாலும் துவேஷத்தாலும் பகைமையினாலும் அத்து விதிகளை மாயாவாதிக ளென்றுசொல்ல, சுய ஆராய்ச்சியும் சுய மதியுமில்லாமல் அவர்கள் சொன்னதை மெய்யென நம்பி இப்போதுள்ளவர்களுஞ் சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகளென்று சொன்னதற்குக் காரணம் என்ன? காரணத்தோடு சொன்னார்களா? பொறாமை முதலியவற்றால் சொன்னார் காரணத்தோடு சொன்னார்களென்னில் அந்தக் காரணம் யாது? அதை யிதுவரையி லெவரும் எடுத்துக் காட்டினார்க ளில்லையே. பொறாமை முதலிய துர்க்குணத்தால் சொன்னார்களென்னில் அது வாதசபையில் தலைகாட்டா தழியும். அத்துவிதிகளை மாயாவாதிக ளென்பதற்கு யாதொரு நியாயமுமில்லாமையினாலும் இப்போதுள்ள சித்தாந்தசைவர்களும் அதற்குத்தக்க நியாயஞ்சொல்லாமல் ஆந்தை போல விழிக்கி

ன்றமையாலும் தாங்கள் மாயாவாதிகள் அல்லரென்பதற்கு நியாயங்காட்டாமை யாலும் இவர்களே மாயாவாதிகளென்பதற்கு வேண்டிய நியாயங்கள் நாம் காட்டின மையாலும் இத்துவிதிகளே மாயாவாதிகளும் அத்துவிதிகளே சிவ வாதிகள் அல்லது பிரமவாதிகளுமாம்.

மோசஞ்செய்த குற்றத்திற்காகப் போலீசில் தண்டனை பெற்ற எ. என்னு ஒரு வகுப்பாரைப் பார்த்து "நீங்கள் மோசக்காரர்" என்று அங்ஙனம் மோசஞ்செய்யாத பி. என்னும் மற்றொரு வகுப்பார் சொன்னால், அது பொறாமல் எ. வகுப்பார், பி. வகுப்பாரை நோக்கி, நீங்கள் தான் மோசக்காரர்; நீங்கள் மோசக்காரரென நியாயங்காட்டி நாங்களாவது எங்கள் முன்னோராவது சொல்லாவிடினும் எங்கள் முன்னோர் வாளா வாயினாலேனும் உங்களைச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ்வாறு உங்கள் முன்னோர் எங்கள் வகுப்பின்ரைச் சொல்லியிருக்கிறார்களா? சொல்லாமை யால் நீங்கள் தான் மோசக்காரர், நாங்கள் அல்லவென்றால் ஒப்பப்படுமா? மோசக் காரரென்பதற்கு நியாயம் பலமேயன்றி நியாயமில்லா வாய்ச்சொல் பலமல்லவே. அதுபோல் இவர் முன்னோர் நியாயமில்லாமல் துவேஷத்தாலும் பொறாமையி னாலும் பகைமையினாலும் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகளென்றார்கள். அவர்கள் அத்துவிதிகளுக்கு விரோதிகளானதால் அவர்கள் வார்த்தையைக் கேட்கப்படாது. விரோதிகள் வார்த்தையை அதிலும் வாதிகள் வார்த்தையைக்கேட்டுச் சரியென்று கொண்டு நியாய ஸ்தலத்தில் வாதிகள் பக்ஷம் தீர்ப்புக்கொடுக்க மாட்டார்கள். வாதிப்பிரதிவாதிகள் தங்கள் தங்கள் பக்ஷத்துக்குச் சார்பாய்ப் பேசுவார்களென்ற சங்கதி நியாயாதிபதிகளுக்குத் தெரியும். இருபக்ஷத்தார்க்கும் சம்பந்தமற்ற பிறர் சாக்ஷியின்றி வாதிகள் பேச்சைக்கொண்டே தீர்மானங் கொடுக்கும் தேசத்தில் இச்சித்தாந்த சைவர்கள் கொண்டுவரும் வழக்கு ஜெயிக்குமேயன்றி இவ்விடத்தில் ஜெயிக்க மாட்டாது. மேலும் இவர்கள் முன்னோர் வாக்கு வேதமா? ஸ்மிருதியா? புராணமா? இதிகாசமா? இப்படிப்பட்ட பதினான்கு வித்தை யொன்றிலும் சேராது யாரோ சிலர் ஷை வித்தைகளுக்கு மாறாகவும் தாங்கள் ஏற்படுத்திக்கொண்ட நவீன சித்தாந்தங்களுக்குச் சார்பாகவும் எழுதிவைத்துக்கொண்டால் அதை யொரு பிரமாணமாக எதிர்ப்பக்ஷத்தாரிடத்தில் சொல்லலாமோ? அப்படிப்பட்ட வேத சாஸ்திர விரோதிகள் சொன்ன சொல் இவர் இனத்தார்க்குப் பிரமாணமா யிருப்ப தைப்பற்றி நமக்கேது மாட்சேப மில்லையேனும் அதை அத்துவிதிகளிடத்திற் பிரமாணமாகக் கொண்டுவந்து காண்பிப்பது மாத்திரந்தான் தப்பென்கிறோம்.

(விஜயஸ்ரீ ஆவணிமீ 272 ப்ரம்மவித்யா.) **ஓர் இந்து**.

நிற்க, கிறிஸ்துமதந் துர்ப்பலமுள்ளதென்றும் அது உண்மையான மதமல்ல வென்றும் இந்து சமய பண்டித ருணர்ந்திருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கிறிஸ்து சமயத்தார் இந்துக்களை அஞ்ஞானிகளென்று சொல்வதை நாம் அறிவோம். அவர் வீட்டிற்குச் சமயபத்தியுள்ள இந்துப்பிரபு ஒருவர் செல்லின் அவ்வீட்டுக் கிறிஸ்தவப் பணியாளர், தன் எஜமானிடஞ் சென்று "யாரோ ஒரு அஞ்ஞானி வந்திருக்கின்றனர்" எனச் சொல்லுகின்றனர். இவ்வாறு இந்துக்கள் அஞ்ஞானிகளெனவும் கிறிஸ்தவர்கள் ஞானிகளெனவுங் கிறிஸ்து பாதிரிகள் சில நூறுவருஷங்களாகச் சொல்லிப் பழக்கி வருவது பிரத்தியக்ஷம். இப்போது அவர்கள் மதத்திலுள்ள குற்றங்களைக் காட்டி

அது அஞ்ஞானமதமெனவும் ஆதலால் அதை அநுசரிப்பவர் அஞ்ஞானிக ளெனவும் இந்து மதசித்தாந்தங்களின் குணத்தைக்காட்டி அது ஞானமத மெனவும் ஆதலால் அதை அனுசரிப்பவர் ஞானிகளெனவும் சொன்னதாய் வைத்துக்கொள்வோம். இதைக் கிறிஸ்தவர் அங்கீகரிப்பார்களா? எங்கள் முன்னோர் உங்களை அஞ்ஞானிகளென்று சொன்னதுபோல் உங்கள் முன்னோர் எங்களை அஞ்ஞானிகளென்று சொன்னார்க ளா? இல்லையே. ஆதலால் நீங்கள் தான் அஞ்ஞானிகள், நாங்கள் தான் ஞானிகள் என்றால், நாம் ஒப்புவோமா? மதத்தின் உண்மை விளங்கவேண்டுவது நியாயத் தாலே யன்றி வேறு விதத்தாலல்ல. அப்படியே இவர்கள் முன்னோர் சொல் நியாயத் திற் கிணங்காமையினால் பயன்படாதென்க. கிறிஸ்தவர் சொல்லுகிறபடி இந்துக்கள் அஞ்ஞானிகளாகிறபோது அத்வைத விரோதிகளான துவிதசித்தாந்திகள் சொல்லுகிற படி அத்வைதிகள் மாயாவாதிகளாகலாம். கிறிஸ்தவர் சொல்லுகிறபடி இந்துக்கள் அஞ்ஞானிகளாகாதபோது, துவிதிகள் சொல்லுகிறபடி அத்துவிதிகள் மாயாவாதிகளா கார்கள். சொல்லைப் பொருளாகக் கொள்ளாமல் நியாயத்தையே பொருளாகக் கொள்வோமாயின் பூதத்தை முதற்காரணமாகக்கொள்ளும் காரணத்தால் பூதவாதி யும், காலத்தை முதற்காரணமாகக்கொள்ளுங் காரணத்தால் காலவாதியும், சூனியத்தை முதற்காரணமாகக்கொள்ளுங் காரணத்தால் சூனியவாதியும் ஆதல் போல, மாயையை முதற்காரணமாகக்கொள்ளுங் காரணத்தால் துவித சைவசித்தாந் திகள் மாயாவாதிகளாகின்றார்கள். இந்த நியாயப்பிரகாரம் சிவனை அல்லது பிரமத்தை முதற்காரணமாகக்கொள்ளுங் காரணத்தால் அத்துவிதிகள் சிவவாதிகள் அல்லது பிரமவாதிகளாகின்றார்கள். இவர் முன்னோர் மாயையை முதற்காரண மென்று கூறுங் கட்சியினின்று விலகியிருந்து அவர் கட்சியில் இவருஞ்சேர்ந்தால் இவர் முன்னோராவது இவராவது மாயாவாதியாக வேண்வே தின்று. அங்ஙன மின்மையின் இவரு மிவர் முன்னோரும் மாயாவாதிகளாக யாதொரு ஆக்ஷேபமு மில்லை. இவர் முன்னோர் சொல் இவருக்குப் பிரமாணம்; நமக்குப் பிரமாணமன்று. ஏனெனில் அது வேதசாஸ்திரங்களுக்குச் சம்மதமா யிராமைமாத்திரமே யன்றி மாறாயிருப்பதாலும் அன்றி யுத்தி அனுபவங்கட்குப் பொருத்தமில்லாதிருப்பதாலு மென்க. இப்படிப்பட்ட அப்பிரமாண கிரந்தகர்த்தர் சொல்லை யொரு பொருளாகக் கொண்டு, அவர்கள், அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகள் என்று சொல்லிவிட்டார்க ளென் றும், ஆதலால் அத்துவிதிகள் அவ்வாறு சம்மதிக்கவேண்டுமென்றுஞ் சொல்வது “கிழக்கு மேற்கு அறியார், வழக்குப் பேசப் புகுந்தார்" க்கினமாம் என்க. இவ்வாறு ஒவ்வொரு மதஸ்தரும் தங்களுக்குப் புறம்பான விரோத மதஸ்தர் இட்ட பேரை வைத்துக்கொள்ளவேண்டு மென்றால் எந்த மதஸ்தரும் பெருமை யடையாமற் போவார்; சிறுமையே யடைவர். ஆதலால் விரோதிகள் சொல்வதை விட்டு, யார் யார்க்கு எந்தெந்தப் பெயர் நியாயமோ, அதுவதை அவரவர் தரிப்பதே நியாயமுங் கிரமமுமாம். இந்த நியாயப்பிரகாரமும் கிரமப்பிரகாரமும் மாயையை முதற்காரண மாகக் கொண்ட துவித சைவசித்தாந்திகள் மாயாவாதிகளும், சிவன் அல்லது பிரமத்தை முதற்காரணமாகக் கொண்ட அத்துவிதிகள் சிவவாதிகள் அல்லது பிரமவாதிகளுமாம். இதனால் அவரவர்க்கு வேறு பேர் இருக்கப்படாதென நாம் கூறினாமில்லை; ஷை மாயாவாதிக ளல்லரெனச் சொல்வது மாத்திரங் கூடாதெனச் சொல்லுகின்றோம்.

(விஜயஸ்ரீ புரட்டாசிமீ 112 ப்ரம்மவித்யா) **ஓர் இந்து**.

மாயையை முதற்காரணமாகச் சொல்லும் சைவமே மாயாவாதமதமென்பது.

“சைவம் மாயாவாதமானால் சைவப் பெயர் தாங்கினாரெல்லாம் வாதிகளாவ ரன்றோ?" என ஒரு கேள்வி கேட்டு, எதிரிகளினுடைய சித்தாந்தத்தை யுணராத வரானார். இவர் "வெளுத்ததெல்லாம் பால், கறுத்ததெல்லாம் நீர்” என்பாரைப் போன்றவர். நாமாவது மற்றவராவது சைவத்தை மாயாவாதமெனச் சொல்லவில் லையே. எவ்விடத்திலாவது சைவமென்றாவது சிவனென்றாவது சொல்லி யிருந்துவிட்டால் அதைத் தமது மதமென்று சொல்லப் பேராவல் கொள்ளுகின்றார். சைவத்தில் அத்துவித சைவம், விசிஷ்டாத்துவித சைவம், துவிதசைவம், அபேத சைவம், வீரசைவம், தாந்திரிகசைவ முதலிய பல சைவங்க ளிருக்கின்றன. அவற்றில் மாயையை முதற் காரணமெனச் சொல்லும் சைவத்தையே நாம் மாயாவாதம் என்கின்றோம் மற்ற அத்துவித சைவத்தை அதாவது சிவாத்துவித மதத்தை மாயாவாதமென யாம் சொன்னோ மில்லை. ஸ்ரீமாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீஞானசம்பந்தர் முதலியவர்கள் அனுசரித்த சைவத்தை நாம் மாயாவாதமெனச் சொல்லுகின்றோமா? அவர்களெல்லாம் சிவனை முதற்காரணமாகச் சொல்லும் அத்துவித சைவர்களாயிருப்பதால் அவர்களை யொருபோது மெவரும் மாயாவாதி களெனச் சொல்லார். அன்றி அவர்களெல்லாம் வேதசாஸ்திரங்களையும் வைதிக கர்ம்மங்களையும் அத்துவிதத்தையும் பூஷிப்பவர்கள்; இவரினத்தாரைப்போலத் தூஷிப்பவர்க ளல்லர்.

“சீநிவாசசாஸ்திரியார் சில சமயம் யாம் அசைவரென் றொதுக்கினாலும் சில சமயம் யாம் சைவர் என்று முந்துகிறார்” எனக் கூறித் தமதியற்கைக் குணத்தைக் காண்பிக்கிறார். இவ்வாறு சொல்லிவிட்டதால் இவர் சைவராய் விட்டதாக மனப்பால் குடிக்கிறார் போலும்! இவரின்னாரென வெளிப்பட்டாரில்லை. இவர் குலம், கோத்திரம், ஜாதி, இருப்பிடம், அந்தஸ்து, பேர் முத லியவைகளின்ன வென்றும், இன்ன சைவரென்றும், இவ்வளவு காலத்துச் சைவரென்றும், நவீன சைவரென்றும், பரம்பரைச் சைவரென்றும் காட்டாமலே ஷை சாஸ்திரியாரவர்களை பொதுக்கினதாய்ச் சொல்லுகின்றார். இவருடைய வாக்கே யிலரது நிலைமையைக் காட்டுகின்றது. ஆதலால் இப்படிப்பட்டவரினின்றும் அவர் முன்னமேயே யொதுங் கித்தா நிருக்கின்றார். இவர் ஒதுக்க வேண்டாம்.

கொம்புளதற்கைந்துகுதிரைக்குப்பத்துமுழம்
வெம்புகரிக்காயிரந்தான்வேண்டுமே - வம்புசெறி
தீங்கினர்தங்கண்ணிற்றெரியாததூரத்தே
நீங்குவதேநல்லநெறி.

தீயாரைக்காண்பதுவுந்தீதேதிருவற்ற
தீயார்சொற்கேட்பதுவுந்தீதே - தீயார்
குணங்களுரைப்பதுவுந்தீதேயவரோ
டிணங்கியிருப்பதுவுந்தீது.

மருவுகமாசற்றார்கேண்மையொன்றீத்தும்
ஒருவுகவொப்பிலார்கேண்மை

இவை முதலிய நீதி வாக்கியங்களின் பொருளைச் சிந்தித்தே அவர் ஒதுங்கி யிருக்கின்றார். வேதாகம இதிகாச புராணங்கள் இவரையும் இவர் கொள்கையையும் ஒதுக்காமல் அங்கீகரித்தபிறகு இவர் பிறரையொதுக்கவருவாராக.

சிவனை முதற்காரணமாகச் சொல்லுஞ் சைவர் மாயாவாதியன் றென்பது.

"அவர் சைவராக முந்துகிறபோது மாயாவாத மருள் அவர் தலைமேலேறி வியாபியாமற்போகாது" எனக்கூறி, தமது மாயாவாதத்தைப் பிறர் தலைமேலும் ஏற்றப்பார்க்கின்றார். "நாம்தான் மாயாவாதியாய் விட்டோமே; பிறரை அதினின்றும் தப்பவிடுகிறதா?" என்கிற வெண்ணத்தோடு பிறர் மேல் சொல்லப்பார்க்கிறார். இது பொறாமைக்குணம். தமக்குவந்த தரித்திரத்தை யொழிக்க வகைதேடாமல் செல்வரை யெல்லாம் தரித்திரராக்கப் பார்க்கிறார். இந்த அழுக்காறு இவரைக் கெடுத்துவிடும். இவரைக்கெடுப்பா ரொருவரு மிருக்கத் தேவையில்லை. அது பற்றியே திருவள்ளுவநாயனார்,

அழுக்காறுடையார்க்கதுசாலும்ஒன்னார்
வழுக்கியும்கேடீன்பது.

எனக்கூறினார். அவர் மாயாவாதசைவரன்றென முன்னரே கூறிவிட்டமை யால் மாயாவாத மருள் அவர் தலைமே லேறாது. அதுமாத்திரமா? அவர் காலையும் பற்றாது. அவர் சன்னிதானத்திலேயே மாயை தலைகாட்டாதென்றால் அவர் தலைமேலா போய் ஏறப்போகிறது? மாயை எவர் தலையில் ஏறுமென்றால் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்வோரிடத்திலும் பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளாதவரிடத்திலுமே யேறும் என்பதாம். அத்துவிதிகள் பொருளைப் பொருளா கக் கொள்பவராதலாலும் தோற்றத்தைத் தோற்றமென்று சொல்லி அது பொருளல்ல வெனக் கழிக்கின்றவராதலாலும் அவரிடத்தில் மாயாவாதமருள் நெருங்க அஞ்சும். அதுபற்றியே பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணர்தலை மருள் என்றார் நாயனார். இந்தத் துவித சித்தாந்திகள், பொருளல்லாத் தோற்றவுலகைப் பொருளாகக் கொள்ளு நீரராகலின் அவர் தலைமேல் மருள் குடிகொண்டு, இந்தவிடந் தான் நமக்குச் சொந்தமெனக் கருதி யிறங்காது. இவரினத்தார் பொருளல்லவற்றைப் பொருளென வுணர்பவரெனப் பலவருஷங்களாக யாங் காட்டியே வருகின்றோம்; அத்துடன் பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்லவெனக் கழித்து பொருளைப் பொருளா கக் கொள்பவர் அத்துவிதிகளௌனவும் காட்டி வருகின்றோம்.

"யாம் மாயாவாதமென்றது ஆகமசைவமேயன்றி வேத சைவம் ஆகாதெனின்" என்கிறார். பிரமகீதையில் கேனோபநிடதத்தில் அத்துவித சித்தாந்தத்தைச் சொல்லி, ஐயன் சைவாகமத்துக்கும் இதுவே பொருளெனச்சொல்லியிருப்பதாலும், சூதசங்கி

தை வேதாவிரோத முரைத்த அத்தியாயத்தில் "மிருதி புராணம் சைவாகமந் தருக்கம் பாரதமுன் விளம்பு நூல்கள் கருதுறும் அத்துவித பரமே யுரைக்கு" மென்று கூறியிருப்பது பற்றிச் சைவாகமமும் அத்துவிதமே யென ஏற்படுவதாலும், சிவாகம முடிவான சிவஞானபோதமும் அத்துவிதமே கூறுவதாலும், அச்சிவஞான போதத்துக்கு (வேதமுழுமைக்கும் பாஷியஞ்செய்த) வித்தியாரணிய சுவாமிகள் அத்துவித பரமாகவே பாஷியஞ்செய்திருப்பதாலும், "பாசபத்ஸ்ததாஜீவப்பாசமுத்தச் சதாசிவா" "ஜீவச்சிவச்சிவோஜீவச்சற்ஜீவக்கேவலச்சிவா" "சர்வசாக்ஷிசிவோகம்" "பிரத்யகாத்மா சிவோகம்" என இவ்வாறு ஆகமமுடிவும் அத்தவிதத்தையே சொல்வதாலும் யாம் ஆகமசைவத்தை மாயாவாத சைவமென வொருபோதுஞ் சொல்லோம். பின்னை இவருடைய துவிதசைவத்தையே மாயாவாதமெனச் சொல்லுகின்றோமென்றறிக

.

(விஜயஸ்ரீ புரட்டாசிமீ 112 ப்ரம்மவித்யா.) **ஓர் இந்து.**

சேதுராம பாரதியாரென்பவர் சோமசுந்தர நாயகரை மறுத்து "ஸ்மார்த்தோத் சர்ஷதீபிகை" என்னும் விஷயம் எழுதும் போது இது விஷயமாக எழுதிய வற்றுள் சில வருமாறு: -

மாயையை முதற்காரணமாகக் கொண்டு வாதாடுஞ் சைவர்களை மாயாவாதிகளென்று ஏன் கூற வொண்ணாது? அதனை நியாயவாயிலாகப் பரிகரிக்க முயலாமல் எம்பெரியோர் கூறினாரென்றது கனம்பெறாது. அப்பெரியோரும் நேற்று முந்தாநாள் தோன்றினவர்க ளாதலால் அவரது வாக்குக்கும், இன்று காலையிலுருவங்கொண்டு பிறந்த நமதன்பரது திருவாக்குக்கும் மகிமை யுண்டாகும்போது, பிரம்மஸ்ரீ சீநிவாசசாஸ்திரியார் வாக்கும் பிரமவித்தியா நாவலர் வாக்கும் பயன்பெறா தென்பது என்ன பேதைமை? அத்வைத மதாநுசாரியராயுள்ள பூர்வப் பெரியோர் அவ்வாறு கூறவில்லையே யென்னின் நமதன்பரையும் அவரது இனத்தாரையும் போன்று, பிறரை யிகழ்வதே பெருந்தவமெனக் கொள்ளாமையால் அவர்கள் கூறாமை கொண்டு எம்பெரியோரை யிகழ்வது நமதன்பருக்கே பெருமையாவதன்றிச் சன்மார்க்க முடையார் அங்ஙனங் கூறப் பெரிதும் நாணுவரென்க.

"அவர்கள் பிரம்மவாதிகளே யாவார்களென்று கூறியதை மறுக்க வகையறியாது, காலத்தைப் பிரமமென்று வாதிப்பவர் காலப் பிரம்மவாதிகளும், கர்மத்தைப் பிரமமென்று வாதிப்பவர், கர்மப் பிரமவாதிகளுமே யாயிடுவர். அவர்களெல்லாந் தங்களைப் பிரமவாதிக ளென்று சொல்லிக் கொண்டு வெளி வந்ததில்லை" என்று கூறினார். கர்மப் பிரமவாதிகள் முதலாயினார் தங்களைப் பிரமவாதிகளென்று கூறிக் கொள்ளாமையால், அத்துவிதிகளும் தங்களைப் பிரமவாதிகளென்று கூறுதல் சாலா தென்பது எந்தச்சுருதி யாதாரங்கொண்டோ! பிரமத்தைத் தவிர வேறு பதார்த்தமில்லையென்று நிச்சயமாகக் கூறுபவர் பிரமவாதி யாகாரென்பது என்ன பேதைமை? மாயையென் றொருபொருளில்லை யென்பவரை மாயாவாதிகளென்பது என்ன கண்மூடித்தனம்? காலத்தையும், கர்மத்தையும் சத்தியப் பொருளாகக் கொண்டு வாதிப்பவரைக் காலப் பிரமவாதிகள் கர்மப் பிரமவாதிகளென்று நமது அன்பர் கூறியவாறே, மாயையைச் சத்தியப்பொருளாகக் கொண்டாலன்றோ யாம் மாயாவாதி யாகவேண்டும்? அங்ஙன மில்லாதபோது எம்மை மாயாவாதி யென்றது

என்னமதி! காலத்தைப் பிரமமாகக்கொண்டு வாதிப்பவரைக் காலப் பிரமவாதியென்று கொண்டது போலப் பிரமத்தைப்பிரமமாகக் கொண்டு வாதிப்பவரைப் பிரமவாதிக ளென்று கூறுவதி லென்ன தடை? காலத்துக்கும், கர்மத்துக்கும் பிரமமென்று பெயர் கூறுவதில்லை. அவற்றுக்குப் பிரமமென்பது பரியாயப்பெயரு மன்று. ஒன்றோடொன்று பொருத்தமில்லாத இரு சொற்களை யொன்று சேர்த்து ஒரு சொன்னீர்மைத் தாகக் கொள்வது பொருத்தமின்று. காலத்துக்குப் பிரமமென்னும் பெயருரித்தாயின் அவர்கள் பிரமவாதிகள் என்னப்படுவதில் யாதுந் தடையில்லை. அங்ஙனங் கூடாமையினன்றோ பிரமமென்னும் பெயருக்குக் காலமென்றதை அடையாகக் கொடுத்துக் காலப் பிரமவாதிகளென் றழைக்க நேரிட்டது? அங்ஙனமின்றி வேதத்திற் பிரசித்திபெற்றதாகிய சத்தியப் பொருளுக்குரிய பெயராகிய பிரமமென்னும் பெயரைக் கொண்டே யப்பொருளைப் பிரதிபாதிக்கின்ற அத்துவிதிகளைப் பிரமவாதி களென்பது சத்ஜனசம்மதமாதல் கண்டுதெளிக. அது நமதன்பர் கருத்துக்கு விரோத மாயிருப்பதினாலே சுருதிமுதலானவற்றிற்குஞ் சம்மதமின்றென்பது நியாயமின் றாம். அன்றியும் மாயையை மெய்ப்பொருளாகக் கொண்டு வாதிக்கும் நமதன்பர் மாயாவாதி யாவதி லென்ன தடை? மாயையை மெய்பொருளாகக்கொண்டாலும் அதனை யுபாஸ்யப் பொருளாகக் கொண்டாமில்லை யெனின், பிரளயாகலருக்குக் காட்சி தரும் ஸ்வரூபத்துக்குச் சுத்தமாயையே உபாதானமாகப் பெறுதலாலும், சிவதத்துவங்கட்குச் சுத்தமாயையே காரணமாகப் பெறப்பட்டமையாலும், அதனைத் தனுவாகப் பெற்ற சிவத்துக்கும் மாயைக்கும் சம்பந்தமுண்மையாலும், சைவர்க்கு மாயை உபாஸ்யப் பொருளாவதிலும் தட்டில்லை. ஆதலாற் சைவரை மாயாவாதி யென்று கூறுதல் நியாயமேயாம். அவ்வாறின்மையின் வேதாந்திகளை மாயாவாதி களென்பது பொருத்தமின்று. ஏகான்மவாதிகளை யெம்ம பெரியோர் மாயாவாதிக ளென்று அநாதியே கூறினாரென்றார். அநாதியென்பதின் பொருளின்னதென்றறியார் போலும்! அருணந்தி சிவாசாரியர் தோன்றியகாலமே யிவருக் கநாதியென்றதா யிற்றுப்போலும்! அவரியற்றிய சிவஞானசித்தியாரே யிவருக்கு அநாதி நூலாயிற்றுப் போலும்! ஆயினிவரை யாமதித்து எழுதுவதும் அநாவசியமேயாம். அநாதி நூல்க ளாய வேதம் ஆகமமுதலியவற்றைப் பிரமாணங் கொள்ளாமல் இருநூறு முன்னூறு வருஷங்களுக்கு முன் தோன்றிய அருணந்திசிவாசாரியார் முதலாயினாரை யநாதிப் பிர்மமாகவும், அவர்களியற்றிய நூல்களை யநாதி நூல்களாகவும் கொண்டதனால் இவர் நியாயவாதத்துக் கேலாதவரெனத் துலங்குகின்றது. நூதன நூல்களாகிய சித்தாந்த சாஸ்திரம் பதினான்கும், அதை அநுசரித்த வேறு நூல்களும் தவிரப் பழைய நூல்களிற் பிரமாணங்காட்டினால் நாமொருவாறு சமாதானங் கூறவேண்டுவ தவசியம், அங்ஙனமின்மையால் பதில்கூறுவ தெமக்கநாவசியமென்று தெளிவாராக. "எந்தமாயாவாத நூலில் சைவரை மாயாவாதிகளென்று கூறியிருக் கின்றது" என்றார். "நாங்கள் மாயாவாதிக ளன்மையால் அதற்குப் பதில் கூறுவது எமக் கவசியமின்று. மாயாவாதிகளைக் கண்டு கேட்டால் அவர்கள் கூறுவார்கள். யாம் பிர்மவாதி என்பதில் அநாதி நூல்கள் பின் வாங்கியதில்லை. எம்மை மாயாவாதியென்று எந்த நூலிலுங் கூறியதில்லை. நமதன்பர் அநாதி நூல்களை யாராயும் புண்ணியம் பெறாமையால் அதனுண்மை தெரிந்துகொண்டாரில்லை. உண்மையுணர்ந்து வெளிப்படின் பின்னர்ப் பேசுவோம். "இவர்கள் பிர்மத்தை உபாஸ்யப்பொருளாகக் கொண்டால் இவர்களைப் பிரமவாதிக ளென்னலாம், பிரமம் உபாஸ்யப்பொருளானால் உபாஸகப் பொருள் வேறொன்று வேண்டும். அது யாது?"

என்று வினவினார். ஆடுவானும், ஆடுகின்றவனும், ஆடல் காண்பவனும் நீயேயென்று சைவ நூலிற் பிரமலட்சணங் கூறிப் புகழ்ந்திருப்பதற் கிவர் என்ன சமாதானந் தேடினார்? அதன் பொருளைக் கற்றோர்பாற்கேட்டுத் தெளியப்பெற்றால் நமதன் பரிவ்வித விபரீதக்கேள்வி கேளார். அதனைத் தேர்ந்தபின் பேசுவாராக. அநாதி நூல் களிற் கேட்கப்படாத மாயாவாதியென்னும் பெயரை எங்களுக்குக் கூறுவது சரியன் றாதலாலும் அது சைவர்க்கே பொருத்தமுடைத்தா யிருத்தலாலும் அவ்வுண்மையை ப்ரம்மவித்தியா பத்திராதிபர் வெளியிட்டிருக்கலாம். அதனைத் தேர்ந்து குணப்படு வதே நமதன்பருக்குத் தகுதியாவதன்றி, நூதன சைவர் தங்கள் சுவடிகளி லெழுதி வைத்திருப்பதை நம்பி மோசம் போகுதல் அழகல்ல. அதைவிடுத்து, "ஒருவன் தலையின் மேற் காக மெச்சமிட்டிருக்கக் கண்ட மற்றொருவன் அவனைப்பார்த்து, அப்பா! உன் றலைமேற் காக்கைமலமிருக்கிறது. அதனை எடுத்துவிடென்று கூறினான். அதற்கு அவன் அம்மலத்தைக் களைந்து பரிசுத்தப்படுவதொழிந்து சொன்னவனையே திருப்பிக்கொண்டு என் றலைமேற் காக்கைமலமில்லை. உன்றலைமேற்றான் காக்கைமல மிருக்கிறது என்றான். இவ்வழக்கையே மாயாவா தியாகிய நமதன்பரிடம் ஸமர்த்திக் கத்தக்கது" என்று அவல திருஷ்டாந்தங் காட்டியது சரியன்று. ஏனெனில் ஒருவன் தன்றலையில் மணங்கமழும் நறுமலர் சூடிச் சென்றான். மற்றொருவனஃதின்றித் தன்றலையிற் காக்கைமலம் துர்க்கந்தங் கமழச் சென்றான். காக்கைமல மிருக்கப்பெற்றவன் மலர்சூடி வந்தானை நோக்கி, அவனணிந்திருப்பது மலரென்றுணராமல் மயங்கி உன்றலைமேற் காக்கையெச்ச மிருக்கின்றது. அதனை யெடுத்துவிடென்று கூறினான். மலர்ச்சிகையான் மற்றவ னது பேரென்றும், உன்றலைமே லுள்ளதுதான் காக்கை மலமென்றும் பல நியாயங்க ளால் விளக்கிக் காட்டினான். அதனை யப்பேதை ஒப்பாமல் அன்றன்று, உன்றலை மேலுள்ளதே மலம், என்றலைமேலுள்ளதே மலரொன்று கூறி மகிழ்ந்துச் சென்றான். அதுகண்டு மலரணிந்தோன், அவனது அறிவின்மைக்கு வருந்திச் பிர்மவாதியாகிய பிர்மஸ்ரீ சாஸ்திரியாரவர்களை மாயாவாதியென்று துஷித்தார். சாஸ்திரியாரவர்கள் நமது அன்பரது புத்தி மோசத்துக்கிரங்கி, யாம் மாயாவாதியல்ல, இவரே மாயாவாதி யாவார் என்று விளக்கியிருக்கவும் அதனைக் கவனியாமல் தமக்குத் தோன்றிய வாறே எழுதிக் களிப்பது அறிஞர்க் கழகன்றென் றுணர்க.

(விஜயஷு புரட்டாசிமீ 112 ப்ரம்மவித்யா)

சேதுராமபாரதி.

இதைப்பற்றிச் சுந்தரன் என்பவருக்கு "மாயாவாத திமிர பாஸ்கரன்" என்பவர் கொடுத்த பதில் வருமாறு: -

நாகைநீலலோசனிப் பத்திரிகையும், மாயாவாதத் திமிரபாஸ்கரமும்.

(சுந்தரர்க்கு மறுமொழி யுரைத்தல்.)

சுந்தரன் என்பவருக்கும், பானுமூர்த்தி யென்பவருக்கும் வைதிக சைவ விஷயமாயும், மாயாவாத விஷயமாயும் நாகைநீலலோசனி, சென்னை மகா விகட தூதன் ஆகிய இவ்விரு பத்திரிகைகளிலும் வாதம் நடந்து வருகின்றது. அதுபற்றி ஷை சுந்தரன் என்பவர், நிகழும் நந்தனஸு ஆவணிமீ 152உ நீலலோசனியில் "மாயாவாதிகள்" எனப் பெயரளித்துச் சில சங்கதிகள் தீட்டி யிருக்கின்றார். அதிலுள்ள தோஷங்களைக்காட்டி மறுத்து, அதனுண்மையை யெடுத்துச் சொல்வாம்.

அத்துவிதிகள் யார்?

அவர், தம்மைச் சுத்தாத்வைதியென்கிறார். அத்துவிதமென்னுஞ் சொல் மாத்திரம் வேதமுதலிய கலைகளில் இருக்கிறதேயன்றிச் சுத்தாத்வைதம் என்னுஞ் சொல் இல்லை. அப்படிப்பட்ட அத்துவிதிகள் புராதனமாயிருக்கிறார்கள். அவ்வத்து விதம் என்னும் பெயரை விரும்பிய ஓர்வித சைவர், அப்பெயர் ஒரு பாலாருக் குரிமையாயிருப்பதால் அதை வைத்துக்கொள்ளின் அவர்க்கும், தமக்கும் பேதந் தோன்றாதென்றெண்ணி, சுத்தாத்வைதம் என்று பெயர் வைத்துக்கொண்டனர். தேவாரம் என்று ஒரு நூலுக்குப் பொதுவாய்ப் பெயரிருக்கவும் அதற்கடை கொடுத்துத் திருப்போரூர் தேவாரமென்று மற்றொரு நூலுக்குப் பெயர் வைத்துக் கொண்டார்கள். அதனால் பொதுவான தேவாரத்துக்கு ஏதுங் குறைவில்லை. அப்படியே சுத்தாத்துவிதிகள் என்னும் பெயரை ஒருவித சைவர் வைத்துக் கொண்ட தனால் அத்துவிதிகளுக்கு ஒரு குறைவு மில்லை. அத்துவிதிக ளென்போர் வேதாந்தி களே; மற்றைய அத்துவிதிகள் அடைபெற்ற அத்துவிதிகளாம்.

வைதிகர் யார்? தாந்திரிகர் யார்?

சுந்தரர், தாம் ஷை இருவரும் என்கிறார். வைதிக சமஸ்காரம் பெற்று, வைதிக அநுஷ்டாநஞ்செய்து, வேதப்பொருளான பரமசிவனை வணங்குபவர் வைதிகர். ஆகம தீக்ஷை பெற்று ஆகமாநுஷ்டானத்தை யநுசரிப்பவர் தாந்திரிகர். தாந்திரீகரில் அந்தணராயுள்ளார், வைதிக சமஸ்காரம் பெற்று வைதிக அநுஷ்டானமுங்கொண்டு ஆகம தீக்ஷைபெற்று ஆகமாநுஷ்டானமுங்கொண்டிருப்பர். இவர்க்கு வைதிக அநுஷ் டானஞ் சுருக்கம், ஆகமாநுஷ்டானம் பெருக்கம். வைதிக சமஸ்காரம் பெறாத ஏனை யோர் ஆகமதீக்ஷைமாத்திரம் பெற்று ஆகமாநுஷ்டானத்தைக் கொண்டிருப்பர். சுந்தரர் எந்த அனுஷ்டானத்தைப் பெற்றிருப்பவரோ அறியேம் வேதத்தைப் பசு நூலென்றும், மயக்க நூலென்றும், உலக நூலென்றும், சாமானிய நூலென்றும் சொல்பவர் ஒரு போதும் வைதிகராகார்; தாந்திரீகரே யாவர். இவர் பின்கூறும் பக்கத்தவராயிருப்பதால் வைதிகராகார்; பின்னைத் தாந்திரிகரேயாவர், தாந்திரீகரா யிருந்துகொண்டு வைதிகரும், தாந்திரீகருமென்று கூறுதல் வீண்மொழியேயாம்.

ஆஸ்திகர் யார்? நாஸ்திகர் யார்?

சுந்தரர் அத்துவிதிகளை நாஸ்திகரென்கிறார். இப்படி வாயால் சொல்லி விடுவதினாலும் எழுதிவிடுவதினாலும் தாம் ஆஸ்திகராய்விடுவதாக மனப்பால்

அருந்துகிறாராக்கும். சில வாரங்களின் முன்னர் ப்ரம்மவித்தியாவின் கண்ணும், மகாவிகடதூதன்கண்ணும் "ஆஸ்திகம் நாஸ்திகம்" என்னும் விஷயமாய்ச் சுதேசியென்பவர் எழுதிய விஷயத்தை இச்சுந்தரர் பார்த்திருக்கலாம். அப்படி யிருந்தும் பின்னும் அத்துவிதிகளை நாஸ்திகரென்று கூறுவது முழுப்பூசினிக் காயைச் சோற்றில் மறைப்பது போலாம். அப்பத்திரிகைகளில் முற்றுங் கடவுளே பரிபூரணரா யுள்ளவரென்பவர் ஆஸ்திகரெனவும், அப்படிப்பட்ட கடவு ளில்லை யென்பவர் நாஸ்திகரெனவும், கடவுள் ஒரு இடத்திலும், ஜீவர்கள் ஒரு இடத்திலும், உலகம் ஒரு இடத்திலும் இருத்தலாகச் சொல்பவர் மூன்றிலொருபங்கு ஆஸ்திகரும், இருபங்கு நாஸ்திகருமாமெனவும் ஆஸ்திகர் நாஸ்திகர் என்னும் பேர் கடவுள் உண்டு, கடவு ளில்லை யென்றதின் பேரில் வந்ததெனவும், அப்படிப்பட்ட கடவுளுக்கு முழுஇடத்தைக்கொடுத்தவர் முழு ஆஸ்திகரெனவும், மூன்றிலொரு பங்கு இடத்தைக் கொடுத்தவர் மூன்றிலொரு பங்கு ஆஸ்திகரெனவும், மற்ற இரண்டுங்கு இடத்தைச் சீவர்களுக்கும் உலகத்துக்கு மெடுத்துக்கொண்டமையால் அவரே யிரண்பெங்கு நாஸ்திகரெனவும் கூறியிருக்கின்றார். இதன்படியே அத்துவிதி கள் முழு ஆஸ்திகராவர்; இந்தச் சுந்தரர் மூன்றிலொருபங்கு ஆஸ்திகரும் இருபங்கு நாஸ்திகரு மாவர். ஷை சுதேசி, பிரபல நியாயங்காட்டிச் சொல்லுகிறார். சுந்தரர்போல் வாய்மொழி யாய்ப் பேசவில்லை மற்றக் குடிகளை நோக்க ஒரு மாகாணத்தை ஆளுபவர் அரசராயினும் உலகமுற்றும் ஆளும் ஏகச் சக்கராதிபதியை நோக்க மாகாண அரசர் அரசராகார். இவ்வாறே கடவுளில்லை யென்பாரை நோக்க இச்சுந்த ரர் ஆஸ்திகராயினும் அத்துவிதிகளை நோக்க நாஸ்திகரேயாவர்.

மாயாவாதிகள் யார்?

நந்தனஞு சித்திரைமீ 1உ ப்ரம்மவித்தியாவில் ஓர் நாவலர், உலகிற்குக் காலமே முதற்காரணமென்பார் காலவாதிகளென்றும், பூதமேயென்பார் பூதவாதிக ளென்றும் ஆதல்போல் மாயையை முதற்காரணமென்பார் மாயாவாதிகளாக வேண்டுமென்று கூறியதற்கு ஸ்ரீ சூளை. சோமசுந்தர நாயகரென்னுமொருவர், அதை யங்கீகரித்தும் அதன் மேல் அதற்குச் சமாதானங் கூறுவார்போன்று வெளிப்பட்டு, ஆனிமீ 82உ. நீலலோசனிகளில் பொருத்தமில்லாப் பயனற்ற சொற்பவரிகள் வரைந்தனர். அதன்பேரில் ஓர் இந்து என்பார் ஆடிமீ 102உ ஆவணிமீ 232உ ப்ரம்மவித்தியாக்களில் அவ ரெழுதியவற்றிலுள்ள பெருந்தோஷங்களை யெல்லாங் காட்டி, அவர் சாராரே மாயாவாதிகளென வரைந்திருக்கின்றார். சுந்தரர், அதைப் பாராது, போல் காட்டிக்கொண்டு, பின்னும் அத்துவிதிகளை மாயாவாதிகளென்று, வாளா வனாகின்றார். ஏதும் நியாயங்காட்டினா ரில்லை. சுந்தரர் நியாயமின்றி வாளா சொல்லிவிடுகின்றாரேயன்றி, "இவ்விஷயம் பத்திரிகையி லெப்படி வந்தது? முன்ன டந்த விஷயமென்ன? பின்னடந்த விஷயமென்ன? இது வரையில் பூர்வபக்ஷமா யிருப்பது எது? எது சித்தாந்தமாயிற்று! இனிச்செய்ய வேண்டுவதென்ன? நம்முடை ய கக்ஷியைத் தாபித்துக்கொள்ளவேண்டுமாயின் இதற்குமுன் சித்தாந்தஞ் செய்ததைப் பூர்வபக்ஷஞ் செய்யவேண்டுமே; அது செய்யாவழிக் கக்ஷி தாபிதமாகா தே" என இப்படிப்பட்ட பரியாலோசனை ஏதுஞ்செய்தாரில்லை. பின்னைப் பூர்வபக்ஷத்தையே தமது சித்தாந்தமாகக்கூறி விருது பேசுகின்றார். கீழேவிழுந்தவன்

"பார் என் மீசையில் மண்பட்டதா?" வென்று காட்டி ஐயங்கூறுவது போல் சுந்தரர் கூறும் ஐயமானால் அது நமக்குச் சம்மதந்தான். அதற்கு மறுத்துக் கூற வேண்டிய அவசியமில்லை. இதில் சுந்தரர் கருத்து ஒன்றிருக்கலாம். அது இது: "ப்ரம்மவித்தியாவைப்பாராத சிலர் நீலலோசனியைப் பார்க்கக்கூடும். அப்படிப்பட்டவர்க்குப் பிரமவித்தியாவில் நடந்த விஷயங்கள் தெரியாமையால் அது வரையில் தாம் எழுதுவதை மெய்யென நம்பிக்கொள்ளட்டும்" என்பதாம். இப்படிப்பட்ட நம்பிக்கையில் சுந்தரர்க்குச் சிறிது ஆதாயமுண்டாமாயின் அதை யாம் மறுக்கோம். அதையவரே யடையட்டும். தாந்திரீகசைவரை மாயாவாதிகளென்று விகடதூதனில் பானுமூர்த்தி யெழுதியதற்குச் சுந்தரர்: பறையர் உவமான மொன்று கூறி, அது தமக்கே வருமென்றறியாது அகமகிழ்ந்து, பின் பானுமூர்த்திகொண்ட அர்த்தம் அனர்த்தமேயென்று உவமானவாயிலாகக் காட்டினம் என்கிறார். இந்த வுவமானம் மேற்காட்டிய நியாயங்களால் சுந்தரர்க்கே சித்தித்துவிட்டது. பறையன், தான் பறையனன்றென்று சொல்வது தகுதியன்று. அப்படியே மாயாவாதி, தான் மாயாவாதி அன்றெனக் கூறுவது தகுதியன்று. இப்போது மாயாவாதி யார்? மாயையை யுபாதான காரணமாகக்கொள்பவர். அவர் யார்? இவரேயாம். இதற்கு யாதும் ஐயமின்றென்க.

மாயாவாதிகளெனப் பெயர்தந்தவர் யாவர்?

அத்துவிதிகளுக்கு மாயாவாதிகளெனப் பெயர்கொடுத்தவர் திருவருட் பெருஞ் செல்வராகிய மெய்கண்டதேவராதியர் என்கிறார். இது விந்தையினும் விந்தை! மெய்கண்டராதியோர் வாக்கு வேதமா? ஸ்மிருதியா? புராணமா? இன்னும் பதினான்கு வித்தைகளில் எந்தப்பிரமாணத்தைச் சார்ந்தது? இப்படிப்பட்ட பிரமாணங் களி லொன்றேனுஞ் சேராத (இவர் பக்ஷத்தாரான) அம்மெய்கண்டராதியர் வாக்கை இவரும், அவர் சித்தாந்தத்தை மெய்யெனக் கொண்டு அவர் வழி நிற்போருமான இவர் நண்பரும் பிரமாணமாகக் கொள்வதி லாக்ஷேப மில்லையேனும் அச்சித்தாந்தத்துக்குத் தோஷங்கற்பிக்கும் பிரதிவாதிகள் ஒப்புவரோ? மெய்கண்டராதி யோரும், இவரும், இவரினத்தாரும் சித்தாந்தசைவர். ஷெ சித்தாந்தசைவர்க்குள் விவாதம் நேரிடின் அவர் வாக்கைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு அதற்குக் கட்டுப்பட்டு ஒழுகவேண்டியது கடமைதான். மற்றவர்க்கு ஆகவேண்டுவதென்ன? வைணவர் க்குள் ஒருவரான மணவாளமகாமுனிகள் வாக்கை அவர்கள் பிரமாணமாகக் கொண் டொழுகுவாரேயன்றி இச்சித்தாந்த சைவர் பிரமாணமாகக்கொள்வரோ? மெய்கண்டராதியோர் வாக்கை வைணவர் பிரமாணமாகக் கொள்வரோ? கொள்வ தானால் அந்தந்த மதஸ்தர் வாக்குகளையெல்லாம் வேதமுதலிய பதினொன்கு வித்தைகளைப் போல் கொள்ள வேண்டுமே. அப்படிக்கொள்வதானால் வாதிப்பிரதிவாதிகள் சொல்லும் பிரமாணங்களையெல்லாம் சரியென்றங்கீகரிக்க வேண்டுமே. அப்படி யங்கீகரித்தால் க்ஷிகயேது? வாதமேது? வாதியேது? பிரதிவாதியேது? பூர்வபக்ஷமேது? சித்தாந்த மேது? நியாயஸ்தலத்தில் நியாயாதிபதி வாதிப்பிரதிவாதிகளை விசாரிக்கும்போது வா திகளாவது பிரதிவாதிகளாவது அன்னியரைக்கொண்டு சாக்ஷிகொடுக்கவேண்டுமே யன்றித் தம்மிற் சிலரைச் சாக்ஷிசொல்விக்கலாமோ? இந்தச்சாக்ஷிகளை நியாயாதிபதியொப்புவரோ? தம்மவ

ரில் சாக்ஷிகொடுப்பது மிகப் பலவீனமன்றோ? எதிர்க்கக்ஷியாரை ஜயிக்கப் பிரியாது கொண்டுவருபவர் தாமே சாக்ஷிசொல்வாரானால் எதிர்க்கட்சி தோல்வியடையவே சொல்வார் என்பதற்குச் சந்தேகமா? ஆதலால் சுந்தரர் சொல்லும் மெய்கண்டராதி யோர் வாக்கு இவர்க்கும், இவர் இனத்தார்க்குஞ் செல்லுமேயன்றி எதிர்ப்பக்ஷத் தார்க்குச் செல்லாதென்றறியக்கடவர். சுந்தரர் தம்பக்ஷத்தாரான மெய்கண்டராதி யோரைச் சாக்ஷியாகக் கோருவதும், அவர் பிரமாணத்தை எதிர்க்கக்ஷியாரும் மெய்யெனக்கொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புவதும், அவர் அத்துவிதிகளுக்கு மாயாவாதிகளெனப்பெயரிட்டார்களென்று சொல்வதும், அதைக்கொண்டு அத்துவிதி களை மாயாவாதிகளென்று இவரும் இவரினத் தாரும் அழைப்பதும் “கிழக்குமேற்கு அறியார், வழக்குப் பேசப்புகுந்தார்” என்பதற்கினமாமென்க. ஒரு பக்ஷத்தார் தங்கள் கக்ஷிக்குப்பலமாகத் தங்கள் குற்றத்தை மறைத்து எதிர்ப்பக்ஷத்தார் பேரில் இல்லாத குற்றத்தையுங் கற்பித்துச்சொல்வதுமுண்டே. அங்ஙனமே மெய்கண்டராதியோர் தம்கக்ஷிக்குப் பலமாகத் தம்குற்றத்தை மறைத்து இல்லாத குற்றத்தைப் பிறர் பேரில் ஏற்றவுங் கூடுமே. அதை யொருபிரமாணமாகக்கொண்டு பிரதிவாதிகளை வெல்லப்பார்ப்பது நியாயஸ்தலத்தில், வாதிகள், தங்களைச் சார்ந்தவரையே சாக்ஷியாக எடுத்துக்கொண்டு நியாயாதிபதி தம்பக்ஷமே தீர்ப்பளிப்பாரென நம்பி மோசம்போவது போலாம். சுந்தரர்,. தம்மவரைச்சார்ந்த மெய்கண்டராதியோர் கூற்றைப் பிரமாணமாகக்கொண்டு,, தம்கட்சியைத் தாபித்துக்கொள்ளப் பார்ப்பாரா யின், எதிர்க்கட்சியார், தம் பக்ஷத்தார் கூற்றைக்கொண்டு தம்கட்சியைத் தாபித்துக் கொள்ளப் பார்ப்பார் அப்படித் தாபித்துக்கொள்ளப்பார்க்கின் சுந்தரர் கட்சி மாத்திரம் நிலைபெறுவ தெங்ஙனம்? அவ்வாறு எதிர்க்கட்சிக்காரர் இவர் கொள்கையை மறுக்கும் பிரமாணங்களாவன: -

தத்துவராயர்கூழ்வார்ப்பு.

வேதாகமங்கள்சொன்னபொருள்மெய்யேயறிவார்போன்றிருந்து
பேதாபேதஞ்சாதிக்கும்பெரும்பேய்தனக்கும்வாரீரே.

ஞானம்போலப்பலசொல்லிநாடற்கரியமுத்தியினும்
தானுஞ்சிவமும்பாசமுமாஞ்சைவப்பேய்க்கும்வாரீரே.

சிவஞானவள்ளலார் துவிதசைவனை மறுத்தல்

ஒன்றாயுலகனைத்துமானாரென்றப்பமுனி
பொன்றாமொழியாற்புகன்றிருக்கக் - குன்றாத
முத்தியினுமும்முதலுமுண்டென்றுரைத்தலெவன்
பித்தமுறுஞ்சைவாநீபேசு.

ஓசையொலியெல்லாமானாய்நீயென்றபினர்ப்
பேசவிரண்டுண்டோபேய்ச்சைவா - ஆசையெல்லாம்
அற்றவிடமுத்திநிலையோவஃதெல்லாம்
உற்றவிடமுத்திநிலையோ.

ஷை அத்துவிதக் கலிவெண்பா.

ஈசன்வேறியான்வேறென்றெண்ணுகின்றபாதகரை
நீசரெனக்கண்டுநினையென்றா - னாசையொடும்
வேதமுடிவறிந்தவேதியரைக்கூடென்றான்
பேதநிலையெல்லாம்பிரியென்றான்.

.

இந்தப் பிரமாணங்களை இவரங்கீகரிப்பாரா? அங்கீகரிக்கமாட்டாரெனின், இவர் பக்ஷத்தார் கூறிய பிரமாணங்களை மாத்திரம் அத்துவிதிகள் எவ்வாறங்கீகரிப்பர்? அங்கீகரித்தால் இரண்டையும் அங்கீகரிக்கவேண்டும்; இல்லாவிடில் இரண்டையும் தள்ளல் வேண்டும். இவ்வளவு தெரியாத சுந்தரர், தாம் ஒரு கக்ஷியாராக வாதஞ்செய்ய வெளிப்பட்டு வர்தது அவர் பெருந்தகைமைக் கடாதென்க. நிற்க; அத்துவிதிகளுக்கு மாயாவாதிகளெனப் பெயர் கொடுத்தவர் பெய்கண்டராதியோர் என்கிறாரே; அதுதான் உண்மையோ? உண்மையாயின், மெய்கண்டார் திருவாய்மலர்ந்தருளிய நூல்களில் எந்த விடத்தில் அத்துவிதிகளுக்கு மாயாவா திகளெனப் பெயரிட்டனர்? அதைச் சற்றுக் காட்டுவாராக. பிறகு, மெய்கண்டராதியோரைத் திருவருட் பெருஞ் செல்வர் என்கிறார். இவ்வாறே பிரதிவாதிகளும் தம் கக்ஷியாரை அவ்வாறே கூறுவார்களேயெனச் சற்றும் யோசித்தாரில்லை. பிரதிவாதிகள், அவ்வாறல்ல ரென்பாராயின் மெய்கண்டராதியோரையும் அவ்வாறல்ல ரென்பார்களே. இதனால் மெய்கண்டராதியோரை நாம் ஒன்றுங் குற்றங்கூறவில்லை. ஆனால் அவரது பெருமையைப் பிரதிவாதிகளிடத்தில் சொல்வதிற் பயனில்லையென்று மாத்திரஞ் சொல்லுகிறோம்.

வேதாகமங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுதல்.

இச்சுந்தரர், “வேதாகமங்களைச் சத்பிரமாணமாகக் கொண்டவரன்றோ வைதிக சைவர். வேதத்தைமாத்திரம் உடன்பாடாகக்கொண்டு ஆகமத்தை நிந்திக்கும் அத்யாசவாதிகள் எங்ஙனம் வைதிகசைவ ராவார்?" என்கிறார். வேதாகமங்களைச் சத்பிரமாணமாகக்கொள்பவர் வேதாகமசைவ ராவரேயன்றி வைதிகசைவராவ தெங்ஙனம்? வைதிகசைவர், வைதிகசம்ஸ்காரம் பெற்று வைதிக அநுஷ்டான முள்ளவராய் வேதப்பொருளான சிவனை வணங்குபவராம். இவரே வேதத்தைச் சத்பிரமாணமாகக்கொள்பவர். இவர் வேதத்துக்கு விரோதமில்வழி ஆகமம் பிரமாணமென்றும், அதுவும் வேதத்தைச் சார்ந்தே பிரமாணமென்றும், வேதாதிகார மில்லாதவர் பொருட்டே ஆகமம் ஏற்பட்டதென்றும், வேதப்பிரமாணத்துக்கு ஆகமப் பிரமாணங் குறைந்ததென்றும், வேதமார்க்கத்தானேயே முத்தியுண்டாமென்றுங் கூறுவர். இது ஆகடிதூஷணை யன்று. வேதத்தை விட ஆகமம் மேலென்ற சொல்லிக் கொள்பவர், அவ்வாறல்லவென்பாரை ஆகமதூஷணைக்காரர் என்று சொல்வர். இதற்குத் துரபிமானமும் அசூயையுமே காரணம். மற்றப்படியன்று.

வேதப்பிரமாணமே சிறந்ததென்பதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு: -

சூதசங்கிதை மோசகனை யுரைத்தது.

எல்லாப்பிரமாணங்களுக்குமியைமுக்கியமாம்பிரமாணம்
வல்லாருரைக்கும்வேதமேமற்றையதற்குத்தன்னாலும்
புல்லாநிற்கும்பிறவாலும்பொருந்துவாதைசற்றுமிலை
யல்லாப்பிரத்தியக்கமுதலானபிரமாணங்களுக்கு. (8)

ஒழியாமாயையால்வாதையுண்டுமறைக்குவிரோதமுறா
மொழியார்தருநற்புராணங்கண்முற்றும்பிரமாணங்களே
கழியாமறைமூலமாகாக்கசட்டுநூல்கள்யாவுமிகு
பழியார்நூல்கள்பிரமாணப்படாதுபடிமுற்றளந்தோயே. (9)

பிரமகீதை சாந்தோக்கியவுபநிடதத்தி னாறாமத்தியாயம்.

சத்தியமாகிவேதமொன்றுமேயளவையாகும்
இத்தன்மைப்பொருளையெல்லாவுலகருமறியும் வண்ண
நித்தராமன்பரேத்துநிறைந்தமெய்க்கருணையீசன்
மெய்த்தகுபொருளீதென்றேவிளம்பிடல் செய்யலுற்றான். (110)

திருவிளையாடற்புராணம்.

மறையேநமதுபீடிகையாமறையேநமதுபாதுகையா
மறையேநமதுவாகனமாமறையேநமதுநூபுரமா
மறையேநமதுகோவணமாமறையேநமதுவிழியாகு
மறையேநமதுமொழியாகுமறையேநமதுவடிவாகும்.

வேதந்தானேநமதாணைச்சத்திவடிவாய்விதிவிலக்காய்ப்
போதங்கொளுத்திநிலைநிறுத்திப்போகக்கொடுத்துப்பல்லுயிர்க்கும்
பேதஞ்செய்யும்பிணியவிழ்த்தெம்பிரியாவீடுதருவதுதே
னாதஞ்செய்யுந்தார்வேந்தேநமதுசெங்கோலதுவாகும்.

வைதிகத்தின் சிறப்பு.
திருவிளையாடல் புராணம்.

மறைவழிமதங்கட்கெல்லாமறைபிரமாணம்பின்சென்
றறைதருமிருதியெல்லாமவைக்கனுகுணமாமின்ன
முறையினான்மார்த்தமென்றுமொழிவதம்மார்த்தஞ்சேர்ந்த
துறைசள்வைதிகமாமேலாச்சொல்வதிச்சுத்தமார்க்கம்.

தெருட்பெறுபோகவீடுகாரணமாய்ச்சிவமயமாமறைட்பொருளை
யிருட்கெடவுரைத்தேமிப்பொருட்கதிகமில்லையிப்பொருளெலாமுமக்கு
மருட்கெடத்தெளிவதாகெனவினையவழிவழாமாதவர்புறத்தை
யருட்கையாற்றடவியிலிங்கத்துட்புகுந்தானருள்பழுத்தன்னதேசிகனே.

ஆகமதருமத்தைவிட வைதிகதருமம் விசேடமென்பதற்குப் பிரமாணம்: -

சூதசங்கிதை விசிட்டதருமவிசாரம்.

மற்றதிற்பிரமாகமமுரைதருமம்விசேடமாமாயனாகமஞ்சொ
னற்றருமந்தானதனினும்விசேடமதனினுயேச்சைவாகமஞ்சொல்
பொற்றருமந்தான்விசேடமாம்புகலீதசசுரோதோபடியென்றும்
பற்றறுசீர்சாலூர்த்துவசுரோதோபவமென்றுமிருவகைப்படுமால்

முன்னதுகாபாலாதிபேதத்தான்மொழிபலவிதப்படுமதனிற்
பின்னதுகாமிகாதிபேதத்தாற்பேசிடுமிருபத்தெண்வகையாய்
மன்னிடுமீதுவிசேடமாமிதனின்வைதிகதருமமுத்தமமா
மன்னதிற்சாந்திதாந்திமுன்னானவறைதருதருமமுத்தமமே (14)

வைதிகமார்க்கப் பிரவர்த்தியில்லாருக்கு ஆகமம் சொல்லப்பட்டதென்பதற்குப் பிரமாணம்: -

சூதசங்கிதை சருவவேதாந்த சங்கிரகம்.

இத்தகுவைதிகமார்க்கப்பிரவர்த்தியில்லாருக்
கத்தனாரணத்தில்வன்னந்தருமமாச்சிரமநல
மொத்தபூசாதியெல்லாமுரைத்தபடியேபற்பல
சித்தநிலவாகமத்துஞ்செப்பியிருக்கின்றனனால். (12)

ஆகமவிதியை வைதிகர்தழுவவேண்டுவதின்றென்பதற்குப் பிரமாணம்: -

ஷை ஷை

வேதவிதியாகமநல்விதியுடையோரனுசரிப்பா
ரேதமிலாகமவிதிவைதிகர்தழுவவேண்டுவதின்
றாதரவினிவையனைத்துமறிமினோவென்றுரைத்துச்
சூதமுனிவணங்குபுதன்யகுரவனைநினைத்தான். (25)

வைதிகனுடைய பெருமையும் வைதிகன் சிவன் போல் போற்றத்தக்கானென்பதும்.
ஷை

திங்களணிமாதேவற்கொப்பானதேவனுஞ்சீர்
பொங்குசிவஞானத்திற்கொத்தபொலிஞானமும்வண்
கங்கைநதிக்கொப்பானகரிசிலாமாநதியும்
பங்கமறுமைந்தெழுத்திற்கொப்பாகப்பகர்மனுவும். (22)

வாரணவாசிக்குநிகர்மாநகருமினிதாய
சீரணவுமன்னத்திற்கொப்பாகச்செறியுணவு
மேரணவுதவத்தீரெப்படியிலையோவப்படியே
பேரணவுவைதிகருக்கொப்பாவார்பேசினிலை. (23)

உலகினுக்குவைதிகன்செங்கதிரோனையொத்தொளிர்வா
னலர்புகழ்மற்றவன்சிவன்போல்யாவரும்போற்றத்தக்கான்
மலமிலவன்மான்மியம்யான்சொல்லுதற்குவல்லேனோ
பலமறைகண்மிருதிபுராணாதிகளேபகருமால். (24)

வேதமார் க்கத்தினிற்போருக்கே முத்தியுண்டென்பதற்குப் பிரமாணம்: - சூதசங்கிதை பிரமாணிய விசாரம்.

பொலியும் வேதங்கள் தருமசாத்திரங்கள் புராணங்கள் மறையினங்கங்கள்
மலிதரும் உபவேதங்கள் ஆகமங்கள் மற்றும் காபாலம் வாங்குலமே
நலிவுறு இவற்றின் பேதங்களினின்னு நாடு பாசுபதமே சோமம்
ஒலிபுகழ்மிக்கபயிரவமிவற்றினுடைச்சகத்திராதிபேதங்கள். (2)

கருகிருணிறத்து மாயனாகமமே கமலம்வாழ்பிரமனாகமமே
அருகனாகமமே புத்தனாகமமே யறையுலோகாயுதலே
மருவுசாங்கியமே தருக்கசாத்திர மீமாம்சமேயிலைகளுமின்னு
மிருநிலத்துளபன்னூல்களுஞ்சுயமேயெம்பிரான் படைத்தனன்மாதோ. (3)

அன்னவனருளால் மாலயனாதியமரரும் இயக்கர்சித்தர்களும்
நன்னயமருவுவித்யாதரரும் நாடிராக்கதமுனிவரரும், பன்னலநரரும்
தத்தம் ஞானத்தின் பண்பினுக்கநுகுணமாவம், முன்னவன்
வகுத்தநூல்களை விரித்துஞ் சுருக்கியுமொழிந்தனர் பின்னர். (4)

கறைகொள் புத்தாதிமார்க்கங்களும் தாங்கண்டிக்கப்படுவனவல்ல
வறைதருக்கத்தாலொருவனோர்மார்க்கமனுட்டிக்கினவனம்மார்க்கத்திற்
குறையனுகுணமாவதிற்றிடமாகவுரைத்திடப்பட்ட நம்பரமன்
மறைவருமருளால் முறைமுறையுயர்ந்து மறைாலமார்க்கம் நன்கடைவான். (5)

வேதமார்க்கத்தின் முக்கியமாக விளங்கிடப்பட்ட நஞ்சிவனே
தீதகன்முத்திகொடுப்பவன் கருமகாண்டத்திற் செப்பிடப்பட்ட
நாதனாஞ்சிவனன்ஞானத்திற்பத்திநல்குவான் ஞானகாண்டத்தி
லோதிடப்பட்டசிவன் ஞானமூலமாகவொண்முத்திகொடுப்பான். (6)

முத்திதானேகமாயிருப்பதனால் முயல்பலமார்க்கங்களாலும்
சித்தியாதுயர்வேதாந்தநன்மார்க்கந்திகழ்நிராகாரமாயபேதம்
ஒத்தியல்சிவனையே சொலுமதனாலுரைத்த விம்மார்க்கத்தினாலும்
பத்தியாஞானம் வித்தையாமென்பார் பத்தி நூல் வழிச்செலீஇயுயர்ந்தோர். (7)

வேறுமார்க்கங்களா லெழுஞானம் வினைதவாவவித்தையே யென்று
கூறவரறிந்தோர்மாதவப்பெரியீர்குறைந்த விம்மார்க்கங்களுக்குத்
தேறுபிரமாணிய மெனப்படுதல் திகழ்முத்திவிடயத்திலில்லை
மாறுறாவதனால் மறையந்தமார்க்கம் மற்றிம்மார்க்கஞ்செலல்பழுதே. (9)

ஆரணமார்க்கமொன்றினானேயுண்டாகிடும்புத்திமுத்திகளும்
பூரணசிவசொரூபத்தும் பந்தசொரூபத்தும் புகல்பிரபஞ்சகாரணத்துஞ்
சீர்க்கதிச்சொரூபத்துங்கரை ஞான சொரூபத்தும் வேதச்
சீரணவந்தத்தினுக்கு மாறாகச் செப்பியதென்னெனிற் கேண்மின். (10)

மந்த மார்புத்தியுடையராய் வல்லமாயையால் மூடிடப்பட்ட
பந்தராயினருக்கனுகுணமாகப் பகர்ந்ததல்லால் மறந்தேனும்
சந்தமார்ந்துயர்ந்த பரமார்த்தமாகச் சாற்றினதில்லையாலுணர்வீர்
கந்தநாண்மலர்ப்பூங்கருங்குழல்பாகக்கடவுடாள் கருதுமுள்ள கத்தீர். (11)

கூர்மபுராணம் திருக்கலியாணம்.

அருமாமறைகண்முழுவதுமென் சத்தியாகுமாங்கவைகள்
திருமாலுந்தித்தடம்பூத்த செல்வன் முன்னைப் படைப்பதனில்
ஒருநான் மறையாம் பெயரோடு நடக்குமன்னூல் வழியொழுகார்
மருவார்முத்திவீடதனின் மம்மருறு நூல்வலைப்பட்டே. (39)

வேதவொழுக்கமிகழ்ந்துபுல்லர்விரகின்றம்போற்றனிபுனையுந்
தீதுநூலின்வழிசென்றோர்செல்வர்நரகர்க்கதிதிகளாய்
ஆதறன்னாற்புன்சமயங்கற்றோர்முகத்தினருமறைகள்
ஓதியுணர்ந்தமுதுக்குறைவினுரவோர்சிறிதுநோக்காரால். (40)

சாறுவாங்கம்காபாலஞ்சாற்றும்பாஞ்சராத்திரநூல்
மாறுசெய்யும்வாமமுளமயக்கச்செய்தநூலாகும்
தேறியிந்நூற்படிநின்றோரிவற்றையுலகிற்செப்புவோர்
பாறுதுடருநரகத்திளைப்பில்காலம்படிந்திடுவார். (41)

வேதநூல்களவற்றின்வழிவிராட்டாஞ்சுவாயம்பூமனுமன்
ஓதுநூல்கள்வியாத னியுரைத்தநூல்களவற்றின்வழி
தீதிலருமாமறைக்கிழவர்செப்புநூல்களனைத்துமே
நீதிநூல்களிவற்றின்வழிநின்றோர்நெறியினின்றோரே. (42)

இதனால் இதரமார்க்கத்தில் முத்தியில்லையென்றும் வேதாந்தமார்க்கத்தினாலேயே முத்தியுண்டாமென்றும் அறிகின்றோம். இதர நூல்கள் முத்திவிஷயத்தில் பிரமாணமாகா; வேதாந்தத்துக்குச் சாதனமான விஷயங்களில் பிரமாணமாம். இந்தப்படி அத்துவிதிகள் பேசுகின்றார்கள். அவர்கள் பேரில் குற்றமில்லை.

எது பொது? எது சிறப்பு?

இவர் வேதத்தைப்பொது என்கிறார். வேதத்தைப் பொது என்றும் ஆகமத்தைச் சிறப்பென்றுஞ் சொல்வது இவரது கொள்கையும் இவரது இனத்தார் கொள்கையுமாம். இதைச் சிறிதாராய்வாம். எது பொதுவோ அது பொதுவாகவே யிருக்க வேண்டும். சிறப்பாகப்படாது. எது சிறப்போ அது சிறப்பாகவே யிருக்க வேண்டும், பொதுவாகப்படாது. வேதம் பொதுவென்பதுண்மையாயின் பொதுவில் யாவருமே பிரமாணமாகக் கொள்ள வேண்டும். அவ்வாறு கொள்வதில்லை. பௌத்தர், சமணர், பாணீகர், மகம்மதியர், கிறிஸ்தவர், யூதர் முதலியவர் வேதத்தைப் பிரமாணமாகக் கொள்வதில்லை. உலகிலுள்ள 150 கோடி ஜனங்களில் வேதப்பிரமாணத்தார் 17 கோடிஜனங்கள் தான். இவர்கள் தவிர மற்றவர் அங்கீகரியாமை மாத்திரமல்ல; வெறுத்திகழ்தலுஞ் செய்கின்றார்கள். ஆதலால் வேதம் ஆரியர்களுக்குமாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. அந்த ஆரியர்களுக்கு மாத்திரமாவது சிறப்பா யிருக்கின்றதாவென்று பார்க்கின் அப்படியுமில்லை. அவருள்ளும் அந்தணர்க்குமாத்திரஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. அந்த அந்தணர்க்குமாத்திரஞ் சிறப்பாயிருப்பதால் சிறப்பென்றே சொல்லலாமெனின், அவ்வாறுஞ் சொல்லக்கூடவில்லை. ஏனெனில் அதுவே பொதுவுஞ் சிறப்புமாயுமிருக்கின்றது. பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென வேதமிருபகு தியாகி, அவற்றில் உத்தரகாண்டஞ் சிறப்பாயிருக்கின்றது. அவ்வுத்தரகாண்டத்திலும் பொது சிறப்பிருக்கின்றன. மனன நிதித்தியாசன சமாதி சாக்ஷாத்காரமாம். அவற்றுள் சாக்க்ஷாத்காரமே சிறப்பானது. அந்தச் சாக்ஷாத்காரத்திலும் வித்து, வரன், வரியான், வரிட்டன் என நான்கு நிலைமையிருக்கின்றது. அந்நான்கு ஞானநிலைமையிலும் வரிட்டநிலைமையே சிறப்பானது. இவ்வகையாகமாத்திரமன்று; இன்னும் வேறு பலவகையாகவும் பொது சிறப்புச் சொல்லலாம். ஆதலால் வேதம் பொது வென்றுரைத்தல் தகுதியன்று.

இனி ஆகமம் சிறப்பென்பதைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஆகமத்தில் சைவாகமம், வைஷ்ணவாகமம், சாத்தேயஆகமம், இரணியகருப்ப ஆகமமுதலிய பல ஆகமங்களுள்ளன. அவற்றுள் யாவுஞ் சிறப்பாமா? ஒவ்வொரு ஆகமத்தினரும் மற்ற ஆகமங்கள் பொதுவென்றும் தமதாகமமாத்திரஞ் சிறப்பென்றுங் கூறுகின்றார்கள். அவற்றுள் பொதுஎது? சிறப்பெது? சைவாகமஸ்தர் சொல்லுகிறபடி சிவாகமமே சிறப்பென்று வைத்துக்கொள்வோம். அதிலும் பொதுச் சிறப்பில்லாமற் போக

வில்லை. சைவாகமத்தில் வைரவம், வாமம், காளாமுகம், மாவிரதம், பாசுபதம், சைவ மென அறுவித பேதமுண்டு. அவற்றில் சைவமே சிறப்புடையதென ஆறு சைவருளொருவரான சைவர் கூறுகின்றனர். இந்தச் சைவர்க்குரிய ஆகமங்கள் காமிகாதி 28 ஆகமங்களாம். அவற்றுள் வீரசைவாகமு முள்ளது. அதை இந்தச் சைவர்கள சாமானியமென்று கொள்ளுகின்றார்கள். அதுபோக மற்றைய ஆகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொள்வோம் எனின், அந்த ஆகமங்களிலும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானமென நான்கு பாதங்களுள்ளன. அவைகளில் ஞானமே சிறப்புடையது. அந்த ஞானமும் பரஞானம் அபரஞானமென இருவகைத்தாம். அவைகளில் பரஞானமே சிறப்புடையது. மற்றொருவகையாகச் சிரவணாதிகளுங் கூறலாம். இவ்வாறு ஆகமங்களிலும் பொதுவும் சிறப்பும் இருக்கின்றன. எது பொதுவோ அது மற்றொன்றினுக்குச் சிறப்பாகவிருக்கின்றது. எது சிறப்போ அது மற்றொன்றினுக்குப் பொது வாயிருக்கின்றது. இந்த நியாயப்படி வேதத்திலும் பொது சிறப்பிருக்கின்றன; ஆகமத்திலும் பொது சிறப்பிருக்கின்றன.

சில நூல்களில் ஆகமம் சிறப்பென்று கூறுகின்றதேயெனின், அதில் பற்றுண்டாவதற் கவ்வாறுகூறும். ஒவ்வொரு தலபுராணமும் தான் தானே சிறப்பெ ன்று கூறுவது போலாம். அந்தத் தலத்தில் பக்தி சிரத்தை யுண்டாவதற்கு அத்துவே சிறப்பென்று கூறினும் எல்லாவற்றையுமாராய்ந்து பார்த்து, உத்தமமான தலம் இன்னதென்று கணிக்கின்றார்கள். அத்துடனே தாரதம்மியமுஞ் செய்கின்றார்கள். சிறப்பல்லாததைச் சிறப்பென்று சொல்வது பொய்யல்ல; அருத்தவாதமாம். ஒவ்வொரு தலபுராணமும் தான் தானே சிறப்பென்று கூறினும் அவை யாவும் சிறப்பாகாமல் அவற்றுள் சிறப்பாயிருக்கு மொன்று மாத்திரம் எப்படிச் சிறப்பாமோ அப்படியே வேதமும் பற்பல ஆகமங்களும் அதது சிறப்பென்று கூறினும் அதது சிறப்பாகாமல் வேதமொன்றே சிறப்புடையதாம். அவரவர் தம்தம் ஆகமங்களைச் சிறப்பாகக் கொண்டு நம்பி வழிபடலாம். அதனால் பயனுண்டு, ஆனால் அதைக் கொண்டு வேதத்தோடு எதிர்த்துப் போர் செய்யப்போவது தகுதியன்று. இது தீட்டினமரத்தில் கூர்பார்ப்பது போலாம். வேதம், தானே சுதந்தரப்பிரமாணம்; ஆகமங்கள் வேதத்தைச் சார்ந்தே பிரமாணங்களாம்; தாமே சுதந்தரப் பிரமாணங் களல்ல. எங்கே யெங்கே வேதவிரோதங் காணப்படுகின்றதோ அங்கே அங்கே அப்பிரமாணமாம். அப்பிரமாணமாயினும் அது வேறோ ரதிகாரிகளுக் குபகாரமாம். அவ்வாறு ஆகமத்துக்கு வேதம் விரோதப்படின் வேதம் அப்பிரமாணமென்றல் பொருந்தாது. பல ஆகமஸ்தர்க்குள் விவாதம் நேரிட்டு முரண்பட்டவிடத்து வேதத் தைக்கொண்டே தங்கள் முரணைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஒருவர் ஆகமத்தை மற்றொருவர் தமக்குப் பிரமாணமாகக் கொள்ளார். அவ்வாறு வேதத்தைச் சொல்ல மாட்டார்கள். சொல்வார்களேல் பௌத்தர் பாஸீகர் கிறிஸ்தவர் மகம்மதியர் முதலியவரைப்போல் வேதபாஹியராய்ப் போவார்கள். ஆகமத்தை யொத்துக் கொள்ளாமையால் ஆகமபாஹியராய்ப் போவர்ரேயெனின் அதற்காக எவருஞ் சிந்தைகொள்ளார். இதனால் ஆகமஞ் சிறப்பல்லவென்றேற்படுகின்றது. பின்னர் வேதத்தை விபசாரநூலெனத் தாம்கொள்ளவில்லையென்கிறார். ஸ்ரீ சோமசுந்தர நாயகர் முதலியோர் கட்சியினின்றும். இவ்விஷயத்தில் இவர் வேறுபட்டிருப்பது சந்தோஷிக்கத்தக்கதே. இது விஷயமாக அவர்களைவிடச் சுந்தரர் புத்திமான் தான்.

பிள்ளையார் சுழிமுதலியன.

பிள்ளையார்சுழி, சிவமயம், திருச்சிற்றம்பல முதலியவைகளைப்பற்றி நந்தன஢ புரட்டாசிமீ 92உ வெளியான 15-வது ப்ரம்மவித்தியாவின் அநுபந்தத்திற் கண்டு, அதன் பொருளையுணர்ந்து, அவை அத்துவிதிகளுக்கே யுரிமையாமென் றதைத் தெரிந்துகொள்வரராக.

மாயையென்பதன் பொருள்.

மாயையென்பதற்கு மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கொண்ட பொருள் அத்துவிதி கள் கொண்டதுபோலன்று; சுந்தரரது பக்ஷத்தார் கொண்டதுபோலென்றுகூறி, ஞானாமிர்தத்தில் காணும்படி சொல்லுகின்றார். மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கொண்டபொரு ளிவர் சித்தாந்தப்படி யென்பதற்கு ஆதாரங் காண்பிப்பாரானால் அவ்வாறல்ல வென்பதற்கும் அத்துவிதிகள் கொண்ட பொருளே யென்பதற்கும் அம்மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் வாக்கைக்கொண்டே ருசுப்படுத்துகிறோம்.

முடிவில் நாயகர் பலசமாதானம் எழுதியிருக்கின்றன ரெனக்கூறி, அவற்றைத் திரும்ப எழுதிப் பத்திரிகையை நிரப்புவது அநாவசியகமென்கிறார். அந்நாயகர்க் கவ்வப்போது மறுப்பு இப்பத்திரிகையிலேயே பிரபலமாய் வந்து கொண்டேயிருப் பதால் அது விஷயமாகப் பின்னும் பின்னும் நாம் எழுதிப் பத்திரிகையை நிரப்புவது அநாவசியகத்தினும் அநாவசியக மெனக் கருதி நிறுத்துகின்றாம்.

(நந்தன஢ ஐப்பசிமீ 62உ ப்ரம்மவித்யா.)
மாயாவாதத்திமிரபாஸ்கரன்.

உமாபதி சிவாசாரியார், தாமியற்றிய சங்கற்ப நிராகரணத்தில் ஏகான்ம வாதத்தை (அத்துவிதத்தை) மறுத்து அவற்றிற்கு மாயாவாத சங்கற்ப நிராகரணப் பெயர் சூட்டியிருக்க, அத்துவிதிகள், தாங்கள் மாயாவாதிக ளன்றெனச் சொல்லி ஜாடையாய் நழுவுவது அடாது அடாது என்று சுந்தார். கூறியிருப்பதை நோக்கின், சுந்தரர், உண்மையில் கிழக்கு மேற்கு அறியார், 'வழக்குப்பேசப்புகுந்தார்' என்பார்க்கினமாம் என்பதற்கு யாதும் ஐயமின்றென்க. இதுவிஷயமாகப் பதினேழாவது பத்திரிகையிலேயே சமாதானங் கூறினோம். இதிலும் சிலகூறுவாம். உமாபதி சிவாசாரியார் வைதிகசிவாத்துவிதிகளான தில்லை தீக்ஷதரி லொருவரா யிருந்து தமது பூர்வகர்மபலத்தால் மாயாவாத தாந்திரீக சைவ துவிதிகளுடைய போதனையால் அம்மதத்திற் சென்று அதுகாரணமாகத் தில்லை தீக்ஷதரினின்றும் வேறுபட்டு, பிறகு கொற்றங்குடியே தமக்கிடமாகப்பெற்று, துவிதமதமே தமது சித்தாந்தமாகக் கொண்டிருந்தார். அவர் பாடியதாகச் சொல்லுங் கொடிக்கவியே இதற்குச் சான்றாம். அவரை நீக்கித் தில்லைவாழந்தணர் செய்த துவஜாரோகணம் நிறைவேறாதது பற்றி யல்லவோ தாம் கொடிக்கவி பாடும்படி நேர்ந்தது? இந்தச் சரித்திரம் பூர்வபக்ஷிகள் சொல்வது. இயல்பான மதத்தவரினும் நவீனமதம் புகுந்தவர்க்கு முன்னிருந்த மதத்தில் துவேஷம் அதிகரித்திருப்பது வழக்கம். அப்படி

யே உமாபதிசிவாசாரியர்க்குத் தில்லை தீக்ஷதரிடத்தும் அவர்மதத்தினிடத்தும் துவேஷம் அதிகமாய், அதை நிறைவேற்றக் கண்டகண்டவாறு தூஷித்து. நூல் எழுதி விட்டார். அவரது நூலினாலேயே அவர் அத்துவித சித்தாந்தத்தை யுணராதவரென்று காட்டுகின்றது. அப்படிப்பட்ட நூலைக்கொண்டே இப்போதுள்ள சித்தாந்த சைவரும் சுய ஆராய்ச்சியின்றி அத்துவிதிகளை யிகழ்ந்து வருகின்றார்கள். சுந்தரர், தம்மினத்தார் கூறுவதைச் சொன்னால், அத்துவிதிகள், தம்மினத்தார் கூறியதைச் சொல்லுகிறார்கள். இதிற் பயனென்ன? உமாபதி சிவாசாரியார்வாக்கு இவருக்கும், இவர்போன்சாருக்கும் குருவாக்கியமா யிருக்கலாம். மற்றவர்க்குக் குருவாக்கியமா யிருக்க வேண்டிய அவசியமின்றே. நமக்கு உமாபதிசிவமும், இவரும் பூர்வபக்ஷ கட்சியிற். சேர்ந்தவர். நமது மறுப்பு அவர்க்கும் இவர்க்குமேயாம். அங்ஙனமாக வுமாபதி சிவாசாரியார் சொல்லிவிட்டாரென்றும், அவர் மாயாவாதிகளென அத்துவி திகளுக்குப் பெயரிட்டாரென்றும், அத்துவிதிகள் அதை மறுத்து ஜாடையாய் நழுவுகி ன்றார்களென்றும் சுந்தரர் கூறுவது எவ்வளவு தெரியாமையைக் காட்டுகின்றது பாருங்கள்! இப்படிப்பட்டவரெல்லாம் வாதஞ் செய்யவரின் வாதமுறைப்படி யெப்படி வாதஞ் செய்யக்கூடும்? ஒரு மதவாதி சொல்வதை மற்றொரு மதவாதி ஒத்துக் கொள்ளாவிடில் ஜாடையாய் நழுவுவதாய்ச் சொல்லலாமோ? சொல்லலாமென்னின் அத்துவிதிகள் சொல்லுவதை இச்சித்தாந்த சைவர் ஒத்துக்கொள்ளவில்லையே. அதனால் சித்தாந்த சைவர் ஜாடையாய் நழுவுவதாய்க் கூறலாமோ? ஒருவர் சொல்வதை மற்றொருவர் அங்கீகரியாமலிருப்பது எல்லாமதத்தவருக்கும் பொது வாயிருக்க, இதில் தமது பக்ஷத்துக்குமாத்திரம் ஏதோ நியாயமிருப்பது போலவும் பிறருக்கு மாத்திரம் அப்படிப்பட்ட நியாய மில்லாதது போலவும் காட்டி யெழுதுவது சுந்தரர்க்கு எம்மாத்திரமும் சுந்தரமன்று. தாம் சொல்லக்கருதிய சொல்லை மற்றொரு சொல் வெல்லாமையை முன்னறிந்து சொல்லல் வேண்டும். அதுபற்றியே “சொல்லுகசொல்லைப் பிறிதோர்சொலச்சொல்லை வெல்லுஞ் சொலின்மையறிந்து” எனச் செந்நாப்போதாருங் கூறியுள்ளார். பிரதிவாதிகளுக்கு முரித்தானதைத் தமக்கு மாத்திர முரித்தாகக்காட்டியது பற்றியே "கிழக்கு மேற்கு அறியார், வழக்குப்பேசப் புகுந்தார்" என்னும் பழமொழியை அடிக்கடி இவர்க்குப் பிரயோகிக்கின்றாம்.

இதன் மேல் மற்றொன்று எழுதுகிறார். அது வருமாறு: - "உமாபதிசிவம் அருளிய சிவப்பிரகாசத்தில் உலகுக்கு உபாதானம் இறைவனென் றெழுந்த மாயாவாதியை (அத்வைதியை) மறுத்த அவசரத்தில் எழுந்த திருச்செய்யுளின் கருத்தைக் காவைத்தம்பிரான் கூறியபோது "உலகம் பிரமத்தொடுங்கிடு மென்னுங் கலதி தன் மொழியைக் கட்டுரைத்தது" என்றனர். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை விசாரிக்கின் பாநுமூர்த்தி யெடுத்துக்காட்டிய சூதசம்மிதைச் செய்யுளுக்கு உரை நன்கு விளங்கும்.” என்பதேயாம். சுந்தரர்க்கும் இவரினத்தார்க்கும். அகப்படும் பிரமாணங்களெல்லாம் இவரினத்தார் சொன்னவையேயன்றி, வாதிப்பிரதிவாதிகள் அங்கீகரிக்கத்தக்க பதினான்கு வித்தைகளில் ஏதுமல்ல. அந்த வித்தைகளில் இவர் கொள்கைக்கு ஏதும் பிரமாணம் அகப்படாதுபோலும். தம் கொள்கையைச் சாதிப்பார் பேசுவது இப்படித்தா னோ! அந்தச்சந்தர்ப்பத்தை விசாரித்தால் சூதஸம்மிதைக்கு உரை நன்கு விளங்கும் என்றாரேயன்றி, நன்கு விளங்குகின்றதை யெடுத்துச் சொன்னாரில்லை. அதைச் சொன்னால் ஜணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே அகப்பட்டுக்கொண்டது போல் அகப்பட் டுக்கொள்வாரென்பதற் கையமில்லை. ‘நன்கு விளங்கும்’ என்று சொல்லிவிட்ட

தினால் தம் சித்தாந்தம் உறுதிப்பட்டுப்போமா? பானு மூர்த்தியு மிங்கனஞ் சொன்னாரென வைத்துக்கொள்வோம். இருபாலாரு மிவ்வாறு சொல்லிவிட்டால் ஆவதென்ன? இதில் தோல்விதானமெது? வெற்றித்தானமெது? இப்போது ஜாடையாய் நழுவுவது யார்? இவர் ஜாடை யாய் நழுவாதவராயின் அதனுரையை யெடுத்துச் சொல்லலாமே. சொல்லாமல் நழுவவிட்டவர் இவராயிருக்க அவ்வாறு நழுவாத பிறரை நழுவினதாகச் சொல்வதென்னையோ? இவர் சூதசம்மிதைக்கு உரை நன்கு விளக்குவாராயின் இவர்பக்ஷத்துக்கு அணுத்துணையும் அநுகூலமின்று; முற்றும் பிரதிகூலமேயாம். சூதசம்மிதைக்கு இவர் ஒரு உரை நாம் ஒரு உரை செய்ய அது இடந்தருவதன்று. அது சொல்வதெல்லாம் அத்வைதமே. அதிலும் இவரது துவித சித்தாந்தத்தை யாங்காங்குப் பலவிடங்களிலும் மறுத்து அத்வைத சித்தாந்தஞ்செய்கின்றது. ஆதலால் தான் அதனுரையை எடுத்துச்சொல்லாமல் 'நன்கு விளங்கும்' எனச் சொல்லிச் சாடையாய் நழுவவிட்டார். இந்நழுவுதல் இவர்க்குப் பொருத்தமாமேயன்றி மற்றவர்க்காகாதென்றறிக.

"பெருமானுடனிரண்டறக் கலந்த ஞானிகட்கு உலகந் தோன்றாதிருப்பது உண்மைதான். அங்ஙனந் தோன்றாதது கொண்டு உலகம் இல்லாமற் போய்விடுமோ" என்று கூறி, தமக்குமாத்திரம் மிகப் பெரிய ஆதாரம் போலத் திருமந்திர நூலை யெண்ணி, அதனுண்மையை யுணராமலும் முன்பின் அறியாமலும் அத்வைத சித்தாந்தத்தின் பொருளை யுணராமலும் "பதியினைப்போலப் பசுபசாமனாதி என்ற திருமந்திரத்தின் பொருள் என்னை?" எனத் தமக்குத் தாமே ஒரு கேள்வி கேட்டு, அதை விசாரித்ததில் தமது பக்ஷத்துக்குத்தான் பல மிருப்பது போலவும் அத்துவிதி களுக்குப் பல மில்லாதது போலவுங் கருதி, இத்துடனே அத்துவிதிகளைச் செயித்து விட்டதாக விஸ்ராந்தி யடைந்து, "விசாரித்தடங்குவாராக" என்றுங் கூறிவிட்டார். இதில் பெருமானுடன் ஞானிகளிரண்டறக் கலத்தலென்பதொன்று வரைந்தனரன்றோ ? கலத்தலென்பது எப்படி? பொருளும் பொருளும் கூடியிருப்பதுபோலா? பொருளும் குணமும் அல்லது தொழிலும் ஒற்றுமைப்பட்டிருப்பது போலா? பொருளும் பொருளும் கூடியிருப்பது போலென்னின் இரண்டு பொருள் கூடியிருக்குமானால் இரண்டு இரண்டாக விருக்குமேயன்றி யிரண்டறாது. இரண்டு கல்லை யொன்றாகச் சேர்த்தால் இரண்டு இரண்டாக விருக்குமேயனறி யிரண்டறாது. அவ்வாறே சிவமும் ஆன்மாவுங் கூடுமானால் இரண்டு இரண்டாகவிருக்குமேயன்றி யிரண்டறாது. இரண்டற்றதென்றே வைத்துக்கொள்வோம். இரண்டற்றதென்றால் அதன்பேரி லெத்தனையாகிறது? ஒன்றாகின்றதா? மூன்று நான்குமுதலியன வாகின்றனவா? ஒன்றானாலும் சரி, மூன்று நான்கு முதலியனவாகின்றன வென்றாலும் சரி, இரண்டு கெட்டேயாகவேண்டும். இரண்டில் சிவம் ஒரு பொருள்; ஆன்மா ஒரு பொருள். சிவமும் ஆன்மாவுங் கெட்டு ஒன்று அல்லது மூன்று நான்கு முதலிய பொருள் களாகவேண்டும். ஆன்மா கெட்டாலுங் கெடட்டும். சிவத்துக்குக் கெடுதி சொல்லலா மா? சிவம் கெட்டுப் போனதாக வைத்துக்கொண்டால் அது கெட்டு எப்படியாயிற்று? அப்போ ததன் பேரென்ன? அரும்பு கெட்டுப் பூவாய், பூக்கெட்டுப் பிஞ்சாய், பிஞ்சுகெட்டுக் காயாய், காய்கெட்டுப் பழமாய், பழங்கெட்டுப் பல விகாரமாய், அதுவுங்கெட்டு வேறுபலதன்மையாய் ஆவதுபோல் சிவங் கெட்டு எதுவாயிற்று? அது கெட்டு எதுவாயிற்று? அதுவுங்கெட்டு எதுவாயிற்று? இதுவரையில் எண்ணிக் கையிலடங்கா அத்தனை கோடி. பிரமகற்பங்களானமையின் ஒரு பிரமகற்பத்துக்கு

ஒருவிகாரமடைந்தாலும் எத்தனைகோடி விகாரமடைந் திருக்கவேண்டியது? சிவம் இப்போது எந்தவிதமான விகாரத்தோடிருக்கிறது? இனிக் காலாந்தரத்தில் எப்படிப் பட்ட விகாரங்களை யடையும்? இரண்டு பொருள்கள் கெடுதலடைந்து ஒன்று அல்லது மூன்று நான்கு முதலிய பொருள்களாங்கால் அவை கண்டப்பொருள் களாகவே யிருக்கவேண்டும். ஏனெனின இரண்டு என்கிற வரம்பு ஏற்படும்போது இரண்டில்லாத இடமிருந்தாலனறி வரப்பு ஏற்படாது. இரண்டிலலாத இட மேற்படும் போது ஷை சிவம் ஆன்மாவாகிய இருபொருள்களும் கண்டப்பொருள்களாய் விடும். ஒரு பொருள் பரிபூரணமானால் மற்றொரு பொருளிருக்க வீடமின்மையான் அகண்டமான சிவத்தினிடத்து அகண்டமான ஆன்மா இருத்தலும், அவைகளெல் லாங் கெடுத லடைந்து ஒன்று அல்லது மூன்று நான்கு முதலியனவாதலும் கூடா. கூடுமென்று வைத்துக்கொள்ளினும் பின்னும் பெரும் அனர்த்தத்திற் கிடமாகின்றது. அதைக்கூறுவாம். இன்று ஒரு ஆன்மாவானது சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்து ஒன்றாகவோ மூன்று நான்கு முதலியனவாகவோ ஆயிற்றென வைத்துக் கொள்வோம். இரண்டறக் கலக்கும் போது இரண்டென்னும் தன்மை கெட்டுவிட்டது. ஷை இரண்டில் சிவமு மொருபொருளானமையின் அது தனதியற்கைத்தன்மை கெட்டது. நாளை மற்றொரு ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக்கலந்தது. அப்போதும் ஒரு முறை சிவத்துக்கு அப்போதுள்ள தன்மைகெடும், நாளை மறுநாள் ஒரு ஆன்மா சிவத்தோடு இரண்டறக் கலந்தது. அப்போதும் சிவத்துக்கு அப்போதுள்ள தன்மைகெடும். இவ்வாறு ஆன்மாக்கள் முத்தியடையும் போதெல்லாம் சிவத்துக்குச் சிவத்தன்மை கெட்டுக்கொண்டே வரும். ஆன்மாக்களித்தனை கோடியென அளவிட முடியாது. சமுத்திரத்தின் மணலை யெண்ணினாலும் எண்ணலாம்; சமுத்திர முதலிய ஜலம் இத்தனைத் துளியென்றெணணினாலும் யெண்ணலாம். ஆன்மாக்களித்தனை யென்றெண்ண எவரானுமாகாது. அவ்வளவு ஆன்மாக்களும் முத்தி யடைந்தே தீரும். முத்தியடையும் அந்தக்காலம் வரையில் சிவமானது காத்திருந்து கெடுத லடைந்து இரண்டறக் கலக்க வேண்டும் இரண்டறக் கலத்தலென்பதில் இரண்டற்றால் ஒன்றேயாமன்றி மூன்று நான்கு முதலியனவாதல் தமது சித்தாந்த மன்றென்பாராயின் ஷை ஆக்ஷேபத்தில் ஒன்றாதலும் குற்றமென்று காண்பித்திருப் பதால் ஒன்றாதலென்பதற்கேனும் சமாதானஞ் சொல்லவேண்டியது அவர்பாரமே யாம்.

இனி "இரண்டறுதலென்பதும், ஒன்றாதலென்பதும் உபசாரம், இரண்டு பொருளிருத்தல்தானுண்மை" என்பாராயின் அப்போது சிவம் ஒருபொருள், ஆன்மா வொருபொருள் ஆக விருபொருள்கள் இருக்க நேர்ந்து, ஒன்றிருந்த விடத்தில் மற்றொன் றில்லையென்றதற் கிடனாகி, சிவமும் கண்டப் பொருள், ஆன்மாவுங் கண்டப்பொரு ளாதல் வேண்டும். இனி மற்றொருவிதமாய்ப் பார்ப்போம். அகண்டபரிபூரணமான சிவம் கண்டப்பட்டு, தானொன்றும் ஆன்மத்தொகுதி யொன்றுமாய் இரண்டுபட்டு முத்தியி லேகமாகின்றதென்னின் இங்ஙனங் கூறுவதனால் வேறு பல குற்றங்கள் நிகழும். சிவம் பல பொருள்களானால் சிவமும் கண்டப்பொருளாகும்; ஆன்மாவுங் கண்டப்பொருளாகும். ஒரு பொருள் பலபொருள் களாகிறதானால் அது கண்டப்பொருளாகுமேயன்றி அகண்ட பரிபூரணப் பொருளாகாது. கண்டமான கழி யொன்றையெடுத்துப் பலவாகச்செய்யலாமேயன்றி அகண்டபரிபூரணமான ஆகாயத்தைப் பலவாய்க் கண்டப்படுத்தக்கூடுமா? மேல்

மூடியிட்டதும் நீர் நிறைந்ததுமான ஓர் புட்டியிலிருக்கும் நீர்: அந்தப்புட்டிக்குள்ளாகப் பலவாய்ப் பிரியுமா.? பிரிகிறதற்குத் தானில்லா இடம் வேண்டுமே. பிரிகிறதற்கே யிடமில்லாதபோது பிரிந்து கூடுமென்று கூறுத லெங்ஙனம் பொருந்தும்? ஆதலால் சிவம், ஆன்மாக்களாகப் பிரியுமென்பதும் பெயர்த்தும் ஒன்றாகுமென்பதும், யுக்தி அநுபவவிரோதமாம். பிரிந்து கூடுமென்பதில் இன்னும் ஒரு குற்றமுளது. சிவமானது ஆன்மாக்களாகுமானால் ஆன்மாக்களெல்லாம் சிவமேயாமென்று சொல்லுதற் கிடனாகி, ஆன்மாக்கள், சஞ்சித ஆகாமிய பிராரத்த வசப்பட்டு எழுவகைத் தோற்றத்திற் பிறந்து இறந்து அநுபவிக்கும் சுகம் துக்கம் சுவர்க்கம் நரகமாதி களெல்லாம் சிவம் அநுபவிப்பதாகவே சொல்லவரும். இப்படிப்பட்ட கருமங்களை அநுபவித்தற்குப் பூர்வம், சிவத்துக்குக் கர்மம் இருந்திருக்கவேண்டும். சிவம் ஆன்மாக்களாவதற்குமுன் கருமமிருந்ததாய்க் கூறவொண்ணாது. சிவமோ நிர்க்குண, நிரவயவ, நிர்ச்சல, நிர்மல, நிஷ்கிரிய, நிராகார, நிராமய, நிராதார, நிர்விசேஷ, நிர்த்தொந்த, நித்தியமுக்த, நிர்விகார, நிரஞ்சன, நிஷ்கள, நிராலம்ப, நிஷ்பிரபஞ்சப் பொருள். அப்படிப்பட்ட பொருள், காம வெகுளி மயக்க வசப்பட்டுச் சர அசரங்களாகப் பிறந்து, புண்ணிய பாவங்கள் செய்து, சுவர்க்க நரகங்களை யடைவது நியாயமாகுமா? பொருளும் பொருளுமென்று கூறுவதில் இவ்வளவு ஆக்ஷேபங்களிருக்கின்றமையால் பொருளும் குணமுமென்று சொல்லலாமென்னின் பொருளுங் குணமு மிரண்டறக் கலந்ததென்பது மிகையாம். நாம் கூறினாலும் கூறாவிட்டாலும் பொருளுங் குணமும் இயற்கையாகவே யிரண்டற்றிருக்கின்றன. குண குணிகளை யிரண்டற்றதென்று சொல்ல அவசியமில்லை. இப்படியே சிவத்தை யும் ஆன்மாவையும் முறையே குணியாகவும் குனமாகவும் கூறுவோமானால் இவ்விரண்டும் இயற்கையாகவே யிரண்டற்றே யிருக்கும். அங்ஙனமாக அவை முன் இரண்டாயிருந்தனவாக வைத்து, பின் இரண்டற்றனவெனச் சொல்வது கூடாது. சிவத்தையும் ஆன்மாவையும் குணிகுணங்களாகச் சொல்லின் அவ்விரண்டும் அபின்னமாகும். அபின்னமாயின் ஆன்மாக்கள் அனுபவிக்கும் சுக, துக்க, சுவர்க்க, நரகங்களெல்லாம் சிவம் அநுபவித்ததாவேயாகும். இனிச் சிவத்தினிடத்து ஆன்மாவைத் தொழிலாகச் சொல்வோமானால் ஷை தோஷங்க ளெல்லாமுண்டாகும். அன்றி நிஷ்கிரியைப் பொருளான சிவத்துக்குக் கிரியை சொல்வது குற்றமாம். இன்னும் அனேக தோஷங்களுண்டாம். ஆதலால் சிவத்தினிடத்தில் ஆதலால் சிவத்தினிடத்தில் ஆன்மாவைத் தொழிலாகவுங் கூறப் படாது.

'பதியினைப்போலப் பசுபாசமனாதி' என்ற திருமந்திரத்தின் பொருள் என்னை? என்று ஒரு வினாப்போட்டு, அதற்கு விடை அத்துவிதிகளுக்கு அகப்படாததுபோல் களித்து, ‘விசாரித்து அடங்குவாராக' என்றும் கூறி விசிராந்தி யடைந்து விட்டாரன்றோ? இதற்குப்பதில் அத்துவிதிகளுக்கும் பதி பசு பாசம் அனாதியென்றே இனி யறிந்து கொள்வாராக. அத்வைதிகளுக்குப் பதி சத்தாக அநாதி, பசு பாசங்கள் அநிர்வசனீயமாக அனாதியாம். புதியை யீசுவரனாகவைத்தால் அப்போது பதி பசு பாசங்களான மூன்றும் அநிர்வசனீயமாக அனாதியாம்.

கைவல்லியம்.

அதுதானெப்படி யென்றக்கா லநாதியாஞ் சீவரெல்லாம்
பொதுவானசுழுத்திபோலப் பொருந்து மவ்வியத்தந்தன்னில் :
இதுகாலதத்துவப்பேரீசனுட்பார்வையாலே
முதுமூலசுபாவம் விட்டு முக்குணம்வியத்தமாமே.

தானன்றி வேறொன்று மில்லாமை பூரண சச்சிதானந்த குணமாய்
ஊனின்றவுயிர்தோறு மொன்றாகுமென்றால் தொக்கின்றபடி கண்டிலேன்
நானென்ற சீவர்கள் சத்தான வகையொக்கு ஞானங்கள் வெளிகண்டதால்
ஆனந்தமிதுபோல வெளியாக வுதியாதவடைவேது குருநாதனே.

வேதாந்த சூடாமணி.

இந்து வினையநாதியடைந்ததை முழுதுமறையாமலிந்து தன்னா
லந்திறனை யொளிர்வித்துக் கொள்களங்கமெனவெனையானறியேனென்னு
முந்துலகவிவகாரந்தனிலுயிரை யடைந்ததனை மூடாதென்று
மந்தவுயிராலறியப்பட்டுமனறம்பிக்கு மந்திரம் போல்.

சீவசேதனமறைத்துத்தயம் மயலாகிய வுலகத்திறத்திற்கெல்லாம்
மேவுகாரணமாகிமாயை விபரிதஞானம் விளைத்து மோக
மோவவுணர் வழித்தவித்தை சத்தின் வேறாகிப் பொய்யுருவியாகும்
வீவிலா மாயை யிதற்கிருதருமம் சங்கோசவிகாசமென்றாம்.

பொய்யாகிச் சத்துருவப் பொருளின் வேறாகி யொரு பொருளாய்த்தோற்றல்
செய்யாமையாலுளதில் சுதந்திரஞ் சான்றாயவொரு சேதனன்பால்
உய்யாத சீவாதியாக்குதலால் சுதந்திரமுமுளது மரயை
மெய்யானதல தென்றல் விசும்பலர்போ லில்லை யென விளம்பலன்றே.

முதலிய பலபாடல்களால் பதிபசுபாசங்கள் மூன்றும் அநாதி யென்றறிந்து கொள்வாராக. இது வரையில் இரண்டறக்கலந்த ஞானிகள் சங்கதி தான் வெளியாயிற்றே.

இதன்பேரில் “ஞானிகளுக்கு உலகம் தோன்றா திருப்பதுண்மைதான். அங்ஙனந் தோன்றாத்துகொண்டு உலகம் இல்லாமற் போய்விடுமோ?" என்று ஒரு கேள்வி கேட்கிறார். இது நல்ல கேள்விதான். நாம் கண்ணை மூடிக்கொண்டால் உருவங்கள் தோன்றவில்லை. தோன்றாவிடில் உருவங்களில்லாமற் போயினவா? இருக்கின்றனவென்றே சொல்லவேண்டும். அப்படியே ஞானிகளுக்கு உலகந்தோன்றாவிடினும் இருக்கின்ற தென்றே சொல்ல வேண்டும். இதுதான் அவர் கருத்தென விளங்குகின்றது. ஞானிகளுக்கு உலகந்தோன்ற வில்லை. ஏன் தோன்றவில்லை? கரணங்களில்லாமையால் தோன்றவில்லை. எங்கே எங்கே கரணங்களுளவோ,

அங்கே அங்கே எல்லாம் உலகந்தோன்றும். எங்கே எங்கே கரணங்களிலவோ அங்கே யங்கே யெல்லாம் உலகந்தோன்றாது. கரணமில்லாக்காலத்து உலகு தோன்றா விடில் உலகு இருந்து தோன்றவில்லையா? இல்லாமலே தோன்றவில்லையா? இருந்தே தோன்றவில்லை யென்னின் கரணமில்லாக்காலம் சுழுத்தி, மூர்ச்சை, சமாதிகளாம். இக்காலங்களில் தான் உலகந்தோன்றாமலிருப்பது. சுந்தரர், தோன்றா தது கொண்டு உலகமில்லாமற் போய்விடுமோ என்றதனால் தோன்றினால் உலக முள்ள தென்றே அவசியஞ் சொல்ல வேண்டும்போலும். அங்ஙனமாயின் கயிற்றின் கண் தோன்றும் அரவும், இப்பியின்கண் தோன்றும் வெள்ளியு முள்ளனவாமா? “அவை தோற்றமன்றி யுண்மையல்ல; உலகமவ்வாறல்ல; உண்மையாம்" என்னில் உலகங் காரியமென்று சுந்தர ரொத்துக்கொள்வார். அந்தக்காரியத்துக்கு முதற் காரணம் மாயையென்றும் ஒத்துக்கொள்வார். காரணமான மாயையின் கண் உலகு உள்ளதா? (சாத்தா) இல்லதா? (அசத்தா) உள்ளதில்லதா? (சதசத்தா) இக்கேள்விக்குச் சமாதானமெப்படி? காரணமான மண்ணின்கண் காரியமான குட மெப்படியோ, அப்படியே காரணமான மாயையின் கண் காரியமான வுலகமாகும். மண்ணின் கண் குடம் சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? சத்தெனின் எது சத்தோ, அது முக்காலத்து மிருத் தல் வேண்டும். குடம் முக்காலத்து முள்ளதா? குடம் வனைதற்கு முன்னும் அழிதலுக்குப் பின்னு மில்லையென்பது திண்ணம். மத்தியகாலத்திலேனு முள்ளதே யென்னின் மத்தியகாலத்திலும் மண்ணின் கண் வளைதலாதித் தொழில் மாத்திர முளதே யன்றிப் பொருளில்லை. தொழில்தானு முள்ளதோ வென்னின் அதுவும் அபாவம்தான், ஏனெனின் எந்த மண் வளைந்ததெனத் தனித்தனி யுற்று நோக்கு மிடத்து ஒருமண்ணேனும் வளைந்ததாய்க் காணப்படவில்லை. ஆதலால் கடமென் பது தோற்றமேயன்றிப் பொருளன்று. “வனைதற்கு முன்னரும் அழிதலுக்குப் பின்னரும் குடமில்லதென்று கூறப்படாது, உள்ளதென்றே சொல்லவேண்டும். அதாவது காரியமானது காரணத்தில் அடங்கியிருக்கின்றதாகக் கொள்ளவேண்டும்” என்னின், காரணத்தி லடங்கி யிருக்கின்றதென்பது பிரத்தியக்ஷமா? அநுமானமா?" “கண்ணுக்குப் புலப்படாமையால் பிரத்தியக்ஷ மன்று; அநுமானமென்பா" மெனின் அநுமானத்திற்குப் பிரத்தியக்ஷம் வேண்டும். பிரத்தியக்ஷம் கடந்தான். “மத்திய காலத்தில் பிரத்தியக்ஷமாகக் கடமிருக்கிறபடியால் “உள்ளதுபோகாது” என்னும் நியாயத்தால் வனைதற்கு முன்னும் அழிவுக்குப்பின்னும் தோற்றாவிடினும் காரணத்தில் காரியஞ் சத்திரூபமாய் அடங்கி இருக்கின்றதென்றே அனுமானிக்க வேண்டும்; காரணத்திலில்லையென்னின் வனைந்தபின் குடம் வர நியாயமில்லை. "இல்லது வாராது” என்னும் நியாயப்படி குடமில்லதாயின் வரமாட்டாது; வந்திருக் கையால் இருந்தே வந்திருக்கவேண்டும்" என்னின், வனைந்தபின்னரும் அழிதலுக்கு முன்னரும் குடமிருந்தாலன்றா அந்தப் பிரத்தியக்ஷத்தைக்கொண்டு வனைதற்கு முன்னரும் அழிதலுக்குப் பின்னருங் காரணத்தில் சத்தி ரூபமாய் அடங்கியிருக் கிறதென்று சொல்லி அநுமானிக்கத்தகும்? பிரத்தியக்ஷமென்று சொல்லும் மத்திய காலத்திலேயே குடத்துக்குப் பொருளில்லையென்றும் வளைதலாதித்தொழிலும் தோற்றந்தானென்றும் நியாயத்தால் காட்டி முடித்தோ மாதலால், காரணமான மண்ணின் கண் குடம் சத்திரூபமாய் அடங்கியிருக்கிறதென்றும், அது அநுமான மென்றும் கூறுதற்கு அனுத் துணையும் நியாய மின்று. பிரத்தியக்ஷம் சத்தாயிருந் தாலன்றி அநுமானஞ் சத்தாகாது; புகை சத்தாயிருந்தாலன்றி நெருப்புச் சத்தாகாமை போலென்க. ஆதலால் குடம் முக்காலத்தும் அசத்தாம். பிரத்தியக்ஷமான குடமே

அசத்தானபோது, அது மண்ணினிடத்துச் சத்திரூபமாய் அடங்கித் தோன்றாம லிருக்கின்ற தென்று சொல்லி அனுமானிப்பது எங்ஙனம் கூடும்? இதனால் காரியம் அசத்தென்றும் வெறுந் தோற்றமென்றும் அப்படியே குடமும் அசத்தென்றும் வெறுந் தோற்றமேயென்றும் இதன்படியே யுவமேயமானவுலகும் அசத்தென்றும் தோற்றமே யென்றும் சித்தாந்தமாயினவா றறிக.

இனித் தோற்றமானவுலகமும் கரணமிருந்தாலன்றிக் காணப்படுவதில்லை. கரணமில்லாக்காலத்து உலகம் உள்ளதா? இல்லதா? சாக்கிர சொப்பனங்கள் கடந்த சுழுத்தியவஸ்தையில் கரணமில்லை. கரணமில்லாமையால் உலகந்தோற்ற வில்லை. அப்போது உலகம் இருந்து தோற்றவில்லையா? இல்லாமற் றோற்ற வில்லையா? சுந்தரர், "சுழுத்தி யவஸ்தையில் உலகந்தோன்றாதாயின் சாக்கிரத் திலிருப்பவர்கட்கு உலகந்தோன்றாமற் போய்விடுமோ" என்று கேட்டிருப்பதால் கரணங்களில்லாக்காலத்தும் உலகமுள்ளதென்று சொல்லவேண்டுமென்பதே யவர்சம்மதமெனத் தெரிகிறது. சுழுத்தியவஸ்தையில் உலகமுளதென்பது பிரத்திய க்ஷமா? அநுமானமா? பிரத்தியக்ஷமென்னின் இந்திரியக்காட்சியே பிரத்தியக்ஷ மானதாலும் சுழுத்தியில் இந்திரிய மில்லாததாலும் பிரத்தியக்ஷமென்றுரைத்தல் கூடாது. அநுமானமென்பாமென்னின் பிரத்தியக்ஷமின்றி அநுமானம் நிகழாது. ஆதலால் சுழுத்தியவத்கையில் உலகமுண்டென்பது பிரத்தியக்ஷமுமன்று; அநுமானமுமன்று. சாஸ்திரப்பிரமாணமென்று உரைப்பாமென்னின் சாஸ்திரங்கள் சாக்கிரத்திலேயே உலகம் பொய்யென்றும் கானனீர் என்றும் கயிற்றரவென்றும் சொப்பனக்காட்சியென்றும் இந்திரசாலமென்றும் கூறுகின்றமையால் அதுவும் பொரு ந்தாது. சாக்கிரத்தி லுலகமிருப்பதால் அதுகொண்டு சுழுத்தியிலு மிருக்கிறதென்று சொல்வா மென்னின் சாக்கிரத்தில் உலகம் தோன்றுகின்றமைக்கும், சுழுத்தியில் தோன்றாமைக்கும் காரணமேற்பட்டால் இந்சச்சங்கையொழியும். இது விஷயமாகப் பானுமூர்த்தி அவர்கள் மகாவிகடதூதனில வரைந்த விஷயத்தையே யிதனடியில் எழுதுகின்றோம். அதைப் பார்த்தால் யாவும் விளங்கும்.

மகாவிகடதூதன் 92- ஞூத்து நவம்பர்மீ 5உ பத்திரிகை.

"சுழுத்தியவஸ்தையில் உலகந்தோன்றாதாயின் சாக்கிரத்திலிருப்பவர்க்கு உலகந்தோன்றாமற்போய் விடுமோ" என்றார். சுழுத்தியவஸ்தையி லிவ்வுலகு காண ப்படாதிருப்பது யாவருக்குமனுபவம். அப்படிப்பட்ட வுலகு சுழுத்தியிலிருந்து காணப் படவில்லையா? இல்லாமற் காணப்படவில்லையா? இந்தக்கேள்விக்குப் பதில் கூறுவாம். சுழுத்தியி லுலகு உளதென்பவர்பக்ஷம்: - நீரிலிருக்கும் அதி நுட்பமான பூச்சி நம் கண்ணுக்குக் காணப்படுவதில்லை. சிறிய உ.ருவைப் பெரியவுருவாகக் காட்டும் பூதக்கண்ணாடியைக்கொண்டு பார்க்குமளவில் அந்தப்பூச்சி தெரிகின்றது. ஷை கண்ணாடி இல்லாக்காலத்து ஷை பூச்சி காணப்படாமற் போயினும், அப்பூச்சி இல்லையென்று சொல்லுவதற்கு அமையாது. உள்ளதென்றே கூறத்தகுமென்க. அது போல மனமில்லாமலிருக்குஞ் சுழுத்தியவஸ்தையின்கண் உலகங் காணப்படா தேனும் உள்ளதென்றே சாதிக்கப்படுமென்க. இவ்விடத்தில் கண்ணாடிஸ்தானத்தில் மனமும் பூச்சி ஸ்தானத்தில் உலகுமாம். கண்ணாடி இல்லாக்காலத்துப் பூச்சி

தோன்றாவிடினும், அது உள்ளதாகக் கொள்வது போன்று மனமில்லாச் சுழுத்தி காலத்து உலகு தோன்றாவிடினும் உலகு உளதென்றே கூறத்தகுமென்க. சுழுத்தியில் உலகு இலதென்பவர் பக்ஷம்: -- ஒருமனிதனுக்குப் பைத்தியம் வந்த விடத்து அதற்கு முன் இல்லாத வஸ்துக்களெல்லாம் உள்ளனபோற் காணப்படு கின்றன. அந்தப்பைத்தியம் போனவிடத்து அந்தப்பொருள்கள் காணப்படவில்லை. இவ்விடத்தில் பைத்திய ஸ்கானத்தில் மனமும், பொருள்கள் ஸ்தானத்தில் உலகு மாம். பைத்தியமில்லாவிடத்துப் பொருள்கள் உளவாகிக் காணப்படுவதில்லையா? இலவாகிக் காணப்படுவதில்லையா? இக்கேள்விக்கு இலவாகிக் காணப்படுவதின் றென்றே கூறத்தகும். இது போன்று சுழுத்தியின் கண் இலவாகிக் காணப்படுவதின் றென்றே கூறத்தகுமென்க. இவ்விரண்டு பக்ஷத்தாருங்கூறிய உவமானங்களால் நீரின்கண்ணுள்ள பூச்சிக்குக்கண்ணாடி துணைக்காரணமாயும், பைத்தியக்காரனுக்குக் காணப்படும் வஸ்துவுக்குப் பைத்தியம் முதற்காரணமுந் துணைக்காரணமுமா யிருக்கின்றன. அவ்வாறே உலகிற்கு மனம் துணைக்காரணமென்று சொல்லப் படுமா? முதற்காரணமுந்துணைக்காரணமுமென்று சொல்லப்படுமா? துணைக்காரண மென்று சொல்லத் தகுமெனின், முதற்காரணமுந் துணைக்காரணமுமென்று ஏன் சொல்லப்படாது?

கண்ணாடியில்லாக்காலத்துப் பூச்சியுளதென்று கூறுவது பிரத்தியட்சமன்று; அனுமானமே. அனுமானம் பிரத்தியட்சமின்றி. நிகழாது. அதற்குப் பிரத்தியட்சம் யாது? சாதாரணமாய் நம்முடைய கண்ணுக்குப் பிரத்தியட்சமாய்ப் புலப்படுஞ் சிறியவுருவை மேற்படி கண்ணாடி பெரியவுருவமாய்த் தோற்றுவிக்கின்றமையால் இந்தக்கண்ணாடி சிறியவுருவைப் பெரிதாகக் காட்டும் பூதக்கண்ணாடியென்று நாம் பிரத்தியட்சமாட்டயறிகிறோம். அதுபற்றியே நீரினிடத்துள்ள பூச்சி கண்ணுக்குத் தோற்றாக்காலத்தும் அது கண்ணால் கிரகிக்கப்படாத அதிநுட்பமான பூச்சியாயிருக் கவேண்டுமென்று அனுமானிக்கின்றோம். கண்ணால் பிரத்தியட்சமாய்க் காணப்பட்ட சிறியவுருவை ஷை கண்ணாடி பெரியவுருவாகக் காட்டாவிடில் கண்ணுக்குப் புலப்படாப் பூச்சி கண்ணாடி யில்லாக்காலத்து நீரின்கண் உளதாமென அனுமானிக்க இடமிராது. கண்ணாடியில்லாக் காலத்துக் கண்ணுக்குச் சிறியவுருவு பிரத்தியட்சப் படாவிடில் கண்ணாடி யில்லாக்காலத்து நீரின் கண் பூச்சியுளதென அனுமானம் நிகழாது. அவ்வாறே மனமில்லாச் சுழுத்தியவத்தையின் கண் உலகு உண்டாமென் பதற்கு என்ன ஆதாரம்?"

(நந்தனஞூ கார்த்திகைமீ 62 202 உ ப்ரம்மவித்யா.)

மாயாவாதத் திமிரபாஸ்கரன்.

துவிதசைவரே மாயாவாதிகளென்பதற்கு மற்றொருமுக்கியகாரணம்.

இதைப்பற்றி ஓர் இந்து என்பவர் அடியில் வருமாறு எழுதுகிறர்: -

உலகிற்குப் பூதத்தை முதற்காரணமாகக் கூறுபவர் பூதவாதிகளும், காலத்தை முதற்காரணமாகக் கூறுபவர்காலவாதிகளும், சூனியத்தை முதற்காரணமாகக் கூறுபவர் சூனியவாதிகளும், பிரமம் அல்லது சிவனை முதற்காரணமாகக் கூறுபவர் பிரம அல்லது சிவவாதிகளுமாதல்போல, மாயையை முதற் காரணமாகக் கூறுபவர் மாயாவாதிகளென யாமும் பிறரும் நடுவுநிலை தவறாது நியாயநெறியே நின்று எழுதிவர, பூர்வபக்ஷிகள் அதற்குச்சமாதானம் ஏதுஞ் சொல்லாமல் நடுநிலைகோணி, தங்களினத்தவர் சொல்லிவிட்டார்களென்கிறவொரு காரணத்தையே பெரிய ஆதரவாகக்கொண்டு, பிரமவாதிகள் அல்லது, சிவவாதிகளான அத்வைதிகளை "மாயாவாதிகள் மாயாவாதிகள்" என வீணே யிகழ்ந்து வருகின்றார்க ளன்றா? நியாய நெறி பிறழ்ந்து அவ்வாறு இகழ்ந்து வருபவரில் சூளை -சோமசுந்தர நாயகரும் ஒருவராம். தற்காலத்தில் இவரே யவரிற் றலைமை பெற்றவர். மற்றவரெல்லாம் வாய்பேசாது மௌன முற்றிருக்கின்றனர். இந்தச் சோமசுந்தரநாய்க்கருக்கு இந்தப்பித்து என்று ஒழியுமோ அறியோம். இவர்க்கு இவ்வொருவித பித்தல்ல; பலவித பித்துகள் பிடித்திருக்கின்றன. அவற்றில் அத்வைதிகளை மாயாவாதிகளென இகழ்வதொன் றாம். இந்தப்பித்து இன்று நேற்றுப் பிடித்ததன்று; வெகுவருஷகாலமாய்ப் பிடித்திருக்கின்றது. அன்றி அது இவரையே மாத்திரமன்று, இவர் முன்னோரையும் பிடித்திருக்கின்றது. அந்தப் பரம்பரையில் நுழைந்தவராகலின் இவரையும் அது பிடித்துக்கொண்டது. அது மிகுபலமாய்ப் பிடித்துக் கொண்டமையால் எந்த அவுடத்துக்கும் வசப்படுகின்றதில்லை. அது ஒழியும்படி நாம் எவ்வளவோ அவுடதங்கள் ஈந்தோம். அவைகளுக்கெல்லாம் அது நிவர்த்தியாகவில்லை. அந்தப்பித்து யாது செய்கின்ற தென்னின் இலச்சை மானம் இவைகளைத் தலைகாட்டவொட்டாமல் அடித்துத்தள்ளுகின்றது. எத்தனைமுறை எவ்வளவு நியாயங்காட்டி, துவிதசைவரே மாயாவாதிகள் என்றும், அத்வைதிகள் மாயாவாதிகள் அல்லரென்றும், அவர்கள் மாயாரகிதவாதிகள் என்றும் எழுதினாலும் பின்னும் வெட்கமின்றி யாதொரு நியாயமுங் காட்டாமல் அத்வைதிகள் மாயாவாதிகள் என எழுதவும் பேசவும் பண்ணுகின்றது.

இதுநிற்க; இனித் துவித சைவர்களே மாயாவாதிகள் என்பதற்கு மற்றொரு முக்கிய காரணங் கூறுவாம். அவர்கள் முத்தியில் சிவம் உயிர் ஆகிய இரு பொருளும் சத்தாய் உள்ளனவெனக் கூறுகின்றார்கள். அவர்கள் கூறினாலும் உண்மையில் அது முத்தியாகாது. முத்தியெனச்சொல்லின் அது பின் அழிதற்கேதுவானதுஞ் சரீரசம்பந்தமுள்ளதுந் துவிதபேதமுள்ளதுமான பதவி முத்தியேயன்றி, அழிவற்றதும் அசரீர சம்பந்தமுள்ளதும் துவிதமற்றதுமான பரமுத்தியாகாது. எங்கே சரீரமுண்டோ அங்கே அழிவுண்டு. எங்கே பரஜீவபேதமுண்டோ அங்கே துவிதமுண்டு. எங்கே துவிதமுண்டோ அங்கே பந்தமுண்டு. எங்கே பந்தமுண்டோ அங்கே ஞாதுரு ஞான ஞேயங்க ளுள்ளன. எங்கே ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களுளவோ அங்கே

சங்கற்ப விகற்பங்களுள்ளன, எங்கே சங்கற்ப விகற்பங்களுளவோ அங்கே மாயையுண்டு. எங்கே சரீரமில்லையோ அங்கே அழிவென்பதுமில்லை. எங்கே பரஜீவபேதமில்லையோ அங்கே துவிதமில்லை. எங்கே துவிதமில்லையோ அங்கே பந்தமில்லை. எங்கே பந்தமில்லையோ அங்கே ஞாதுரு ஞான ஞேயங்கள் இல்லை. எங்கே ஞாதுரு ஞான ஞேயங்களில்லையோ அங்கே சங்கற்ப விகற்பங்க ளில்லை. எங்கே சங்கற்ப விகற்பங்க ளில்லையோ அங்கே மாயையில்லை. இந்தத் துவிதிகள் முத்தியில் பரமாத்மா ஜீவாத்மாவாகிய இரண்டு பொருளும் சத்தாயுள்ளனவென வொப்புக்கொள்ளுகின் றமையின் ஷை தோஷங்களெல்லாம் முத்தியில் உள்ளன வாய்க்கொண்டு முடிவில் ஷை தோஷங்களுக்கெல்லாம் இடமான மாயையும் இருக்கின்றதாய் ஒப்புக்கொள்ளக் கடமைப் பட்டவர்களாகின்றார்கள்.

இதற்குச் சுருதியாதிப் பிரமாணங்கள்: -

ருக்வேதம் ஆத்ம போதோபநிஷத்

நான் ஜகத் ஈசுவர ஜீவபேத மற்றவன். நான் பிரமத்தைவிட வேறல்லாத உத்தமன்...... நான் ஞானசுவரூபி. நான் முத்தன்.

எசுர்வேதம் வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

என்னுடைய பூர்ணாத்துமாவைத்தவிர ஜகத் ஜீவன் ஈசுவரன் மாயை முதலிய வை யில்லை. நான் அவர்களுக்கு விலக்ஷணன்..... மாயையும் அதன் காரியமும் நசித்துப்போனால் ஈசுவரத்துவமுமில்லை, ஜீவத்துவமுமில்லை. ஆகையினாலே நிருபாதிகமான ஆகாசம்போல் நான் சுத்தனாகவும் சித்தாகவு மிருக்கிறேன்.

யசுர் வேதம் ஸ்கந்தோபநிஷத்

உமியினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறபோது நெல்லாயிருக்கிறது. உமியற்றதானால் அரிசியாயிருக்கிறது. அப்படித்தான் ஜீவனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கருமம் நாசமானால் எப்போதும் மங்கள சுவரூபியாகிய சிவனாயிருக்கிறான். (கரும) பாசத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறவரையில் ஜீவனாயிருக்கிறான். பாசத்திலிருந்து விடுபட்டால் அப்போது சிவனாயிருக்கிறான்.

வாயுசங்கிதை ஞான நிலைமை.

ஆன்மாவை முறையிலந்தமாயைதான் மூடும்மலமாயைகெட
வுறைவதுவேசிவமென்னவுரைப்பராலெனவுரைத்தான். (10)

மலமாயும்வீந்ததற்பின், ஓவலில்
அப்புருடனே சிவனென்னவுறைவனென. (18)

பிரமகீதை ஐதிரேயோபநிடதசேடம்.

பேதமாஞ்சீவபரங்களும் அவர்கள் பேதமும் பேதிக்குமதுவும்,
போதமில் சடசத்தியும் அதன் பிதையும் போதசத்தியும் அதன் பிதையும்,
ஒது முண்டில்லையென வெழுமுரையிலுள்ளதாம் பொருள்களுமிலாதும்,
யாது மவ்விறைவனருளினாற் றன்ன தேகமாமுருவமா யெறிக்கும், (48)

ஷை சாந்தோக்கிய வுபநிடதம்.

தற்பதப்பொருளாயுள்ள அறிவோடே கூடுதற்கு
நிற்பதொன் றிலையாய்ச்சொல்லப்பட்டகாயாதிவிட்டு
மெய்ப்படத் தரியத்தோடேயேகனாய்வேறிலாத
சிற்பொருடனையேதத்தொமசியெனச்செப்புமன்றே. (56)

தத்துவமென்றவார்த்தையிரண்டுக்கும்பொருளதாகிச்
சித்துமெய்யாகிநின்றதிகழ்பரமொன்றாந்தன்மை
தற்பரந்தன்னினாலேசித்திக்குமென்பதேயிங்
கப்படிவாக்கியத்தினருத்தமேயாகுமன்றே. (58)

ஆனதாகாத்தெய்வமதேயடையும்விடையமிந்தியமாய்த்
தானுமாகித்தனைத் தன்னாற்றானே நுகருந்தன்மையது
ஊனமாகுஞாதாதியொழிந்தேயுள்ள அறிவதனாற்
றானேயாகக்கண்டிடுதல் சத்தாயுள்ள பூசையதே. (90)

ஷை முண்டகோபநிஷத்.

பரசீவர்பின்னரெனில் போதத்தொரு பேதம்பிறவாதே. (27)

அந்தமாமறையானாடியபொருளையழகுறஅறுதியிட்டல்லல்
பந்தமாமயல்பற்றறுத்தமாதவரிப்பரமயோகத்தினாலெல்லாம்
வந்துமாய்விடமாயனைத்திலும்பரமாய் மதிக்கொணாமாயையினுடைய
வந்தகாலத்தேபந்தமற்றிந்த அமுதினாலரியவீடடைவர். (52)

சூதசங்கிதை வேதாவிரோதம்.

அவ்வேதம் துவிதத்தை அநுவாதமுன்செய்து
அத்துவிதமேசொல்லும் ஈற்றில். (7)

புளிமுதலியவைகளாற்றாம்பிரத்தினுற்றமலம்போதல்போலத்
தெளியுமொருசாதனத்தாற்றுக்காதிநிவர்த்தியாஞ்சீவர்க்கென்பர்
ஒளியறத்தாம்பிரத்துமல மீட்டு முறுமாதலினாலொழிந்தாற்போன்று
களியறத்துக்காதிபினுமுறுமதனாலிவ் வாறுகரைதல்வீணே (100)

அயமிரதத்தால் பொன்னாவதுபோலோர்சாதனத்தினாலேசீவன்,
நயமருவுசிவனாவனென்பர்பாலோடுறுநீர்நற்பாலென்றும்,
உயர்பொன்னோடுவெண்பொன்பொன்னென்றுஞ்சொலத்தோன்றலொப்பவம்ம,
வயரிரதவீரியத்தால் அக்கினி சையோகத்தால் அயந்தான்மன்னோ. (11).

பொன்னிறமாமன்றியுயர்பொன்னாகாதநித்தியமாய்ப்போதலாலே
பன்னியகற்பிதமிரதவீரியந்தீர்பொழுதந்தநிறமும்பாறும்
மன்னுபிராந்தியினிரும்பைப் பொன்னாகத்தெரிந்துகொள்வார்வையத்தோர்கள்
உன்னியசூக்குமஅறிவிலார்க்கியல்பில்பிராந்தியென்பதுண்டுமாதோ. (12)

சுடரழற்சம்பந்தத்தால்தண்ணியநீர்வெப்பமாய்த்தோன்றினாலும்
படர்அழலாகாததுபோற்சீவனுயர்பரசிவன்போற்றோன்றினாலும்
அடருணரப்படாப்பெருமையச்சிவனாகான்உமதுமதியிற்கொள்மின்
இடர்புரியைம்பொறியவித்துநாணாளுந்தவமீட்டியேற்றம் பூண்டீர். (13)

சீவன்முத்திகாலத்திற்சிவனோடுசமமென்றுசிலர்சொல்வார்கள்
மேவதுகூடாதுஏகதேசத்திற்சமமென்னின்மிக்கபாசத்
தாவடையாதவனுமுத்தனாமெல்லாவிடயத்துஞ்சமமேயென்னிற்
பாவுசிவனேயெனலாஞ்சிவசமமென்றுரைப்பதென்னோபளவீரே. 14)

மருவுமுத்திகாலத்தில்வந்தசமத்தன்மைமறுவலும்போமாற்றால்
ஒருவின்முத்தியநித்தியமாமாதலினந்தக்கரணவுபாதியாலே
வருசீவபாவமாய்த்தோன்றியஆன்மாபரமாஞானத்தாலே
அருமாயைநிவர்த்தியுற்றுப்பூரணமெய்ச்சிவரூபமாயிருப்பான். (15)

ஷை ஞானயாகம்.

மல்லலான்மாபலவாய்த் தோன்றுவதுஞ் சீவான்மாபரான்
மாவெனும்பேதந்தோன்றுமதுவுஞ்,
சொல்லலுறின் உபாதியாலன்றி மாமுனிவீர் சுபாவத்தி
னின்றஃதெப்படியென்னிற்கேண்மின்,
வல்லகடமுதலாய வுபாதிசம்பந்தத்தால்வான்
பேதமாய்த்தோன்றுமதுபோலுமுணர்வீர்,
செல்லலில் வேதாந்தவாக்கியங்களெல்லாம்பரம
சிவனொருவனே யென்னத்தெரிவிக்கும் நாளும். (24)

ஷை சூதகீதை பரமவிஞ்ஞானம்.

கருளொளியாற்கழிவதுபோற்கதிர்ந்தசிவஞானத்தான்
மருளுறுஞானங்கழியுமற்றந்தஅஞ்ஞானம்
இருள்வித்தைமாயையெனாஉருவமாயிருக்குந்
தெருள்படைத்துமேலாயதிறத்துறநின்றீரவற்றுள் (5)

முன்னும்அவித்தையாற்பசுபேதமும்மொய்வலியமாயையால்
பன்னுபரதத்துவபேதமும்கற்பிக்கப்பட்டதுவான்
மன்னுதேகேந்திரியாதிவாசனாபேதத்தாலே
பின்னுபேதமாமவித்தைபேசுபசுபேதத்திற்கும். (6)

குணங்களுடையவாசனாபேதத்தாற்கொள்பேதமாய்
இணங்கவிருக்கும்மாயையியைபரதத்துவபேதத்திற்கும்
உணங்கலறுகாரணமாகுமொழியாய்ப்பவஞ்சமயக்கொழியப்
பிணங்கலறுநன்னெறிநின்றபெரியீர்காண்மும்மூர்த்திகளுள். (7)

பாரதம் பகவற்கீதை 6 வது யோக அத்தியாயம்.

யாதொன்றிந்தப்புலனறியாவளவிலின்பமாயிருக்கும்
யாதொன்றினைச்சென்றடைந்தோர்கள்பின்னையதனிலிரண்டாகரர்.

பாரதம் உத்தரகீதை 2 - வது அத்தியாயம்

எவனானாலென்ன? வேதசாஸ்திரங்கள்
நன்றாய்ப் படித்திருந்தும் நானே
பிரமமென்று அறியாதே போனால்
அவனுக்குப் படித்த பிரயாசைமாத்திரமே பலன். (41)

ஆரியப்புலவர் பாகவதம் வசுதேவர்க்கு நாரதர் தத்துவமுரைத்த அத்தியாயம்.

கருமத்தையியற்றுகருத்தருளத்
தருண்முற்றவழுக்கறுமற்றவுடன்
உரமுற்றறிவுற்றிடுமுற்றிடினோர்
பிரமத்தொடுமொன்றுவர்பின்னமறார். (13)

திருவிளையாடல் புராணம் நாரைக்கு முத்தி கொடுத்தபடலம்.

சித்தமாசுகழீ இச்சிவமாயினார். (6)

ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் முதலமிசம் பிரகலாதர் ஸ்தோத்திரஞ் செய்தது.

நானும் அவனாகவேயிருக்கிறேன்.

ஞானவாசிட்டம் சிகித்துவசன் கதை

தேற்றுகின்ற விவ்வகையாலறிந்தே நன்றாய்ச்சிவமானேன் (151)

மஹேதிகாசமாகிய சிவரகசியம் 6-ம் அம்சம் ரிபுகீதை

25-வது சுத்தப்பீரமவாதனையால் பரமுத்தியுரைக்கும் அத்தியாயம்

சித்தமிலை புத்தியிலை சீவரில்லை
செகத்துமிலை செகதீசன்றானுமிலை,
இத்துவிதமெள்ளளவு மிலவேயில்லை யிருப்பதென
விசைப்பதுவும் மிசைத்தலேயாம்,
புத்திரனேயாதலினானீ யெப்போதும்
பூரணமாம் பரப்பிரம் நிச்சயத்தோ,
டத்துவித பாவனையே யிடைவிடாம
லாதரவாய்ப் புரிந்ததனால் முத்தனாவாய். (15)

ஷை ஷை ஷை 28-வது நான்கு மகாவாக்கியார்த் முரைக்கும் அத்தியாயம்.

மாயையெனு முபாதியுறு மீசன்றானே மருவியதற்பதமுரைசெய்வாச்சியார்த்தம்,
ஆயதனதவித்தையுறுஞ் சீவன்றானே யறைகின்றதுவம்பதமோர் வாச்சியார்த்தம்,
ஏயமதாம் உபாதியெலாம் இழந்தபின்னர் ஏகவிலக்கண மானவத்துத்தானே,
தூயபதமிரண்டுக்கும் இலட்சியார்த்தம் தொடர்பற்ற ஐக்கியமே அசிபதார்த்தம். (24)

ஷை 14உ-வது அகண்ட சொருபாநுசந்தான முரைக்கும் அத்தியாயம்

அகமணுவும் சங்கற்பவிகற்பமின்றி யறவுமுபசாந்தபரசொரூபமானோன்,
அகமிரவு பகலொன்றுமென்றுமின்றி யகண்டவொளியான பரசொரூபமானோன்,
அகமென்றும் அகந்தைமுதலணுவுமின்றி யகண்டபரமானந்த சொரூபமானோன்,
அகமென்றும் பரப்பிரமசொரூபனென்றே யநவரதமதி திடமாயநுசந்திப்பாய். (27)

ஷை 23-வது அத்துவித வுண்மையுரைக்கு மத்தியாயம்

பாசமிலை பசுவுமிலை பதியுமில்லை
யேகபரி பூரணமாயிகழாச்சித்தா
யெப்போதுமுளது பரப்பிரமமொன்றே. (7)

ஞாதுரு ஞானாதிகளோரணுவுமில்லை
யீனமிலாச் சன்மயமாயிலங்குஞ்சித்தாய்
இன்புருவாயுள துபரப்பிரமமொன்றே. (11)

ஞாபிக்குந்திரிபுடியே தொன்றுமில்லை. (21)

இலிங்க புராணம் தியானவிதி.

விரிந்தபூதங்களினோடுவிளம்பிந்தியங்கள்தத்துவங்கள்
திருந்தாஅகங்காரத்தினொடுசெறிமுக்குணங்கள்மாத்திரைகள்
பொருந்துமாயைசீவனிவைபொய்யாம்யாமேபொய்யின்றி
யிருந்தெவ்விடத்துநிலைபெறுவோம்அதனால்தாணுவெனஇசைப்பார்.

இச்சிறந்த பிரமாணங்களினால் முத்தியில் துவைதம், பரஜீவபேதம் மாயை, அவித்தை, திரிபுடி, சங்கற்பவிகற்பம் முதலிய தோஷங்கள் ஒன்று மில்லை யென் றறிகின்றோம்; அவைகளெல்லாம் உள்ள விடத்தில் முத்தியில்லையென்றும் பந்தமுள்ளதென்றும் அறிகின்றோம். எங்கே யிரண்டு பொருளுளவோ அங்கே மாயை யுண்டென்று சுருதியாதிகள் கூறுவதால் இவர்களுடைய முத்தி மாயாசகித முத்தியேயன்றி மாயாரகித முத்தியன்று. இவர்கள் எங்குப் போனாலும் அதாவது முத்திஸ்தானத்திலுங்கூட மாயையை விடாதவர்களாயிருப்பதால் இவர்கள் அதாவது இத்துவிதசைவசித்தாந்திகள் மாயாவாதிகள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை. "முத்தியில் துரிய சிவப்பொருளையே உயிர் அடைகின்றதாதலால் அவ்விடத்தில் மாயையில்லை, துரியப்பொருள் மாயாரகிதப் பொருளாம்" என்னின் துரியப்பொருள் மாயரகிதப்பொருளென்ப துண்மையேயாயினும் உயிராகிய ஜீவான்மப்பொருள் மாயாரகிதப் பொருளென்பதற்குப் பிரமாணமில்லாமையானும், மாயாசகிதப் பொரு ளென்பதற்கே பல பிரமாணங்கள் காட்டியிருக்கின்றமையானும், துரிய சிவப்பொரு ளினிடத்தில் இதரபொருளிருக்கு மென்பதற்குப்பிரமாணமில்லாமையானும், யுக்தி அநுபவங்கட்கும் விரோதமாகின்றமையானும் இவர்களுடைய முத்தியில் மாயை யுண்டென்பதே யுண்மை யென்க. மாயை இருள்போன்றதாகலின் ஞானவொளி வடிவான துரியசிவத்தினிடத்தில் மாயாசம்பந்தமுள்ள உயிர், தலை காட்டாதழியும். சூரியனிடத்தில் இருள் தலைகாட்டுமென்னின் துரிய சிவனிடத்தில் உயிர் தலை காட்டும். சிவசந்நிதானத்தில் உயிர் இருந்து அவரருள் பெற்று முத்தியடைகின்ற தென்று நூல்கள் கூறுகின்றனவே யெனின் அந்த முத்தி, பின் அழிவுபாட்டினை யுடைய பதவிமுத்தியேயன்றிப் பரமுத்தியன்று. அந்தப்பதவிமுத்தியை யளிப்பவர் சாக்ஷாத் துரிய சிவனன்று. சுத்த சத்துவ மாயாதத்துவத்தோடுங்கூடிய ஈசுவரனாம். ஈசுவரன் மாயையோடு கூடியவ ரென்பதற்குப் பிரமாணங்கள்: -

வாயுசங்கிதை யுருத்திரன் வெளிப்படுதல்.

உறையு மாயையுடன்கூடியுறைவோய்
நின்னைத் தொழுதிடுவாம். (4)

ஷை தேவர்கட்குச் சிவாகமமளித்தது.

மன்னும்அவ்வியத்தந்தன்னில்
நம்சிவன்றான்முன்னைநாள்வந்தனன். (2)

சூதசங்கிதை பரசிவ சொருபவிசாரம்.

மறைமுதல் தனக்குநாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையேயெனினுங்
கறையறவிளங்குமாயையினாலேகற்பிக்கப்பட்டனவாகும். (16)

ஷை பஞ்சப்பிரமவிசாரம்.

பரசிவன்மாயையினாலே யைம்பிரமவுருவானான். (12)

மாயாசம்பந்தம் ஜீவனுக்குச் சொல்லலாமே யன்றி ஈசுவரனுக்குச் சொல்ல லாமோ என்னின் சொல்லலாம். ஆனால் ஈசுவரனது மாயைக்கும் ஜீவனது மாயைக்கும் வெகு வித்தியாசமிருக்கின்றது. ஈசுவரனது மாயை சுத்தம்; ஜீவனது மாயை அசுத்தம். இதற்குப் பிரமாணம் வருமாறு: -

சூதசங்கிதை ஞானயாகம்.

மாயையால்மாயைகாரியங்களால் மற்றுமுள
வாயபேதங்களாலனேகவிதமாமுணர்வீர்
தாயனையபரசிவத்தின்சத்திவிசுத்தசத்துவமே
மாய்வரியபிரதானமாயாசொரூபமாய். (3)

பரிணமித்திடுபோதவ்வுபாதியோடுபண்புறக்கலந்துறைகின்ற
தெரிதருமீசனெனப்பகர்ஞானந்திகழ்சருவக்கியமாயு
மருவியகருத்தாவாயுநன்கிருக்குமலினசத்துவப்பிரதான
வொருவருமவித்தையெனப்பகர்மாயையொடுகலந்துறைதருஞானம்.

அறைதருசீவஞானமற்றதுதானருத்தத்தாற்பிரதீதியதனாற்
குறைவில்முக்கியமென்றிருவகையாகும்குறைவுறும்அவித்தையிற்கலப்பு
நிறைதருசீவசைதன்னியந்தானிகழ்பரமார்த்தத்தினாலே
முறைகொள்முக்கியமென்றுரைத்திடப்படுமால்முதுக்குறைவுடையநல்லீரே.

இதன்படியே இவரது நூல்களான சிவஞானசித்தியாருஞ் சிவப்பிரகாசமும் கூறியிருக்கின்றன. அவை உருமாறு: -

சிவஞானசித்தியார் முதற்சூத்திரம்

.

வித்தைகள் வித்தையீசர்சதாசிவரென்றிவர்க்கு
வைத் துறும்பதங்கள்வன்னம்புவனங்கள் மந்திரங்கள்
தத்துவஞ்சரீரம்போகங்கரணங்கடாமெலாமும்
உய்த்திடும் வைந்தவந்தானுபாதானமாகி நின்றே. (25)

சிவப்பிரகாசம்.

உன்னலரும்பரசிவன்றனருளாலேநாத
முதிக்குமிகுங்குடிலைதனில்விந்துவருநாதந்
தன்னிலதினொளிவளருஞ்சதாசிவராமவரிற்
றயங்கவருமீசர்வித்தைதனையளிப்பரதனான்
மன்னுவரிவ்வகையைவர்வாய்மையினான்முன்னே
வந்திடுமென்றுரைசெய்தவிந்துவழாவகையே
முன்னுதவுசூக்குமாதியொரு நான்குமென்று
மொழிந்திடுவரருங்கலைகண்முதிர்ந்துளோரே. (9)

ஈசுவரனது சுத்தமாயை ஈசுவரனைப் பந்தப்படுத்தாது; மயக்கத்தையுஞ் செய் யாது. ஜீவனது அசுத்தமாயையே ஜீவனைப் பந்தப்படுத்தி மயக்கத்தைச் செய்வது. இதற்குப் பிரமாணம்: -

சூதசங்கிதை கடவல்லியுபநிஷத்.

சாதன சம்பத்தியாலவ்வீச்சுரனைத்தெரிந்துசார்வான்முத்தி
யாதரவானுலகீரச்சீவோரெப்போதும்பேதமுள்ளார்
காதலுறுமாயைதான்சீவனுக்குப்போககாரணமாங்கண்டீர்
ஏதமிலீச்சுரன்மாயாகாரியங்கடொடப்படமாட்டானாலென்றும். (16)

இதற்குச்சரியாகச் சிவப்பிரகாசசுவாமிகளாலியற்றப்பட்ட வேதாந்த சூடாமணி யும் கூறுகின்றது. அதுவருமாறு: -

அப்பரற்குபாதியாகியமோக காரணியா மாயை.

ஜீவர்களுக்கு அநுக்கிரகார்த்தமாய் வருபவன் ஈசனேயன்றித் துரியசிவனன்று. அவ்வீசன் மாயையோடு கூடியே வரவேண்டும். மாயையில்லா விடில் ஈசுவரனுக்கு வடிவமேயில்லை. அன்றி ஈசுவரனும் இல்லை. பலமுறை அடியார்களுக்கு வந்து அநுக்கிரகம் புரிந்ததும், தக்ஷணாமூர்த்தியாய் எழுந்தருளிவந்து ஸநகாதிகளுக்கு அத்வைத உபதேசஞ் செய்ததும், உமாமசேச வடிவம் நடராஜவடிவம் காபாலிவடிவம் முதலியவடிவங்களெடுத்ததும் ஷை சுத்த சத்துவ மாயாவடிவமேயாம். இந்தமாயா ஈசவடிவங்களே ஜீவர்களால் வணங்கப்படும் வடிவங்கள். கைலாயாதிகளிலிருக்கும் வடிவங்களும் இந்தச் சுத்த சத்துவ மரயா ஈசவடிவங்களாம். இப்படிப்பட்ட வடிவங்களையே ஜீவர்கள் வணங்கி அவ்வீசனது திருவருள்பெற்று, வைராக்கிய வுபாதி சீலராய் முமூட்சுவத்தையடைந்து சிரவணாதிகள் செய்து ஞானநிலையைப் பெற்றுச் சுத்த துரிய சிவவடிவாய் விளங்குகின்றார்கள். சீவர்கள் சிவவடிவாய் விளங்குகின்றார்க ளென்பதற்குப் பிரமாணங்களாவன: -

மைத்திரேயோபநிஷத் 2- வது அத்தியாயம்.

ஜீவனானவன் சிவனே.

ஷை 3-வது அத்தியாயம்.

நாசமற்ற பிரமமாயிருக்கிறேன்.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகம்.

பிரமம்யானேயென மறைவிளம்புமன்றே.

வாயுசங்கிதை பரசிவப் பிரபாவம்.

சிவனை, மருளின்றாகியேயுணரின் மன்னுபசுவமொடுபாசம்
ஒருவமழுவாளேந்து சிவனுருவாய்ப் பொருந்துமென்றுரைத்தான். (15)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

திருக்கழுமலம் திருத்தாளச்சத்தி பண் வியாழக்குறிஞ்சி.

திகழ்ந்தமெய்ப்பரம்பொருள்சேர்வார்தாமே
தானாகச்செயுமவன் உறையுமிடம். (7)

திருவாசகம்.

சித்தமலமறுவித்துச் சிவமாக்கி.

திருமந்திரம் அணைந்தோர்தன்மை.

சித்தஞ் சிவமாய் மலமூன்றுஞ்செற்றவர்
சுத்தசிவமாவர் தோயார்மலபந்தம். (13)

இவ்வாறே சுருதியுக்தமான சகல நூல்களுங் கூறுகின்றன. இதனால் முத்திநிலையில் துரிய சிவப்பொருளேயன்றி வேறுபொரு ளில்லை யென்றும், சீவர்கள் சிவசொரூபமாய் விளங்குகின்றார்களென்றும் சித்தாந்தமாயின்மை காண்க. ஆதலால் முத்தியில் துரியசிவப்பொருளினிடத்து ஜீவான்மா வுண்டெனக்கூறிப் பின் அங்கு மாயை யின்றெனக் கூறுதல் பொருந்தாது. சுருதி விரோதமாக அங்ஙனங் கூறினும் யுக்தி அனுபவங்களுக்கு விரோதப்படுகின்றமையின் பொருந்தாது. துரியசிவப்பொருள் எங்கும் பரிபூரணமாய் நிறைந்திருக்கின்றமையின் அதனிடத்தில் மற்றொரு பொருளிருக்குமென் றெங்ஙனம் கூறத்தகும்? இது விஷயமாக ஒரு

முறை யிருமுறை யன்று; பன்முறையுங் கூறி மறுத்திருக்கின்றோம், அதனோடு அப்படி யிருக்கமாட்டாதெனப் பல வுபமானங்களுங் கூறி மறுத்திருக்கின்றோம்.

இனி யிப்பூர்வபக்ஷிகள் பிரமாணமாகக்கொண்ட சிவஞானபோதமும் இவர்களுக்குச் சாதகமா யில்லையென்றும், பாதகமாகவே யிருக்கின்ற தென்றும், அன்றி அது அத்வைதிகளுக்கே சாதகமா யிருக்கின்றதென்றும் அவர்களுக்குப் பாதகமா யிருக்கவேயில்லையென்றும் காட்டுவாம்.

சிவஞான போதம்.

யாவையுஞ்சூனியஞ்சத்தெதிராகலின்
சத்தேயறியாது அசத்திலது அறியாது
இருதிறன் அறிவுளது இரண்டலா ஆன்மா. (7)

இதில் சிவன் சத்தென்றும், உலகு அசத்தென்றும், உயிர் சதசத்தென் லும் ஏற்படுகின்றன. இவற்றில் உயிரைச் சத்தில்வைத்துச் சத்தெனச் சொல்லலாமா? அசத்தில்வைத்து அசத்தெனச் சொல்லலாமா? அசத்தில் வைத்து அசத்தென்றே சொல்லவேண்டும். ஏனெனின் எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாகும். திருட்டாந்தமாகக் கானனீரை மயக்கத்தான் உண்மையான நீரென அறிந்து அது காரணமாக அதுவரையில் சத்தெனவும், அம்மயக்கவுணர்வுபோய்த் தெளிந்தவுணர்வு வந்தஞான்றுபொய்யெனவறிந்து அதுகாரணமாக அசத்தெனவும் சொல்லப்பட்டு, அவ்விரண்டின் உணர்வு ஏதுவாக அவ்விரண்டையுஞ் சேர்த்துக் கானல்நீர் சத்தா? (மெய்யா?) அசத்தா? (பொய்யா?) என விசாரிப்புழி அசத்தேயாமென்க. அதுபோலச் சதசத்தெனச்சொல்லப்படும் ஜீவான்மாவும் அசத்தேயா மென்பதற்கு ஏதும் ஆக்ஷேப மின்றென்ப கானனீரைப்போன்று யதார்த்தத்தில் அசத்தாய்ப்போகும் சதசத்தாகிய வுயிர்: ஒருகாலத்தும் அசத்தாதலின்றி யென்றும் ஒருபடித்தாய்ச் சத்தாகவே விளங்கும் (பரிபூரணத்துக்குப் பங்கம் வரும் வண்ணம் வேறொரு பொருளுக்கு மிடங்கொடாத) துரிய பரசிவப்பிரமப்பொருளின்கண் சத்தாய் இருத்தல் எங்ஙனமோ அறியேம். சதசத்தென்பது சத்துப்போலியாதலால் சத்தாகிய சிவத்தினிடத்துச் சதசத்தான வுயிரிருத்தல் கயிற்றின்கண் அரவிருத்தல்போலாம். கயிறு வெளிப் படாதவரையில் அரவு உண்மைபோல் காணப்படும். கயிறு வெளிப்பட்டாலோ அரவு போல் இல்லாமற்போம். கயிறென்ப தொருபொருள், அரவென்ப தொருபொருள், ஆகப் பொருள் இரண்டாயினும் கயிறு வெளிப்படுங்கால் இரண்டென்பதின்றீ யொருபொருளாகவே மிஞ்சும். அது போலத் சிவமென்பதொரு பொருள், உயிரென்ப தொருபொருள், ஆகப்பொளிரண்டாயினும் சிவம் வெளிப்படுங்கால் இரண்டென்பதின்றி யொருபொருளே மிஞ்சும். அவற்றி லெதுமிஞ்சுமெனின் கயிறு அரவு ஆகிய இரண்டு பொருளில் அரவுபோய்க் கயிறு எப்படி மிஞ்சுகிறதோ, அப்படியே சிவம் உயிராகிய இரண்டுபொருளில் உயிர்போய்ச் சிவம் மிஞ்சுகின்றது. அதுபற்றியே அதே சிவஞானபோதத்தில்

"அவனே தானேயாகிய அந்நெறி
யேகனாகி யிறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினையின்றே" (10)

என்றார். 'அவனே தானேயாகி' என்பதனோடு நில்லாமல் 'அந்நெறியேகனாகி' என்றதால் ஒருபொருளே அதாவது சிவனே மின்கின்றா னென்பதாயிற்று. முத்தியில் ஏகனாகி யென்றதனால் பந்தத்தில் இரண்டா யிருந்ததெனப் பொருள் படுகின்றது. சிவம் உயிர் ஆகிய இருபொருளும் சத்தாயிருக்குமாயின் அவை யென்றும் இருபொருளாகுமேயன்றி ஒரு பொருளாகமாட்டாது. இரண்டில் ஒன்று சத்தும் ஒன்று சத்துப் போலியுமானால் போலி உண்மையில் அடங்க வொன்றே மிஞ்சும்; இதன்படியே போலியானவுயிர் உண்மையான சிவத்தில் அடங்க ஒன்றான சிவம் நிற்கின்றதென்பதாம்.

ஷை 'அவனே தானேயாகிய' என்னுஞ் சூத்திரத்தில் 'ஏகனாகி யிறைபணி நிற்க, மலமாயைதன்னோடு வல்வினையின்றே' என்றதனால் அவனே தானாயாவதோடு ஏகனாகி விளங்காவிடில் மலமாயை யுளதாம். மலமாயை யுளதாகும் போது அவனே தானாகுதலும் ஏகனாகுதலுமில்லையாம். அவனே தானாகுதலும் ஏகனாகுத லும் இல்லாதபோது தவிதமாகவேயிருக்குமென்றுகின்றது. எங்கே துவிதமோ அதாவது சிவம் உயிர் ஆகிய இரு பொருள் எங்கேயுளவோ, அங்கே மலமாயை யுள்ளது. எங்கே அத்துவிதமோ அதாவது சிவமொன்றே யுளதோ அங்கே மலாயை இலது. எங்கே மலமாயையுளதோ அங்கு முத்தியின்றாம். முத்தி யின்றாமாகவே பந்தமுளதென்பது திண்ணம். இத்துவித சைவசித்தாந்திகள் முத்தியில் சிவம் உயிராகிய இருபொருளும் சத்தா யொப்புகின்றமையான் இவர்களுக்கு மலமாயை யொழிய வகையில்லை. மலமாயை யொழியாத போது முத்தியுமில்லை. முத்தியும் சொல்ல வேண்டும்; துவிதமுஞ் சாதிக்கவேணடும்; மலமாயையும் ஒழியவேண்டு மென்றால் ஷை சூத்திர மிடந்தராது. மற்றப் புராணாதிகளும் உபநிடதங்களும் சம்பதப்படவில்லை யென்பதைப் பன்முறையு மெடுத்துகாட்டி யிருக்கின்றோம். வேதாதிகருத்துக்கும் மாறுபட்டு ஆகமமுடிவுக்கும் விரோதமாய்த் துவைதஞ் சாதித்து அதுவே முத்தியென்றமையின் இவர்களுடையமுத்தி வாய்முத்தியேயன்றி யுண்மைமுத்தியன்று. இந்தச் சித்தாந்திகளுடைய முத்தியில் துவைத மிருக்கின்ற மையானும், அத்வைதத்தைச் சதா இவர்கள் தூஷிக்கின்றமையானும், ஷை சூத்திரப் படி, இவர்களுடைய முத்தியில் மலமாயைகழியவகையில்லமையானும், இவர்களு க்கு மலமாயையே முத்திபன்றி மலமாயைகழன்ற ஏகத்துவம் அதாவது உயிர் கழன்ற சிவநிலை முத்தியன்றாகலானும் இவர்கள் அதாவது மெய்கண்டாபரம்பரை யைச் சார்ந்த துவித தாந்திரீக சைவசித்தாந்திகள் மாயாவாதிகளென்பதில் யாதொரு ஆக்ஷேபமு மின்றென் றறிக.

முத்தியில் இரண்டுபொருள் அதாவது சிவஉயிர்பேதம் ஒப்புவதில்லையென் றாலோ, இரண்டுபொருள் ஒப்பாவிடில் எத்தனை பொருளிருக்கின்றன? ஒன்றெனில் அவ்வொன்று சிவமா? உயிரா? சிலமென்னில் அது அத்வைதபக்ஷமாயிற்று. உயிரென்னில் அப்போதங்கிருந்த சிவ மெங்குப்போயிற்று? சிவமில்லையென்ப திவர்கள் மதமன்று. ஒன்று மல்ல, இரண்டு மல்லவென்னின் பின்னை யெத்தனை?

மூன்று நான்கு முதலியன சொல்லலாமா? சொல்லப்படாது; பந்தத்தில் இரண்டே யிருந்தமையா னென்க.

சிவஞான சித்தியார் ஆறாம் சூத்திரம் ஒன்பதாவது செய்யுளின் சிவஞான சுவாமிகளுரையில் “சிவமுமுயிரும் ஒன்றென்பாரை நோக்கி அங்ஙனம் அறிவதொருபொருள் உண்டென்பது பற்றி வோய் நிற்றல்பெற்றாம். வேறென்பாரைநோக்கி அறிவுக்கறிவு பிரிந்து தோன்றாமைபற்றி வேறென்னும் அறிவுக்கெட்டாது உடனாதல் பெற்றாம். அவ்வளவே கூறுவாரை நோக்கி, அவ்வறிவினுள்ளாக நீர்நிழல்போ லொற்றித்து நிற்றல்பற்றி உயிரே சிவமெனும்படி ஒன்றாதல் பெற்றாம். ஆகலான் அப்பெற்றித்தாய அத்துவிதநிலையை யருளினாலே யாநந்நியமாகக் காண்டலே தக்கதென்பதாம்" எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இதில் சிவஞான சுவாமிகள் ஒன்றென்பாரையும் வேறென்பாரையும் மறுத்துத் தம் சித்தாந்தம் நீர்நிழல்போல் ஒன்றாதலெனச்சொல்லுகின்றார். இதுமிக ஆபாசம். சூரியனுக்கெதிர் பொருளிருந்தால் அப்பொருளின் நிழல் பூமியில் அல்லது பக்கத்தில் படும். சூரியன் உச்சியில் வந்து பொருளும் பூமியில் படும்படி யிருந்தால் அப்போது அப்பொருளின் கீழ் நிழலிருக்கு மென்பது அநுமானமாம். இதன் படியே சூரிய னுச்சி லிருக்கும் போது பூமியிலிருக்கும் நீரினது நிழலும் நீரின் கீழிருக்குமென்ப தநுமனமாம். இந்த வுவமானத்சையே யுயிருக்கு சிவனுக்கும் சிவஞானசுவாமிகள் உவமானமாய்ச் சொல்லி ஒற்றுமைப்படுத்தி ஒன்றென்றும் அநந்நியமென்றும் சொல்லுகின்றார். நீரும் நிழலுமாகிய இரண்டும் சத்திப் (மெய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றா? அசத்துப் (பொய்) பொருளாயிருந்து ஒன்றா? சத சத்துப் (மெய்பொய்) பொருளா யிருந்து ஒன்றா? இவ்வினாவுக்குச் சத்துப்பொருள யிருந்து ஒன்றென்னின் இரண்டு சத்துப் பொருள் இரண்டு சத்தப் பொருளாயிருக்குமே யன்றி ஒரு சத்துப்பொருளாகாது. கடம் ஒருசத்துப்பொருள், படம் ஒருசத்துப், பொருள். இவ்விரண்டு பொருள் ஒருபொருளாமா? ஆகாது.? இரண்டு அசத்துப் பொருள் ஒன்றாகுமென்னின் அசத்தென்பது பொய்யாதலால் இல்லாத இரண்டு பொருள்கள் ஒன்றாத வென்பது வெற்றுரையாம். ஆகாய தாமரையும் மலடி மைந்தனும் ஒன்றாதல் போலாம். சதசத்தப் பொருளாயிருந்து ஒன்றாகமென்னின் ஷெ இருவகைக் குற்றங்களும் வந்து பொருந்தும். இது கானனீரும் கயிற்றரவும் ஒன்றா தல்போலாம். சத்து, அசத்து, சதசத்துகள் ஒன்றாதலென்பதில் இவ்வளவு தோஷமிருக்கின்றமையின் இது பொருத்தமில்லா வாதமென்றறிக.

மேற்கூறிய நீர் நிழலாகிய இரண்டில் நிழலென்பது இருள். அது சூரியன் இல்லாதிருக்கும்போதே யுளது. சூரியன் வந்த போது எதிரிலுள்ள பொருள் சூரியனை மறைக்கின்றமையால் அந்தப்பொருளளவுடையில் முன்னிருந்த இருள் அப்படியே யிருக்கின்றது. பொருள் இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் சூரியன் ஒளி படுகிற வரையில் அந்த இருள போகாது. ஆதலால் நிழலென்று சொல்லப்படும் இருளுக்கும் பொருளுக்கும் யாதொரு சம்பந்த முமில்லை. சம்பந்தசமற்றசைச் சம்பந்தமுள்ள தாகவைத்து இயற்கையாயுள்ள இருளைப் பொருளின் நிழலெனச்சொல்லது கூடாது. இருளென்பது தேயுவின் குணமான ஒளியின் குறைவு ஒளியின் குறை வென்ப தனால் இருளும் தேயுவின் குணமென்றே யாயிற்று. தேயுவின் குணத்துக்கும்

மற்றப்பொருளுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஒரு பொருளுக்கும் அதன் குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாம்.ஒரு பொருளுக்கும் மற்றெரு பொருளின் குணத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லலாமா? இது கடத்துக்கும் வாழைப்பழத்தின ருசிக்கும் ஒற்றுமை சொல்வது போலிருக்கின்றது. இதைப்போலவே நீருக்கும் நிழலுக்கும் ஒற்றுமை சொல்வதென்க. இந்தவுபமானம் எவ்வளவு ஆபாசமோ அவ்வளவு ஆபாசம் உயிருக்கும் சிவத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்வதி லிருக்கிறது. நீர் எப்படிப் பொருளோ அப்படியே உயிர் பொருளாகும் நிழலென்பது எப்படி மற்றொரு பொருளாகிய தேயுவின் குணமோ, அப்படியே சிவமென்பது உயிரில்லாத வேறொரு பொருளின் குணமாக வேண்டும். ஆதலால் உயிருக்கும் சிவத்துக்கும் யாதொரு சம்பந்தமு மில்லை. கடமாகிய பொருளுக்கும் வாழைப்பழத்தின் ருசியாகிய குணத்துக்கும் எப்படி யொற்றுமை சொல்லப்படாதோ, அப்படியே உயிராகிய பொருளுக்கும், மற்றொரு பொருளின் குணமாகிய சிவத்துக்கும் ஒற்றுமை சொல்லப்படாது. சிவமென்பது குணமாகிறபோது அதற்குக் குணி யொன்றிருக்க வேண்டுமன்றா? அக்குணிப்பொருள் யாது? நிழலாகிய இருளென்னுங் குணத்துக்குத் தேயு என்னும் பொருள் எப்படிக் குணியோ, அப்படியே சிவமாகிய குணத்துக்குக் குணிப்பொருள் யாது? குணமும் குணியும் அபேதமாகலின் சிவமும் அதன் குணியும் அபேதமாக வேண்டும். குணங்களைக் கற்பனைப்படுத்திச் சிவத்தைக் குணாதீதமென வேதாகம இதிகாச புராணாதிகள் கோஷிக்க, அவைகளுக்கு மாறாகப் பொருளான சிவத்தைக் (கழிக்கத்தகும்) கற்பனைக் குணமாக்கிக் கூறுவது பொருத்தமாமோ?

இதுகாறும் வேதாகம புராணேதிகாசாதிகளையும், யுக்தி அநுபவங்களையும் ஆதரவாய்க்கொண்டு அத்வைதிகள் செய்துவந்த வாதத்தால், உலகுக்கு மாயையை முதற்காரணஞ் சொல்வதாலும், மாயாசம்பந்தமுள்ள சிவனை வணங்குவதாலும் முத்தியில் மாயாசம்பந்தமுள்ள சிவ வுயிர் பேதஞ் சொல்வதாலும் இத்துவித சிவாகமிகள் மாயாவாதிகளென நாட்டடப்பட்டனமென்றறிக.

ஓர் இந்து.

மாயாவாதமும் ஞானாமிர்தமும்.

1. ஆரியமதாபிமானிகளே! சென்ற புதிய ஞானாமிர்தம் ஏழாமிலக்கத்தில் “மாயாவாதிகள்" என மகுடமிட்டு வெளிவந்த ஓர் உபந்நியாஸத்தை யாவரும் அறிந்திருக்கலாம். அதே விடயம் முன்னொருமுறை நாகை நீலலோசனியில் வெளிவந்திருக்கிறது. அது வேறிடத்தில் எவரும் எடுத்துக்காட்டாத ஓர் அற்புத யுக்தி யடங்கிய விஷயமாகச் சிலர் பிரஸ்தாபித்தார்கள். அதுவிஷயத்தில் ஆசைகொண்டு யாமும் வாங்கிப்படித்து அதன் பெருமையை அன்றே மற்றவர் கூறியபடி உள்ளது தான் என்று நம்பினோம். பிறகு அவ்விஷயம், பிராமண நிந்தை, வேதநிந்தை, ஆசாரியரிந்தை, அத்துவிதநிந்தைகள் நிறைந்த பலவிஷயங்களை வெளியிடுவதும், இந்நிந்தாவாக்கியங்கள் அகப்படாவிடத்துத் "திராவிடப்பிரகாசிகை“ “தத்துவபோதம்" என்று முகவுரையிட்டு முன்னோர் சிலர் ஆராய்ச்சியின்றி எழுதிய சிலவிஷயங்க ளைப் பார்த்தெழுதி எவ்விதத்தும் வைதிக வேத அத்துவிதத்தையும், வடமொழியை யும் ஆங்காங்குச் சிறிது சிறிதாய்த் தூஷித்து எழுதிவருவதுமே

தமதியலாய்க்கொண்ட புதிய "ஞானாமிர்தத்தும்" எடுத்து விடுத்திருக்கக்கண்டோம். தென்மொழிப் புலமைத் தலைமைபூண்ட நாவலரும் அவ்விஷயம் சிறந்ததெனத் தமது பத்திரிகையில் வேறு பத்திரிகையினின்றும் எடுத்தமைத்தமையின், அவைகளை நோக்கியே அதில் எமக்குத்தோன்றும் ஆசங்கைகட்கு விடை எதிர்பார்ப்ப துசிதமாம் என்று எண்ணு கின்றோம். ஆனால் முன் ப்ரம்மவித்தியாவில் தோன்றிய வினாக்களுக்கு இது வரையில் ஏதும் நியாயத்துக்கியைய விடை யளியாத இவர்: இனி ஏதளிப்பார் எனக் கருத வேண்டாம். அவைகளுக்குப் பிரமாணங்களுடன் விடையளிப்பதே வித்துவான் களுக் கழகாகலின், அவ்விதப் பிரமாணங்கள் அகப்படாமையாலோ, அகப்பட்டும் அதை வெளியிட்டால் மறுக்கப்பட்டுப்போம் என்னும் கருத்தாலோ, அவை வடமொ ழியில் உள்ளனவாகவே அம்மணம் வீசப்பெறாத தமது பத்திரிகையில் அதைவெளி யிடக்கூடாது என்கின்ற எண்ணத்தாலோ,. மற்றெவ்விதத்தாலோ அவர் அவைகட்கு விடைபகர்ந்தாரில்லை. தம்முட்டாமே பண்டிதர் பட்டம் கட்டிக்களிக்கும் நாயகர் ஒருவர் ஓர் பத்திரிகையில் இவ்வினாக்களைச் சிறுவரும் விடையளித் தடக்கிடுவார் என்றனர். இதனால் அவர் இவற்றிற்கு விடையளிக்க வெளிவருங்கால் எக்காரணத் தாலாதல் அவர்க்குச் சிறுமைவரும் என அவர் அறிந்தார்போலும்! நிற்க; தற்காலவிஷயத்துக்கு விடையளிக்காது அவர் ஒதுங்கிடினும் எமக்காக்ஷேப மில்லை. கடுஞ் சொற்களால் பத்திரிகையை நிரப்பிடப்ரம்மவித்தியா அதிபர் இடம் கொடார். ஆன்மையின் அவர் எழுதிய விஷயத்துள்ள மோசம் முதலிய சொற்களுக்கு ஏதும் விடையளிக்காது அவசியம் எடுத்துக் கேட்கவேண்டிய விஷயங்களை மாத்திரம் கேட்போம்.

2. அவர் ஏதோ மாயாவாதிகள் (அத்துவிதிகள்)"பிள்ளையார் சுழி" "சிவமயம்" "திருச்சிற்றம்பலம்" முதலிய சைவர்க்குரிய குறிகளைத் தமது நிருபங்களில் எழுதிவைத்துச் சைவர்களை வஞ்சிப்பதாகச் சொல்லுகிறார். அதுவிஷயத்தை முறையே முதலில் எடுத்துவிசாரிப்பாம்.

3. பிள்ளையார் சுழி முதலியவை சைவர்க்குரிய குறி என்றனரே. இது எந் நன்னூலாதாரம் பற்றியோ அறிகிலேம். சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் என இச்சைவர் வழங்கும் சாஸ்திரங்களிலாவது, அல்லது சிவாகமங்களிலாவது, அல்லது பிற்காலத்துச் சைவ நூல்களிலாவது சைவர் நிருபம் எழுதிடின் பிள்ளையார்சுழி, சிவமயம், திருச்சிற்றம்பலம், இவைகளை எழுதி மேலே நிருபம் வரையவேண்டும் எனும் விதியுண்டா?

4. அங்ஙனமில்லை. வழக்கமே அதற்குப் பிரமாணமெனில் அத்துவிதிகளிலும் தமிழ்நாட்டில் அவ்வழக்கம் வெகுநீண்டகாலமாய் இருத்தலால் அதையுணராது சைவர்க்குரியதென உரிமை பாராட்டியது எதுபற்றியோ?

5. இனிப் பிள்ளையார், சிவன், சிதம்பரம் இவர் சைவர்க்குரியவ ராதலின் அங்ஙனம் கொண்டாம் எனின் இவ்வுரிமை மற்றவர் கொண்டாடக் கூடாது என எந்த ராஜாஞ்ஞையுமில்லை; வேதாஞ்ஞையு மில்லையே! ஆகவே பொருள் பொருந்தியே கொண்டோம் எனல்வேண்டும். ஆயின் இம்முக்குறிகளின் பொருள் இன்னதென

விசாரித்திடின் அது சைவர்க்குரிமை பெறுவது கடினமாகின்றது. மற்று இவர் தம்மிடத்துள்ள மாயாவாதத்தன்மையை ஏற்றித் தூற்றப்படும் வேதாந்திகளுக்கே உரியதாகின்றது. அது வருமாறு காண்க.

6. இம்முக்குறிகட்கும் இதுகாறும் பெருவழக்கின்றி ஓர் உரையாசிரிய ரேனுந் தோன்றி உரை செய்திலர். இது வேதாகமங்களில் கண்டதுமன்றாகவே லௌகிக யுக்தியைக் கொண்டே பொருள் கூற வேண்டியிருக்கிறது. அங்ஙனமே யாம் கூறிவோம். முதற்குறி "உ" இது. இதைப் பிள்ளையார்சுழி. என்பர். இதனால் பிள்ளையாருக்கும் இதற்கும் ஏதேனும் சம்பந்தம் வேண்டும். அது வேறு சம்பந்தம் ஏதும் பொருந்தாமையின் எழுத்துக்கும் பொருளுக்கும் அமையக்கூடிய "ஆற்றல்" எனும் சம்பந்தமே இருத்தல் வேண்டும். அங்ஙனமாயின் இவ்வெழுத்துப் பிள்ளையா ரைக் குறித்துத் துவக்கத்தில் இடையூறு நீக்கு மிறைவன்றிருவடி நினைவைப் புகட்டுவதாகவே மதிக்கப்படும். அவ் விறைவனோ முகத்தில் யானை வடிவமும், உடலில் மானிடவடிவமும், நான்கு கைகள் முதலிய விசேடாவயவங்களில் தேவ வடிவமும் பெற்று, தேவர், மக்கள், விலங்கு எனும் மூவகை ஜந்துக்களுக்கும் ஆன்மா ஒருவனே எனவும், அவனை அறிவது தமது துதிக்கை வடிவமான பிரணவத்தால் எனவும் குறிக்கு மற்புதத் திருமேனி தாங்கியவர். அவரது துதிக்கையின் அமைப்பை யநுசரித்து எழுதப்பட்ட வடிவெழுத்தாகிய பிள்ளையார் சுழி "உ" இவ்வித அமைப்பைப் பெற்றமையின் இதிலும் அவரருட்டிருமேனியால் அமைந்த பொரு ளமைந்திருக்கவேண்டும். அஃது வருமாறு: - உலகம் பலவகைப்படி னும் ஒவ்வொரு சித்தாந்திகள் ஒவ்வொருவழியாய்ப் பிரித்து இலக்கணங் கூறுவது ண்டு. சடசேதனங்களை ஒருங்கு சேர்த்துப் பிரித்திடச் சேதனாசேதனங்கள் என இரு பிரிவு நிச்சயமாயுள்ளன. அவைகளை யோக நூலார் பிந்து எனவும், நாதம்எனவும், விக்ஷேபம் எனவும், ஆவரணம் எனவும் கூறாநிற்பர். அவர் கூறுவது மற்றவர்க்கு விரோதமன்று. ஆயின் விந்து என்பது முதல், பிறகு நாதம் என்னும் அவஸ்தை. இவ்விரு பொருட்களில் விந்துவென்பது சேதனமான ஆன்மதத்துவம். நாதம் என்பது ஜடமான பிரகிருதிதத்துவம் : இவைகளையே சிவன் சத்தி எனவும், ப்ரம்மம் மாயை எனவும் மற்றும் பல சித்தாந்திகள் கூறுவர். அங்ஙனமாக விந்துவைக்குறிக்கு பாகம் "0" இது. நாதத்தைக் குறிக்கும் பாகம் "-" இது. ஆக விரணடிலும் முன் விந்துவும் பின் நாசமும் அமைக்கப்பட்டன. விந்துவில் நாதம் கற்பிதம் எனத் தோன்றவே விந்துநாதங்களை வேறு இருவடி வெழுத்துக்களால் "ஒ" என்றும் "ம்" என்றும் முறை பிறழக் குறித்தது பிரணவம். அது ஒடுங்கும் முறையைக் காட்டும். இது தோன்றும் முறையைக் காட்டும். இது ஒரே வடிவத்தில் இருதன்மையும் அடக்கிக் குறிக்கும். அதனால் விந்து நாசங்கள் உண்மையில் ஒன்றெனவும் அதற்குத் தனி பொலி யின்மையால் அவ்விந்துநாத ஐக்கியம் சொல்லுக் கெட்டாதது மனதால் மட்டில் காணக்கூடி நின்று "மனஸை வேதமாப்தவ்யம் நேஹநா நாஸ்தி கிஞ்சந" என்றும், "யதோவாசோநிவர்த்தந்தே" என்றும் வேதங்கள் மொழிந்த நிலையைக் குறிக்குங் குறி. ஆகவே இதை அத்துவிதிகள் குறியெனலாமா? அல்லது சேதனாசேசனங்க ளைத் தனி முதல்கள் என்போர் (சைவர்) குறி எனலாம்? அறிஞர்காள்! நாம் இவ் விதம் கேட்டால் வேண்டியபடி வீண் வம்புச்சொற்களை எடுத்திப் பத்திரிகையை நிரப்புவார் பலர். அதனால் பயனென்னை? ஆலோசித்து உண்மை கடைப்பிடித்து இனி எழுதும் பொழுது தமது மதக்குறியாய் நாட்டிக் கொள்ள இஷ்டமும் பிரமாண

வலியுமிருந்தால் லௌகிகப் பிரமாணமாயினும் யாம் இவ்விஷயத்தி லறியாத வேதப் பிரமாணமாயினும் காட்டித் தமது சித்தாந்தத்தை நிலை நாட்டிக் கொள்ளாது வெறுந்தூஷணாஸ்திரப் பிரயோகமே செய்தால் அவற்றை நாம் லக்ஷியஞ் செய்ய வேண்டியதில்லை. எழுத வேண்டி முன்வருபவர் இதற்கு என் பிள்ளையார்சுழி எனப்பெயர் வந்தது? இதற்கு அமைந்தவடிவின் கருத்தென்னை? பிள்ளையாருக்கும் இதற்கும் பொருத்த மெவ்விதம்? இது சைவர்க்கே உரியதா? மற்றவர் ஏன் இடக்கூடாது? என்று பிறர்கேட்கும் கேள்விகளுக்கு உத்திரஞ்சொல்லாது வீணில் காலம் கழித்திட்டால் அதன் பிரமாண பலத்தை அறிஞர் தாமே அறிவார். நிற்க; இஃதொன்றொழிய மற்ற எல்லா வெழுத்துக்களும்ஓர் ஒலி கொண்டுச்சரிக்கப் படுகின்றன. இதற்குச்சாரண மின்மையால் இது சொல் என்னும் நாமத்தும். இதன் வடிவமும் இத்தன்மைத்து இப்பொருளுடையது இக்கணக்கில் அடங்கியது எனக் குறிக்கப்படாமையின் இருந்தும் இராதது போல் கணக்கிடக் கூடியரூபத்து வேறாகி நாதவிந்து ஐக்கியத்தைக்காட்டி எக்கிரியைகளினும் முதலில் அர்ச்சிக்கப்படும். தேவ, திர்யக், மனுஷ்ய, ஆன்மைக்கியம் குறிக்கும் திருமேனி தாங்கிய இடையூறு நீக்கு மிறைவனைக் குறித்து எவ்வாசகத்துக்கும் முதலில் சங்கிரகமாக அமைக்கப்பட்டு "ஒன்றேயுள்ளது" என்னும் வேதப் பொருளுடையதாகின்றது. ஆதலால் இது அதந்துவிதிகள் குறியே யன்றிச் சைவர் குறியாகாது. ஆகுமேல் அவ்வழி காட்ட வேண்டிய பாரம் அவரதேயாம்.

7. இனிச் 'சிவமயம்' என்பது வெளிப்படையாய் அத்துவிதத்தையே காட்டுகின்றது. உலகத்துக்குப் பிரமமே முதற்காரணமென்பது அத்துவிதிகளுக்கும், மற்றுமுள்ள உபயகாரணவாதிகளான பிரம்மவாதிகளுக்குஞ் சம்மதம். ஆகமவாதி கள் கேவல நிமித்தம் பரமபதி என்பார். ஆதலின் 'சிவமயம்' என்னும் சொல் சைகூருக்குப் பொருந்தாது. "மண் மயம் குடம், பொன் மயம் குண்டலம்" "நூன்மயம்படம்" "பிரமமயம் உலகம்" என்பதாதி வழக்கங்களில் "மயம்" காரியம் என்பதைக் குறிக்கும், அதுபோல் "சிவமயம்" என்னும் சொல் மண் குடத்துக்குக் காரணமாதல் போல் சிவன் உலகத்துக்குக்காரணம் எனவே புலப்படுத்தும் இது உலகத்துக்கு நிமித்தங் கடவுள் என்போர்க்கு மட்டும் பொருந்தாது. உலகில் மண்மயம் குடமெனவும் பொன்மயம் குண்டலமெனவும் வழங்குவரேயன்றி "குயவன்மயம் குடம்" என்னும் "கம்மியன்மயம் குண்டலம்" என்றும் எவரும் வழங்கார். ஆகையால் "சிவமயம்" என்பது வேதாந்திகட்கே பொருத்தமுடைத்து. இனி ஓர் நாயகர் அத்துவிதச்சொல்லுக்குப் பொருளுரைப்பதாகப் பீடிகையிட்டுப் பத்திராதிபர் எழுதிய வடவிலக்கணங்களின் இயலறியாது "ஒன்றுமல்ல, இரண்டுமல்ல, ஒன்றுமிரண்டுமல்ல" என்று பொருள் உரைத்து, அத்துவிதிகள் மாயையை அநிர்வசனீயம் என்பது போலும் முத்திநிலையை அநிர்வசனமாக்கி மாயாவாதியானது போலும் 'சிவமயம்' என்னும் சொல்லுக்குச் "சிவனாற்றோற்று விக்கப்பட்டு அவ்வியாத்தியால் அவனினும் வேறாகாது "அவன் மயம்" என உபசாரப் பொருள் கூறினார். இங்ஙனங் கூறி னிதனுரிமையு முபசாரமாகவே முடியும். இனிச் "சிவ" என்னும் சொல்லும் "மய" என்னும் விகுதியும் எமது வடமொழிச்சொற்களே யாதலால் அதற்கு ஏதோ புது விதிகூறி உமது உண்மையை நாட்டிக் கொள்ள இயலாது. இச்சொல்லின்கண் அமைந்த 'மய' வென்னும் விதிக்குக் காரியம் பொருளோ, மற்றேதோ வெனச் சம்சயமுண்டானால் ஸ்ரீ சைவபாடியத்தில் ஸ்ரீகண்ட

முனிவர் ஆனந்தமய ப்ரம்மமய சத்தங்களுக்குப் பொருளுரைத்த வுண்மையை அவர்பாடியம் முதலத்தியாயத் தள்கண்டு தெளியக்கடவர். நிற்க; அவரே சிவமயம் உலகம்; என ஓரிடங் கூறினார். அன்றி உலகுக்குச் சிவன் உபாதான காரணம் என்றும் நாட்டினார். இனி உலகத்திற்கு மாயை முதற்காரணம் சிவன் நிமித்த காரணம் என வாதிக்கும் மாயாவாதிகளுக்கும் சிவமயம் என்னும் சொல்லுக்கு மேது சம்பந்தம் இருக்கிறது? உலகத்தில் குயவன் மயம் குட மென்றால் இவர் உலகம் சிவமயம் எனலாம். சிவனே உலகமெனும் பிரமவாதிகள், உலகத்தைச் சிவமயம் எனத்தடை ஏதுமில்லை. மாயாவாதிகள் கொள்கையில் உலகம் மாயாமயம் அன்றிச் சிவமய மாவதில்லை. சிவப்பொருள் எப்பொருட்டன்மையும் பெறாது பற்றி அதன் பந்தம் காரியம் ஏதுமில்லை. இல்லையாகவே மாயாவாதிகட்கும் சிவமயத்திற்கும் சம்பந்தம் சிறிதுமில்லை யென்றறிக. தம்மிடத்துள்ள மாயாகாரணவாதத்தால் தம்மிடம் அமைந்த மாயாவாதத்தன்மையை மற்றவரிடம் துவேஷத்தால் ஏற்றி இவர் வழங்குவதால் எமக்கு வந்த குறை ஏதுமில்லை.

8. மேல் திருச்சிற்றம்பலம் என்பதும் ப்ரம்மவித்தியா பத்திராதிபர் எழுதிய சிதம்பர ரகசியத்தும் அதன் மூலமான பாதஞ்சலசாஸ்திரத்திலும்கண்டபடி போக மோக்ஷங்களைக்கொடுக்கும் சகுண நிர்க்குண நிலைகளைக்காட்டும் சொல்லாகவே இதுவும் அத்துவிதிகளின் சொந்தப் பொருளேயா மென்க.

9. திருநீறு திருக்கண்மணிமாலை முதலிய குறிகளும் சிவபூஜைகளும் வேதங்களில் விதிக்கப்பட்டபடி அநுஷ்டிக்கவேண்டியது வைதிகர்க் கின்றி யமையா தாகவே, அதில்கண்டபடி அநுஷ்டிக்கும் அத்துவிதிகளை ஆகமங்களில் கண்ட சைவர்க்குரியவற்றைத் திருடினார் எனப் பழிசுமத்தல் ஆரியர் இயலாகாது.

10. மேற்கூறிய நியாயங்களால் அத்துவிதிகளுக்கின்றியமையாத பிள்ளையார் சுழி, சிவமயம், திருச்சிற்றம்பலம், திருநீறு, திருக்கண் மணிமாலை, சிவபூஜை முதலியவற்றைத் தமதாகக் கொண்டுபோனதும் போதாது “குதிரை தூக்கிப்போட்டது மன்றிக் குழியும் பறித்ததாம்" என்பது போல் மற்றவருக்குரியதைத் திருடினார் எனச் சொல்வது பொருந்துமோவென வறிஞர்தாமே யறிந்திடுவர். விஷயமின்றிக் கேவல தூஷணங்க ளாகவே யிருத்தலால் இவ்விஷயங்களில் அவர்கள் பெருநாவலர் ஆகவே நாம் அவரை இவ்விஷயத்தில் வெல்வது மிகக்கடினம். இவர்க்கு ஒன்பதாம் அஷ்டகம் காப்பேடு முதல் கடையேடுவரை வரும்.

(நந்தனஞூ புரட்டாசிமீ 6உ ப்ரம்மவித்தியா.)

சிவாத்துவிதி